

B. 30: De Vollen. a. 12. de Zaltie. 1556

Jo: de Villan.

Handwritten text at the bottom of the page:

Handwritten text at the bottom of the page:

[Faint, illegible handwritten text from a manuscript page.]

A close-up photograph of a page from an ancient manuscript. The parchment is aged and yellowed, with visible texture and some staining. Several lines of text are written in a dark, cursive script, likely a medieval or early modern hand. The text is partially obscured by a dark, irregular stain or shadow in the center of the page. The overall appearance is that of a historical document, possibly a letter or a page from a book.

$\begin{array}{r} 6 \\ 9 \\ 2 \\ 2 \\ 2 \\ 2 \\ 2 \end{array}$

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ Α

ΡΕΟΠΑΓΙΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Α

θηνων πρὸς Τιμόθεον ἐπίσκοπον

πρὸς ἐκκλησιαστικῆς

ἱεραρχίας λόγος,

μετὰ τῶν ῥολίων ἐμλωικῶν.

D. DIONYSII AREOPAGITAE A

theniensium Episcopi ad Timotheum

de ecclesiastica hierarchia,

Oratio:

Cuius capituli argumenta sequenti pagina continentur.

Adiuncta sunt finis Graeca Scholia in hanc orationem.

ΤΑ ΔΕ ΤΑ ΚΑΙΦΑΛΛΙΑ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

ὁ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν λόγος.

Πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἱεραρχίαν.
 Μυστήριον φωτισματικόν.
 Μυστήριον σωφροσύνης ἐν τῷ κοινῷ.
 Μυστήριον τελείης μύτης.
 Μυστήριον ἱεραρχικῆς τελειώσεως.
 Μυστήριον μοναχικῆς τελειώσεως.
 Μυστήριον ὑπὸ τῇ ἱερωσὶ κοιμηθόντων.

ΤΩ ΣΥΜΠΡΕΣΒΥΤΕΡΩ ΤΙΜΩ

δὲ Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος.
 ἑνὶ τόμῳ.

ΤΙ μὲν ἡ κατὰ ἡμᾶς ἱεραρχία, παίδων ἱερῶν ἱερώτατε, τὸν θεὸν καὶ θείας δυνάμεις, καὶ θεουργίας καὶ τελειώσεως, ἐκ τῶν πατριστικῶν ἱερωτάτων ἡμᾶς ἀποδέξαι λογίων καὶ τοῖς τῶν ἱερῶν μυστηρίων τελειώσας ἱεραρχίας.

καὶ μυστηρίων καὶ πατριστικῶν τελειωμάτων. Αλλ' ὅρα ὅπως ἐκ ἐξουχίστην τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. ὅτι ἐκείνη ἡ καὶ τῶν ἁγίων θεῶν, ταῖς νομοθεσίαις καὶ ἀποστόλοις γνώσεσι ληφθεῖς. ἀμείβετα μὲν αὐτὰ καὶ ἄλλοις ταῖς ἀποστολικαῖς διατάξεσιν. ἱεροῖς δὲ μόνοις τῶν ἱερῶν μετὰ ἱερέων ἐλάμψεως ἱεροπρεπῶς κοινονῶν. ὅτι γὰρ ὡς ἡ θεολογία τοῖς θεασώτατοις ἡμῖν παρὰ τοῦ θεοῦ. ὁ αὐτὸς ὁ ἱερεὺς ὁ θεαρχικώτατος νῦν καὶ πατριστικῶν, ἡ πᾶσι τοῖς ἱεραρχίας ἀγιστάς τε καὶ θεουργίας ἀρχὴ καὶ ὁσία καὶ θεαρχικῶτάτη δυνάμις. ταῖς τε μακαρίαις καὶ ἡμῶν κρείττοσιν ὁσίαις ἐμφανέσθωσαν ἅμα καὶ νοδρωτέρον ἐλάμψας. καὶ πρὸς τὸ οἰκίον αὐτὰς ἀφομοιοῦν τῶν δυνάμεων φῶς. ἡμῶν τε τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀναξίονοι καὶ ἡμᾶς ἀνατρίνοντι τῶν καλῶν ὁρῶν, συμπλήρως τὰς πολλὰς ἐπιδοκίμας, καὶ εἰς ἐνοσίδην καὶ θεῶν ἀκαταλείψας.

ζωῶν, ἔξιν τὲ ὁ γνῶν γὰρ ἰδὼν πρὸς τὴν δωρεῖται, ϩι θείας ἰδρωσύνης τὴν δυνάμιν. ἔξ ἧς ὕδὴ τῆς ἀγίας ἐρχόμενοι ϩι ἰδρατείας γνῶν γὰρ, ἐγγυτέρω μὲν αὐτοὶ γινώμεθα τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς ὄσιων τῇ ἡτῇ δυνάμιν ἀφομοιώσει τοὺς μονίμους τε καὶ ἀνεξαλλάκτους ϩι αὐτῶν ἰδρᾶς ἰδρῶσεως. καὶ τὰντων πρὸς τὴν μακαρίαν ἱσοῦ καὶ θεαρχικῶν αὐτῶν ἀναβλέψαντες, ὅσα τε ἰδέμεν ἐκλεκτὸν ἐποπτεῖν ὁσαντες ἰδρᾶς, καὶ ϩι τῶν θεαμάτων γνώσεως ἐλαμφθῆντες τὴν μυτικῶν ὕδισήμῳ, ἀφιδρωμένοι καὶ ἀφιδρωταί, φωτισθεὶς καὶ θεαρχικοί, τελεσιμνοὶ καὶ τελεσιπυργοὶ γινώμεθα δυνωσώμεθα.

Τίς ἢ ὅν ἡ τῇ ἀγγέλων ὅτι ὁ ἀρχαγγέλων ἰδραρχία. καὶ τῶν ὑποδρωσμίων ἀρχῶν τε καὶ ὄσιων καὶ δυνάμεων κυριότητων τε καὶ θείων βρόνων, ἢ τῶν ὁμοπαγῶν πῖς θρόνοις ὄσιων. ἃς ἡ θεολογία πρὸς σελῶς καὶ ἀπὸ τοῦ θεόντε ἔπιν ὁ μετὰ θεοῦ πρὸς ἀδιδωσι. χόρσβιμ αὐτῶν ἐν ἐρατίων φωνῇ καὶ σόραφίμ ὀνομάζεσθαι, ταῖς τῶν διακόσμων αὐτῶν καὶ ἰδραρχίω ἀγίας τάξεις καὶ διαρίσεις ποδὶ τυγχάνωμεν εὐρήσεως. γνὶ τῶν ἡμῶν ἔκ ἐπαξίως μὲν, ὡς ἐκλεκτὸν δὲ καὶ ὡς ἡ θεολογία τῶν ἰδρωσύνων γραφῶν ὕφηνέσθαι, τὴν κατ' αὐτῶν ἰδραρχίαν ἀνυμνηκότων. ποσῶν δὲ, ὅμως εἰπεῖν ἀναγκαῖον. ὡς ἐκείνη τε καὶ πᾶσα καὶ ἡμῶν ὕμνωσιν πρὸς ἡμῶν ἰδραρχία, μίαν ἔχει καὶ τὴν αὐτὴν ὁσὰ πᾶσης ϩι ἰδραρχικῆς πραγματείας τὴν δυνάμιν. αὐτὸν τε τὸν ἰδραρχίον, ὡς ἡ κατ' αὐτὸν ὄσια καὶ ἀναλογία καὶ τάξις ἔχει τε, λεοδῆνας ἡτῇ τὰ θεῖα ὁ θεωδύναται. ὁ οὖν ὑποβεβηκόσι

μετὰ

μεταδιδῶναι κατ' ἀξίαν ἐκείνῳ τῷ ἐγγυομελῆς αὐτῷ θεῷ βγν ἰδρᾶς θεώσεως. τὸς τε ὑποβεβηκότας ἐπεδοῦ μὲν τοῖς κρείττοσιν, ἀνατένῃ δὲ αὐτῶν ἡτῆς ὕδὴ τὰ πρῶτα. αὐτῶν δὲ καὶ προῖναι, ὁ ὡς δυνάτον ἐτόρῃς ἡγείσθαι. ἡτῇ τῶν τῶν ϩι γνῶν καὶ ἰδραρχικῆς ἀρεμίας, τοὺς ὄντως ὄντως καλῶ καὶ βρῶ καὶ ἀγαθῶ μετέχοντες ἡμεῖς δυνάμεις.

Αλλ' αἰ ἢ ὑπὲρ ἡμᾶς ὄσια ἡ τῇ τάξις ὅν ἡδὴ μνήμῳ ἰδρᾶν ἐποησάμεν, ὡσώματόι τε εἰσι. καὶ νοητῇ καὶ ὑποκόσμιος ὅσιν ἡ κατ' αὐτῶν ἰδραρχία, τὴν κατ' ἡμᾶς δὲ ὁρῶμεν ἀναλόγως ἡμῖν αὐτοῖς τῇ τῶν ἀεδνητῶν συμβόλων πικιλία πληθυνομένη. ὕφ' ὧν, ἰδραρχικῶς ὕδὴ τῆς ἐνοειδῆς δέωσιν γνὶ συμμετρία τῇ κατ' ἡμᾶς ἀναγόμεθα, θεόντε ὁ θεῖον ἀρετῶν, αἰ μὲν ὡς νόος νοῶσι ἡτῇ τὸ αὐτῶν θεμιτόν. ἡμεῖς δὲ ἀεδνητῶν εἰκόσιν ὕδὴ τῶν θείας ὡς δυνάτων ἀναγόμεθα θεωρίας.

Αληθῶς τε εἰπεῖν γνὶ μὲν ὅσιν, οὐ, πάντες οἱ ἐνοειδῆς ἐφίγνται, μετέχοντες ὅσιν ἐνείκως ταυτοῖς τε καὶ ἐνός ὄντος. ἀλλ' ὡς ἐκείνῳ τὰ θεῖα ζυγὰ διανέμει κατ' ἀξίαν τὴν ἀρχηλῆσιν.

Αλλὰ ταῦτα μὲν ἡμῖν γνὶ τῇ ποδὶ νοητῇ τε ὁ ἀεδνητῶν πραγματεία διεφοδικότορον εἴρηται. νῦν δὲ τὴν κατ' ἡμᾶς ἰδραρχίαν, ἀρχῶν τε αὐτῇ ὁ ὡσών, ὡς οἶόντε εἰπεῖν πρὸς ἀγαθῶν, τὴν πασῶν ἰδραρχίω ἀρχῶν τε καὶ τελείωσιν, ἡσῶν ὡσὼν καλῶσάμεν.

Εἰ μὲν ἰδραρχία πᾶσα ἡτῇ τὸ σέπτον τῇ ἡμῶν ἰδρᾶς πρὸς ἀδύσεως, ὁ πᾶς τῶν ὑποβεβηκότων ἰδρᾶν λόγος. ἡ καὶ

α 5 θεολογία

Διονυσίου πρὸς Φίλ

θολικωτάτη τῇ φιλοτιμίᾳ τυχόντες ἱεραρχίας, ἢ φιλοτιμίας ἐν ἑαυτοῖς συγκαταλέγουσιν.

Ἡ καὶ ἡμᾶς οὖν ἱεραρχία λέγεται καὶ ἐστὶν ἡ ποδηνόησις καὶ τῇ κατ' αὐτὴν ἀπάντων ἐργῶν πραγματεία. καὶ τὸ ὅτι θεὸς ἱεράρχης τελευτᾷ, ἀπάντων ἔχει τῇ κατ' αὐτὸν ἐρωτάτων τῇ μέθεξι, ὡς ἱεραρχίας ἐπ' αὐνυμος.

Ὡς γὰρ ἱεραρχία ὁ φύλας ἀπάντων ὁμοῦ συλλήβδην ἐφ' ἧς τῇ ἐργῶν διακρίσει. ὅπως ἱεράρχῳ ὁ λόγος, διὰ τοῦτον γινώσκοντες τε καὶ θεῶν ἀνδρα. τὸν πάσης ἱεράς ὑποδήμονα γνώσεως, γὰρ ὡς καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν ἱεραρχία πάντα τελεῖται καὶ γινώσκεται. Τούτου ἀρχὴ τῇ ἱεραρχίας ἡ πηγὴ τῇ ζωῆς, ἢ ὅσα τῇ ἀγαθότητι ὡς ἡ μία τῇ ὄντων ἀγία τριάς. ὅς τις καὶ τὸ εἶναι καὶ τὸ εἶναι τοῖς ὅσι δι' ἀγαθότητα.

Τούτου δὲ τῇ πάντων ἐπέκεινα θεαρχίω τά τε μακροτέρῃ, τῇ βίῳ τῇ μονάδι, τῇ ὄντως ὅσῃ τῇ τῇ μὴ μὴ ἀνέχεται, αὐτῇ δὲ ὑπὸ τῶν, διὰ τοῦτο μὲν ὅτι καὶ λογικὴ σωτηρία τῇ καὶ ἡμᾶς τε καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ὅσῃ. ἢ δὲ σωτηρία εἴτε τῶν ἡμετέρων διώκεται μὴ θεομύων τῇ σωζομένων. ἢ δὲ δέοις ὅτι. ἢ πῶς δεῖν ὡς ἐκείνῳ ἀφομοιωσὶς τε καὶ γινώσκῃ. ἀπὸ τῆς ἡμετέρας καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας τὸ πᾶν, ἢ πῶς θεόν τε καὶ τὰ θεὰ πᾶσι χεῖρας ἀγάπησις, γὰρ θεὸς τε καὶ ἐν αἰνίᾳ ἱερογλυφία. καὶ πρό γε τούτου, τῇ γινώσκῃ ἢ παντελὴς καὶ ἀνεπίστροφος ἀποφύγις. ἢ γινώσκῃ τῇ ὄντων ἢ ὄντα ὅτι. ἢ τῇ ἱεράς ἀληθείας ὁρασίς τε καὶ ὑποδήμονα. ἢ τῇ ἐνοσίῳς τελευτᾷ ὡς, γὰρ καὶ μέθεξις. αὐτῇ τῇ ἐνός ὡς ἐκείνῳ. ἢ τῇ ἐπο

φίας

Εκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

7

φίας ἐξίστασις. τριεὶς καὶ νοητῶς καὶ θεῶν πάντε ὅν εἰς αὐτὴν ἀνατενόμενον.

Λέγουμεν ποῖναι ὡς ἡ θεαρχικὴ μακαριότης, ἢ φύσις θεότης, ἢ ἀρχὴ τῇ θεώσεως. ὅς τις τὸ θεῶν ὅτις θεομύων ἀγαθότης θεὰ τῇ ἱεραρχίᾳ ὑπὸ σωτηρίας καὶ θεώσεως πάντων τῇ λογικῶν τε καὶ νοερῶν ὅσῃ ἐδωρήθητο.

Καὶ ταῖς μὴ ὑπερκομίσις καὶ μακαριότης λήξει, αὐλότητος τε καὶ νοερῶν τῶν. ὅς γὰρ ἐξελθὼν αὐτὸς ὁ θεὸς ὑπὸ τὰ θεὰ κινεῖ. νοητῶς δὲ καὶ γινώσκῃ ἐλλειπτομένων αὐτῶν γινώσκῃ καὶ ἀρχῇ καὶ αὐτῇ τῇ θεοπᾶτι τῇ βόλῃσι. ἢ μὴ δὲ τὸ ἐκείναις ἐν αἰνίᾳ καὶ σιωπῇ πηγυμῶν δωρηθῇ, ἐκ τῇ θεοπαρεδότην λογίῳ ὡς ἡμῖν ἐκείνῳ γὰρ ποιικιλία καὶ πλήθει, διαρετῶν συμβόλων δὲ δωρηται.

Ὁυσία γὰρ τῇ καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας ὅτι τὰ θεοπαρεδότη λόγια, σημεῖα τε καὶ λόγια. ταῦτα φανερὰ ὅτι πᾶς τῇ γινώσκῃ ἡμῶν ἱεροτελεσιῶν γὰρ ἀγιογραφίᾳ, ἢ μὴ καὶ θεολογικῶς δεικνύμεται δι' ἐλπίς. καὶ μὴ ὅτι πᾶς τῇ αὐτῶν ἐργῶν ἀνδρῶν αὐλοτόρῃ μνήσαι καὶ γὰρ τὸν πᾶν ἡμετέρῃ τῇ ἱεραρχίας, ἐκ τοῦ εἰς νοῦν ὅτι μὴ λόγος. σωματικῶς μὴ, αὐλοτόρῃ δὲ ὅμως, ἡμετέρῃ ἐκ τῶν οἱ καθηγεμόνων ἡμῶν ἐμνήθησαν. ὅτι ταῦτα τῇ γινώσκῃ ἱεραρχίᾳ εἰς τὸ τῇ ἱεραρχίας κοινόν ἀπὸ τῆς λύπῃς νοήσεσιν. ἀλλ' ὅτι συμβόλοις ἱεροῖς πᾶσι δεικνύμεται. ἐστὶ γὰρ ὅτι πᾶς ἱερός. ὅτι πάντων ὡς τὰ λόγια φανερὰ ἢ γινώσκῃ. ἀναγκαστικῶς ὅτι οἱ πᾶσι τῇ καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας καθηγεμόνες. ἐκ τῇ ὑπερκομίσις θεαρχίας αὐτῇ τε

α

4

ἀναπλη

ἀναπληροδυνάμει τῇ ἰορῇ δώρου. ὅς ἐστι τὸ ἐξ ἡς αὐτὸ πῦρ
γαγῆν ὑπὸ τῇ θεαρχικῇ ἀγαθότητι ἀπεσαλμῆναι,
καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφρονῶς ἐρῶντες ὡς θεοὶ τῇ τῶν μετὰ αὐτῶν
ἀναγωγῇ καὶ θεώσεως, ἐδιδόσαντο ἐκείνοι τὰ ὑποδρα-
νια, καὶ ποικιλία καὶ πλῆθος τῶν σωματικῶν καὶ
ἐν ἀνθρώποις τε τὰ θεῖα, καὶ ἐν ὕλοις τὰ αὐλά, καὶ
τοῖς καθ' ἡμᾶς τὰ ὑποδράσια, ταῖς ἐγγράφοις τε αὐτῶν
ἐν ἀγράφοις μνήσεσι καὶ αὐτοὶ ἰορῆς ἡμῖν ἐδίδωσαν θεο-
μῆς. ἡ τῶν ἀνιδρώων ἐνεκα μόνον, οἷς δὲ τῶν συμβόλων ἅ-
πτετα θεμιτόν. ἀλλ' ὅτι καὶ συμβολικὴ τίς ἐστιν. ὅπου
ἐφ' ὧν ἀναλόγως ἡμῖν αὐτοῖς ἡ καθ' ἡμᾶς ἰοραρχία. θεοί
μὲν τῶν αἰδυντῶν, εἰς τὴν ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τὰ νοητὰ θεοτέ-
ραν ἡμῶν ἀναγωγῇ. ἀνακεκαλυμμένοι ἢ ὅμως εἰσιν.
οἱ τῶν συμβόλων λόγοι τοῖς θεοῖς ἰοροτελεσάμεν. ὅς δὲ θε-
μιτὸν ἐξ ἀγερ εἰς αὐτὴν ἐπὶ τελευτῆς. εἰδότες ὡς οἱ τῶν
ἰορῶν θεοπαρεδωτῶν νομοθεταί, ταῖς τῶν διακόσμων
δύναμει καὶ ἀσυνφύρεσι τάξεσι, καὶ ταῖς τοῖς ἐκείνων
κατ' ἀξίαν πεισύνοντες ἀναλογίαι καὶ ἰοραῖς ἀνεμνή-
σει, τὴν ἰοραρχίαν διετάξαντο, διὸ καὶ ταῖς σάϊς ἱε-
ραῖς ὁμολογίαις πεισύνει, ἀναμνήσαι γὰρ αὐτῶν δύναμις,
ὡς ἀπάσης ἢ ὑποδραμῆς ἰοραρχικῆς ἰορολογίας, ἡ
μεταδ' ὅσας ἐπὶ τῶν πᾶσι ὁμοταγῆς τοῖς θεοῖς ἰορο-
τελεσάμεν. αὐτὸς τε πείσας ὁμολογῆσαι καὶ θεομὸν ἰορ-
αρχικόν. καθαρεῖν ἢ καθαρεῖς ἐφάπτεσθαι, κοινωνεῖν ἢ μά-
νοις τῶν θεαρχικῶν πᾶσι βίοις. καὶ τῶν τελειοποιῶν πᾶσι
τελειωτικοῖς. ἀγίοις τε τῶν παναρχικῶν. ἄλλων τε
ἰοραρχικῶν καὶ ἐν τούτοις μετὰ ἐδ' ἡμεῖς τοῖς ἐνθεῶν δώρου.
πρός

ΙΡΗΤΑΙ βίωται ἡμῖν ἰορῶς, ὡς ὁ πὸς ἐστὶ τῇ κεφαλῇ
καθ' ἡμᾶς ἰοραρχίας σιωπῶς, ἡ πῶς θεὸν λαοῦ
ἡμῶν ὡς ἐκτετὸν ἀφομοίους τε καὶ ἐνω-
σις. τῶν τῆς ἡς τὰ θεῖα διδασκὰ λόγια,
ταῖς τ' οὐρανομίαις τῶν ἐνθεῶν ἀγαπήσεις. ὅς ἰορα-
ρχίας μόνως τελευτῶμεθα. τηρήσθαι γὰρ φησὶν ὁ ἀγαπῶ-
με, τὸν λόγον μου, ὅς ὁ πατήρ ἀγαπήσθαι αὐτὸν, ὅς πῶς
αὐτὸν ἐλυσόμεθα, ὅς μόνον πᾶσι αὐτοῖς ποιήσμεν. τίς
οὖν ἐστὶν ἀρχὴ τῇ τῶν σεπτοτάτων ἐντολῶν ἰοραρχίας;
ἡ πῶς τῶν τῶν ἄλλων ἰορολογίῶν καὶ ἰοραρχίῶν ὑπο-
δραμῇ ὑπὸ τῆς ἐξ ὧν ταῖς μορφῶν τὰς ψυχικὰς ἡμῶν ἐ-
ξῆς, ἡ πῶς τῇ τ' ὑποδραμῇ λήξεως ἀναγωγῇ ἡμῶν
ὁδοποιήσεις. ἡ τ' ἰοραῖς ὅσοι τῆς ἡμῶν ἀναμνήσεως
πᾶσι βίοις. ὡς γὰρ ὁ κλεινὸς ἡμῶν ἐφ' ἡμεῖς καὶ ἡμῶν,
νοῦν μὲν ὑπὸ τὰ θεῖα πρωτίστη κινήσεις, ἡ ἀγαπήσεις ὅ-
τι θεῶν. τῇ δὲ ἰοραῖς ἀγαπήσεως, ἡ πῶς τῶν ἰοραρχίαν
τῶν θεῶν ἐνθεῶν ἀρχικῶς τῆς προσδοκῆς, ἡ τ' εἰς θεῶς
ἡμᾶς ἀρξάντο τῆς διμυσεργίας.

Εἰ γὰρ τὸ εἰς θεῶς ἐστὶν ἡ θεῖα γῆρας, ἡ μὴ ποτέ τι
γνοῖν τῶν θεοπαρεδωτῶν, ὅτε μὲν ἐνθεῶν ἡμῶν, ὁ μὴ ἢ τὸ
ὑπάρχον ἐνθεῶς ἐρηκῶς. ἡ δὲ καὶ ἡμῖν, ἀνθρώπων φα-
μὲν, ὑπάρχει διὰ τῶν πᾶσι, ὅτε ἐνθεῶν τὰ καθ' ἡμᾶς
ὡς τοῖς μετὰ αὐτοὺς ὄντος. ὅς δὲ κινήσιν. ἀλλ' ὅτε ὑπάρχειν
ἐχόντος, τοῖς ἢ πῶς ὄντος, ἐκείνα μόνον ἐνθεῶν ὄντος ἢ πᾶ-
σχόντος, ἐν οἷς εἰς πᾶσι φησὶν. ἀλλὰ αὐτὸν μὲν ὡς οἶμαι σε,

Διονυσίου ποδὶ φη

φίς. ὅς τις δὲ τὰ θεῖα φη θεωρησιασθεῖς ἐποπτεύσωμεν
σύμβολα. καὶ μοι μηδὲς ἀτέλεις· ὑπὸ τῶν θείων ἐν-
τω, καὶ γὰρ ὅδε τοῖς ἡλιόστοιχοις αὐγαῖς ὅν ἀδύναται
ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ ἀκίνητου. ὅδε τοῖς ὑπὲρ ἡμᾶς ἐγγί-
στειν ἀβλαβές. ἐπὶ δὲ ἀληθείᾳ ἢ ἡτὶ νόμου ἱεραρχία. τὸν
μὲν ὅτιαν ὅτι τοῖς ἱεροῖς ὀφείλειται, ἀκρυσφομένη. τὸν
ἑστὶ δὲ ὅτι τοῖς ὑπὲρ αὐτὸν ἱεροῖς. τὸν ἡγεμόνα δὲ καὶ
ἀβιότου ὅτι τοῖς οἰκείοις ἀνδράσι ἀπερχήσαντο.

Μυστήριον φωτισματος.

Ο μὲν ἱεράρχης ἐκείνους τῇ πρὸς θεὸν ἀφομοιώσει
πάντας ἀνθρώπους θέλων σωθῆναι καὶ εἰς ἐν-
πίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἀνακηρύττει πᾶσι
τὰ ὄντως θυμαγέλια. θεὸν ἵλεω τοῖς ὑπὸ γῆς, ὅς οἰκείας
ἄντα καὶ φυσικῶς ἀγαθότητι. αὐτὸν ὡς ἡμᾶς ἀδική-
σαντα ὅσα φιλανθρωπίαν ἀφιώσαντα, καὶ τῇ πρὸς αὐ-
τὸν ἐνώσει δύνῃ πνεύματος ἀφομοιώσει τὰ ἐνωθέντα. ἡτὶ
τῶν αὐτῶν πρὸς δέωσιν ὑπὸ τῆς δειότητος. ὅσοι γὰρ ἐλα-
βον αὐτὸν, ἐδωκεν αὐτοῖς ὅς οὖν τέκνα θεοῦ γυνέαι,
τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ οἱ ἐν ὅς ἀμαρτιῶν, ὅδε
ἐκ θελήματος ἀρετῆς, ἀλλ' ἐκ θεοῦ ἐγενήθησαν.

Ὁ ἡγετὴρ ἀγαπήσας τὸν ὄντως ὑπεριστάμῳ τῶν
ἱερῶν μετεορίαν, ἐλθὼν ἐπὶ πῖνα τῶν μεμνημένων, πεί-
θει μὲν αὐτὸν ἡγήσασθαι φη ὑπὸ τὸν ἱεράρχην. ὁ δὲ αὐτὸς
ἡ ὁλικῶς ἐπακολούθησεν ἐπαγγέλλεται τοῖς ἡγεσθῆναι
ὁμοῖοις. καὶ ἀφίει φη πρὸς ἀγωγῆς αὐτοῦ, καὶ συμ-
πάσης φη ὑπὸ τὸ ὅς τις ζωῆς τῶν ὑπὸ πνεύματι ἀναδ' ἐφα-
πόμεν τὸν δὲ φη μὲν ἐκείνους σωτηρίας ἱερῶς ἐρῶντα, πρὸς
δὲ τὸ

Ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

δὲ τὸ τοῦ πράγματος ὑψ. ἀντιμετρῶντα τὸ ἀνθρώ-
πινον. φέρον μὲν ἄφω καὶ ἀμηχανία περιεσπᾶται. τε-
λὸς ταύτου δὲ ὁμοῦ ποιήσεν τὸ αὐτὸ ἐν ἀγαθοειδίᾳ ὡ-
μολόγησε. καὶ πρὸς ἀλλήλων αὐτὸν ἄγει πρὸς τὸν φη ἱε-
ραρχίας ἐποπτεύον.

Ὁ δὲ, μετ' οὐφροσύνης ὡς τὸ ἐπὶ ὧμων πρόβατον
εἰσεδεξάμεν· τὸν ἀνδρῶν, ἐσέφθη μὲν πρῶτα ὅσα νο-
εῖας θυχαρισίας, καὶ σωματικῶς πρὸς σκηνώσεως τῆς
μῆκος ἀγαθοεργετῶν ἀρχῶν, ὑψ. ἡς τὰ καλὸν ἀνακα-
λεῖται, καὶ τὰ σωζόμενα σώζεται.

Εἶτα πᾶσαν ἱερὰν διακόσμησιν ὑπὸ σιωπῆς μὲν
καὶ σιωπῆς φη τ' ἀνδρῶν σωτηρίας, θυχαρισίας ἡ
φηθείας, ἀγαθότητες. εἰς τὸν ἱερὸν χώρον σωμαγαγῶν
ὅν ἀρχῆς ἡ ὑμνόν· ἵνα τοῖς λογίοις ἐκείνου ἀμαρτίας
τοῖς φη ἐκκλησιαστικῶν πληρώσασιν ἱερολογεῖ. Ὁ μετὰ τῶν
τῆς ἱερῶν ἀπαστάμενος ἱερεὺς, πρὸς τὸν ἀνδρῶν πρὸς
τὰ πρόσει· πρὸς αὐτὸν τὸν βυθόν φη ἡσυχίας.

Τὸ ἡγετὴρ ἀποκαταστήσει ἡτὶ τῶν τοῦ ἀναδ' ἐλα-
τῆς ὁδοῦ, τῶν ἀθεοτήτων, τῶν ἀγνωσίων τοῦ ὄντως κα-
λῶ, τῶν φη ὅς τις ζωῆς ἀντιμετρῶντα, ἀφίει τὸς δὲ ὅσα
φη ἱερεῖς αὐτοῦ μεσιτείας, θεὸς καὶ τῶν θείων τυχεῖν, μαρ-
τύρεται μὲν αὐτοῦ τῆς ὁφειλόμενης ὁλικῶς γυνέαι πρὸς
λοῦσιν, ὡς παντελῶς ὁ ἀμώμων ὄντι θεῷ. ἡ τῆς γυνέαι
αὐτοῦ πολιτείας ὑψηλοτάμεν, ὁ πρὸς ἐρωτηρίας εἰ-
δὲ τὸν πολιτεύσασιν, μετὰ τῶν ὁμολογίων, ὑπὸ τῆς
αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς τῆς χεῖρας, καὶ σφραγισμένου ἀρχι-
επισκόπου κελεύει τοῖς ἱεροῖς τὸν ἀνδρῶν τὸν ἀνδρῶν.

Τῶν δὲ

τῶν δὲ ἀρχαρχαμένων, οὐχὶ ἰδρὸν ποιεῖται. καὶ
ταύτην ἀπάσης αὐτῆς ἐκκλησίας συμπληρωσά-
σης. ὑπολήψιν αὐτὸν καὶ ἀπαμειβήσιν οἱ δὲ τῶν
ἀρχῶν. εἴτα σήκεις ὑδὶ δυσμαῖς πρὸς ἔχοντα καὶ τὰς
χεῖρας ἀπωθούτω, πῶς τὴν αὐτὴν ἀπερραμμένας
χώραν. ἐμφυσήσαι μὲν αὐτῆς τρις διακελεύεται ἑλ-
σάτανα, καὶ πῶς ἐπὶ τὰ ἐκταγῆς ὁμολογήσαι. καὶ
ῥίς αὐτῆς τῆς ἀκταγῆς μαρτυρόμενος. ὁμολογήσαντα
τρίς ὅσον, μετὰ γὰρ πῶς ἔω, ὅτι πῶς ἔρανον ἀναβλέψαν-
τα καὶ τὰς χεῖρας ἀνατέναντα κελόβει σιωπῆσθαι
ἑλίσσιν, καὶ πάσαις ταῖς θεοπαρεδόχαις ἰδρολογίαις.

Τῇ δὲ καὶ ὅσον πεποινηκός, μαρτύρεται πάλιν αὐτῆς
τρίς τὴν ὁμολογίαν. καὶ πάλιν αὐτῇ τρίς ὁμολογή-
σαντος. ἐπὶ δὲ ἄμυνον ὁμολογῆ καὶ χειροθετεῖ. καὶ τε-
λείως ἀπαμειβάντων αὐτὸν τῶν λήτρεγῶν, κὺμίζου-
σι μὲν οἱ ἰδρῶν τὸ ἐλίσσιν χρίσεως ἁγίου ἔλαιον. ὁ δὲ ἐλίσ-
σεως οἱ τὸ σφραγισαί τρίς ἀπαρξάμενον, τὸ λοι-
πὸν τοῖς ἰδρῶσι τὸν ἄνθρωπον χρῆσαι πανσώμως πᾶσι
δὲ, αὐτὸς ὑδὶ τὴν μητόρα ἐλίσσειας ὀρεχεται. ὅτι τὸ
ταύτης ὑδὶ ἰδρῶς ὑποκλήσει καὶ ἀγαθὰς, καὶ τρι-
σὶ τὸ παναγιστὸν μύρον σαυροειδέσι χρίσει τεινῶ-
ρας αὐτὸ, καὶ ταῖς τὸ μύρον πανιόροις ὑποκλήσει ἰσχυ-
θῶς τὸ ἰδρὸν ἐλίσσει θεολήτων πρὸς φητῶν ὑδὶ πνοιῶς
μελώδημα σιωπῆσθαι ἑλίσσει, κελόβει τὸν ἄνθρωπον
πρὸς κομιδῶναι. καὶ τὸν ἰδρῶς ἐκ τῆς ἀρχαρχῆς αὐ-
τὸν τε ὅτι τὸν ἀνάδοχον ἀνακηρύξαντος. ὁ μὲν ὑπὸ τῶν
ἰδρῶν ὑδὶ τῶν ὑδῶν ἀρχῆς, πῶς τὴν τῶν ἰδρῶν χεῖρας
πῶς

πῶς αὐτῶν χρεατωγῶντος. ὁ δὲ ἰδρῶν ἀνὴρ ἐσπῶς.
ἀναδοχῶν πάλιν ὑδὶ τῶν ἰδρῶν καὶ τὸ ὑδῶν, τὸ ὄνο-
μα τῶν τελεμένων, τῶν ἰδρῶν, ῥίς καὶ τὸ ἰδρῶν βαπτί-
σαι ταῖς ῥίσι τῶν τελεμένων καὶ ἀδύσει καὶ ἀναδύσει
τῶν ῥίσι τῶν θείας μακαριότητος ὑποκλήσει ὑποκλήσει.

Καὶ πᾶσι λαβόντες γὰρ οἱ ἰδρῶν ἐγχειρίζουσι ἑλ-
πῶς ἀγαθῶν ἀναδύσει τε καὶ ἁγέμονι. καὶ σὺ αὐτῶν
πρὸς λαβόντες ἑλίσσει τῶν τελεμένων καὶ ἀναδύσει ὑδὶ
τὸν ἰδρῶν αὐτῶν ἁγῶν.

Ὁ δὲ τῶν θεογενηκῶν μύρον τῶν ἀνδρῶν σφραγισάμενος
μύρον ἀρφαίνει τῶν ἰδρῶν ἐλίσσει τῶν ἐλίσσειας.

Ταῦτα δὲ τελέσας ἀπὸ τῶν δυνάμεων πρὸς δὲ,
πάλιν ὑδὶ τὴν τῶν πρῶτων ἀνατένειν θεωρεῖν, ὡς καὶ
μυθῶναι καὶ τὸν τῶν πρῶτων, ἐπὶ ἀλλοτρίῳ τινὶ πᾶσι τὰ οἰ-
κῆα πρὸς τὸν μύρον. ἀλλὰ ἀπὸ θείας εἰς θεῶν πρὸς ἐλίσσειας καὶ
αὐτῶν θεαρχικῶν πρὸς μύρον μετὰ ταῦτα ἰδρῶν.

Θεωρεῖα.

Αὐτῇ δὲ, ὡς ἐν συμβόλοις ἡ ἐλίσσειας τελετὴ θεογε-
νῆς ἐλίσσει ἀπρὸς τὸν ἄνθρωπον. ὁ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἔχει
εἰκόνα, ἀλλὰ ἀφῶς θεοειδῆς ἀνιγνῶντα φυσικοῖς καὶ
ἀνθρώπων πρὸς τῶν ἐσθῶν ὡς ἁγῶν.

Τὴν γὰρ αὐτῶν φανείν διαμαρτάνει, καὶ τὸ θεοπῶς
λόγος τῶν τελεμένων σεσιγμένων. πρὸς ὅτι θεογενοσύνη
τὴν τὸ πρὸς τὸν ἐλίσσειας ἐλίσσει διαπραγματῶν
μὴν, καὶ τὴν ἀπάσης ὁμῶς κακίας διὰ ἁγῶν καὶ θείας
ζῶης ἀρκαθῶν. τῇ δὲ ὑδῶν φυσικῶν καὶ ἀρκαθῶν
μαρτυρόντων αὐτῶν διαγγέλλουσι.

Ταῦτα

ταύτην δὲ οὐκ ἐστὶν καὶ μὴδὲν τι θεότοτον εἶχεν ἢ τῶν
τελευτώνων συμβολικὰ πρὸς αὐτοὺς ἐκ ἀνέρος ὡς οἱ
μὴ διδασκαλίου ἢ ἐνδεῶς ζωῆς εἰσηγεμένη. τῇ πρὸς
τὴν ἢ τὴν κακίαν πολιτείαν ἀρκούντων, ὁλικῶς τῶν
σώματι καὶ αἵματι φουσιῶς δὲ ὑδατὸς ἀνισομελῆ.

Ἀλλ' ἐστὶν μὲν αὐτῇ τοῖς ἀτελέσι ἐξαγωγικὴ ψυ-
χαγωγία. τὰ τε ἱεραρχικά καὶ ἐνοσιῶν τῇ πληθύνει,
ὡς θεοὶς ἀρξιαστέλλουσιν, καὶ συμμετρῶς ταῖς ἡγῆ-
μεν τάξεσιν. τὴν γὰρ μόνον ἀναγωγίαν.

Ἡμεῖς δὲ ἀναβάσειν ἱεραῖς ὑπὸ τὰς τῶν τελευτώνων
ἀρχὰς ἀναβλέψαντες. καὶ ταύτας ἱερὰς μυνησάμενοι,
ὑπογνώσασθαι τίνων εἰς ἡμετέρας τὰ ἐκτυπώμα-
τα καὶ τίνων ἀφανῶν αἰετῶν.

Εἰσι γὰρ ὡς γὰρ τῇ πρὸς νοητῶν καὶ αἰσθητῶν πρὸς
γματοῖς (καὶ φῶς διηγοῦντο). τὰ μὲν αἰσθητῶς ἱερά,
τῶν νοητῶν ἀπρόνοισμα. καὶ ἐπ' αὐτὰ ἡμετέρας
γὰρ καὶ δόξας. τὰ δὲ νοητὰ τῶν κατ' αἰσθησίαν ἱεραρχι-
κῶν ἀρχῶν καὶ ὑποσύνεσι.

Λέγομεν πρὶν ὡς ἐστὶν ἢ τῇ θείας μακαριότητος
ἀγαθότης, αἱ ἡγῆται ταῦτα καὶ ὡς αὐτῶς ἔχουσιν τὰς τοῖς
οἰκείας φῶς ἀγαθότητος ἀκτίνες, ὑποπλάττει ἀ-
φρόνως ἀπλῶς τὰς νοεῖας ὅφεις. εἴτε οὐκ ἀρκούντων τοῖς
νοητοῖς φῶς ἢ τῶν νοεῶν ἀνδράσιν αὐτῶν ἐξισότης,
κακίας ὁρῶν συμμύσσει τὰς φυσικὰς ἡμετέρας μὲν
αὐτῇ πρὸς τὸ φῶς διδάσκει. ἀπρόνοισμα τῇ πρὸς
τοῦ αὐτῇ φῶς, ἐκ ἀρκούντος. ἀλλ' ὑποπλάττει αὐ-
τῇ μὴ ἀρκούντων, καὶ ἀρκούντων πρὸς τῇ φῶς αὐ-
γαθότητος

γαθότητος. εἴτε τοῖς μετρίως αὐτῇ πρὸς τοῦ ὁρατοῦ αὐ-
τοῦ ὑπερπληθύνει, καὶ πρὸς τὰς ὑπὲρ τὴν κατ' αὐτῇ
ὅφιν αὐτῶς ἀνταρτίαν πολυμῶς ὑποχρηστέον. τὸ μὲν
φῶς ἡμετέρας πρὸς τὰ φῶς ὁρῶν.

Αὐτῇ ἢ τοῖς τελέσις ἀτελῶς ὑποπλάττει, τῇ ἢ αὐτοῖς
κείων ἐκ αὐτῇ πρὸς τοῖς μετρίως ἢ ἀκόσμως ὑπερπλη-
θύνει, δὲ αὐτῇ ἀρκούντων. πρὸς ὅφιν ἡμετέρας
γὰρ αἱ ταῖς νοεῖας ὅφεις τὸ θεῖον ἢ πρὸς φῶς. γὰρ
εἰτε αὐτῇ ἀνταρτίαν πρὸς αὐτῇ, καὶ αἱ πρὸς
θεοπρεπῆ τῇ οἰκείων μετρίως ὄντος ἐτοιμοτάτα.
πρὸς ταύτην ὁ θεὸς ἱεραρχίας ἀρκούντων τῇ μίμησιν,
τὰς φῶς αὐτῇ αὐτῇ πρὸς διδασκαλίας αὐτῇ ἀ-
φρόνως ὑπὸ πάντας ἀπλῶς, καὶ τὸν πρὸς αὐτῇ
θεομιμητῶς ἐτοιμοτάτος ὡν. ὁ φῶς ὁρῶν δὲ ἀνδρῶν τῇ
πρὸς ἀρκούντων ἢ ἀμετρίως μὴδὲ ἡμετέρας, ἀλλ'
ἡμετέρας αἱ τοῖς πρὸς αὐτῇ αὐτῇ φῶς αὐτῇ ἱε-
ραρχικῶς ἐλλείπων γὰρ ὑποσύνεσι τὰς καὶ ἀναλο-
γίαν τῇ ἐκείνῃ πρὸς τὰ ἱερά συμμετρίαν.

Ἀλλ' ἐπείπερ ὑποπλάττει ἀρκούντων τὸ θεῖον ἱεράς καὶ
ὡς αὐτῇ, ὑπογνώσασθαι οἱ ἱεροὶ νοῦν, ὁ πρὸς τὸ οἰκείων
τῇ φύσεως ὁρατὸν ἀνατρέχων. γὰρ ἀρκούντων ὅφιν τὸ
ὅφιν αὐτῇ ὅφιν. καὶ αὐτῇ λήψεται πρὸς πρὸς τῇ πρὸς
τὸ φῶς ἀναρτῶν. ἱερόν δὲ αὐτῇ οἰκείων καὶ
ἀπρὸς αὐτῇ οἰκείων ὑποπλάττει, τῇ ἀναρτῶν
πρὸς ἢ ἀρκούντων τῇ ἀγνοίας μυηθῇ. τῇ δὲ τῇ τελεῶ-
ται ὡς αὐτῇ καὶ μετρίως ἀτελῆς ὡν αὐτῇ. ἐκ αὐ-
τῇ ὑποπλάττει, ἢ βραχὺ δὲ αὐτῇ τῇ αὐτῇ πρὸς
ὑποπλάττει

ὑδὶ τὰ ἐπὶ πρότορα, καὶ δι' ἐκείνων, ὑδὶ τὰ πρῶτιστά,
καὶ τελειωθείς ὑδὶ τὴν ἀνιότητα τὴν θεαρχικῶν, ὅν τὰ
ἐξ αἰετῶς ἀναχθήσεται.

Ταύτης δὲ τ' ἐνδόσμου αἰετῶς τάξεως εἰκόμ, ἢ τὸ
πρωσιόντος αἰετῶς καὶ τῶν κατ' αὐτὸν ὑδὶ γνωμοσύνη
φη ὑδὶ τὸν ἐν ἀρχῇ ὁδὸν, τὸν ἀνὰ δόχον ἔχον καὶ
μύμονα.

Τὸν ὅτως ἀναγόμενον, ἢ θεία μακαριότης εἰς τὴν αὐ-
τὸν μετὰ σὺν εἰσέλκε, καὶ τὸ οἰκίαι φῶς ὡς πρὸς ἡ-
ν αὐτῶ, σημεία μετὰ διδωσιμ, ὅν θεοῦ ἀρχελευ καὶ
κοινωνοῦ φη τῶν ὁδῶν ἀρχελευσέως καὶ ἐν αἰετῶς τάξε-
ως. ὡν δὲ σύμβολον ἐν ὁδῶν, ἢ τὸ ἐν ἀρχῇ τῶν πρωσιόντων
σφραγίσ. καὶ τῶν ἐν ὁδῶν ἢ σφραγίσ. ἀρχελευ
φη, τοῖς σωζομένοις αὐτὸν ἐν ἡμετέροις λέγουσιν, καὶ μνημο-
σύνοις ἐν ὁδῶν ἀναπνεύει, πῶς αὐτῶν αἰετῶν ἀνὰ δόχον,
ὡς φη ζωοποιῶ πῶς ἀλήθειαν πορεύει τὸν μὲν ἐν αἰετῶν
ἀλήθει καὶ σωοποιῶν ἢ μόνον ὅν δὲ τὸν δὲ ἀπλά-
τῃ ταῖς θεοποιῶν τοῖς ἡγήσει τὸ ἐπομένον χειραγωγ-
γόν. ἀλλ' ὅν γένει τῶν ἀκρῶς ὁδῶν ἡμᾶς μετὰ χεῖρ.
ὅδε τῶν κοινωνίαν πινά πῶς τὸν ὅν ἐν ὁδῶν, μετὰ
ἔχει ζωῆς. εἰ φη τὸ ἐν ὁδῶν ἀντέχειται βεβαίως μετὰ
ἀλλ' ἀρχελευ εἶν καὶ ἀκρῶς τῶν ὁδῶν ὅν πᾶσαι ταῖς τὸ
ἐνοσιδὸς διαρέσσιμ, ὅν τὸν ὅν συμβόλων πρὸς ὁδῶν
ἐν ὁδῶν ἀνιότητος, τὸν πρωσιόντα τῶν οἰον πρωτόραν ζω-
τῶ ἀπεκλύσκει. καὶ μέγχι τῶν κατ' ἐκείνῳ ἐχάτων χε-
σιμῶν ἀρχελευσέ, γυμνον καὶ ἀνυποδύον ἴσκι πῶς
δυσμῶν ἀφορῶνται, αἰ τῶν χεῖρῶν ἀπὸ σφ, τῶν τ' ἀλάμ
πῶς κα-

πῶς κακίας ἀνιότητος κοινωνίας, καὶ τὴν ἐγγονο-
μῶν αὐτῶν φη ἀνιότητος ἐξ ὅσων ἐκπνεόνται.
καὶ τῶν ὁδῶν ὁμολογήσανται, πῶς τὸ τὸ θεοσιδὸς
ὅν τῶν ἀρχελευσέ.

Οὕτω παντελῶς αὐτὸν ἀρχελευ καὶ ἀνιότητος μεγ-
νότη, πῶς ἐν μετὰ γὰ τὴν ὅν τῶν θείῳ φῶς εἰσὶν τε καὶ
ἀνιότητος ἐν ὁδῶν καὶ ἀρχελευσέ τῶν παντελῶν φη κακίας
ἀρχελευσέ διαγέλλεται. καὶ τῶν ὁδῶν αὐτῶν φη πῶς
τὸ ὅν ὁδῶν σιωπῶντος ὁμολογίας ἐνοσιδὸς ὁμολογίας.
Φιλαλήτως ἀρχελευσέ. ἀλλ' ἐν πῶς ὁδῶν ὡς οἰ-
μα τοῖς τῶν ὁδῶν ἀρχελευσέ ὡς ὁμολογίας. ὅν ταῖς διδω-
σιμ ὅν σιωπῶντος πῶς τὸ ὅν ἀναπνεύσει. καὶ ταῖς τῶν
ὅν τῶν ὁδῶν νεκρότεσι, αἰ ἀνυποδύει, τὸ ἀνὰ
λοῖον τῶν ὁδῶν, τὰ νοδῶν φη θεοσιδὸς ἐξέως.

Οὕτω ἀναχωρεῖται χεῖρ μόνον ἀρχελευσέ ἀπὸ τῶν
ἀλλὰ καὶ ἀρχελευσέ ἀνὰ δόχον εἶν, καὶ ἀφορῶν
αἰ, πῶς τὴν ἐπ' αὐτῶν ὁδῶν ὁδῶν ὁδῶν. ὅδε τὸ ὁδῶν
φη ἀλήθειας ὁδῶν ἐν ὁδῶν ἀλήθει ποτὶ χεῖρ. πῶς
χῶς δὲ καὶ ἀνιότης ἐπ' αὐτῶν ὁδῶν ἀνιότης ἀνιότη-
ται, τὴν ὑδὶ τὰ τελειότητα φη θεαρχίας ἀναγῶν
ἐν ὁδῶν αἰ διαπραγματῶν ὁδῶν.

Ὅρα δὲ τῶν τῶν ἀκρῶς εἰκόνας ὅν τοῖς ὁδῶν
ὡς τελειότης. ὁ μὲν γὰρ θεοσιδὸς ὁδῶν ἀρχε-
ται φη ἐν ὁδῶν ἀνιότης. οἱ δὲ ὁδῶν ἐπ' αὐτῶν, τελειότης
φη ὁδῶν ὁδῶν ἀνιότης, ὡς ὁδῶν ὁδῶν ὁδῶν τὸν τελει-
μῶν ἀνιότης ἐκκαλεῖται. καὶ ὅς ἐν ὁδῶν ἀνιότης
τῶ γινόμεν. ἐπειδὴ ὡς θεός ὅδε φη ἀνιότης ἀνιότης

ἀνυπόστατον κοινωνία τε καὶ συναφίς, ἐκείνης ἰσορροπίας πραγματείας, καὶ τὰς μυστικὰς ἡμῶν ζωάς, εἰς ἐνοσιδὴ δέωσιρ σωμαγύσεως, καὶ τῇ τῶν διαιρητῶν θεοειδῇ συμπύξει, τὴν πῶς τὸ γνῶν κοινωνίαν καὶ γνῶσιρ δωρεμένης.

Φαμὲν δὲ ὅτι ταῖς τῶν ἄλλων ἱεραρχικῶν συμβόλων μεδέεσιν, ἢ τελείωσις ἐκ τῶν ταύτης θεαρχικῶν καὶ τελειωτικῶν δεῖλωρεν.

Οὐ γὰρ γνῶσις, χεδνῶν πινεα τελεδιῶναι τελετῶν ἱεραρχικῶν, μὴ ρι θεοειδῆς εὐχαρείας γνῶσις κεφαλῶν τῶν καὶ ἐκαστῶν τελεμνῶν, τὴν ὡς τὸ γνῶν τοῦ τελεδιῶντος ἱεραρχίας σωμαγωγίαν. ὅτι τῇ θεοειδῇ δέωσιρ δωρεῇ τῇ τελειωτικῶν μυστικῶν, τελειοποιουμένης αὐτῇ τὴν πῶς θεῶν κοινωνίαν.

Εἰ ποῖναι ἐκείνη τῶν ἱεραρχικῶν τελετῶν ἀτελής μὲν ἐστίν, τὴν πῶς τὸ γνῶν ἡμῶν κοινωνίαν καὶ συναφίς τῇ τελειοποιουμένη, καὶ τὸ τῶν τελετῶν δὲ τὸ ἀτέλειον ἀφῇ ρημῶν. τὸ δὲ τέλει ὅτι ἀπῶν τὸ κεφάλαιον, ἢ τῶν θεαρχικῶν μυστικῶν τῶν τελεμνῶν μετέδοσις, εἰκότως ἢ ἱεραρχικὴ σῶσις ἐπὶ πνευματικῇ αὐτῇ κυρίαν ἐκ τῇ τῶν πραγμάτων ἀληθείας ἐφοδύρεν. ὅτω δὴ καὶ τὴν ἱεράν ρι θεοειδῆς τελετῶν, ἐπειδὴ πρῶτος φωτὸς μετὰ δὲ δέωσιρ. καὶ πασῶν δεῖ ἀρχὴ τῶν θεῶν φωταγωγίαν ἐκ τοῦ τελεμνῶν, τὴν ἀληθῆ τοῦ φωτισματικῆς ἐπὶ πνευματικῇ ὑμῶν. εἰ γὰρ καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις κοινὸν ἱεραρχικὸν, τὸ φωτὸς ἱερά μετὰ δίδοναι τοῖς τελεμνῶν, ἀλλ' αὐτὴ τὸ πρῶτος ἱερά ἐδιδωμένη τὸ μοι, ὅτι τὸ τῶν
της ἀρχῆς

της ἀρχικωτάτης φωτὸς, πῶς τὴν τῶν ἄλλων ἱεράν ἐποψίαν φωταγωγῶμαι. ταῦτα δὲ εἰπὺντο, ἀνασκεψάμεθα καὶ κατὰ δέωσιρ ἱεραρχικῶν τῇ καὶ ἐκαστῶν ἀκριβῆ ρι ἀγιοτάτης τελετῆς ἱεραρχίαν καὶ θεοειάν.

Μυστικῶν σωμαγύσεως εἰς τὴν κοινωνίαν.

Οὐ μὲν ἱεραρχίας εὐχὴν ἱεράν ὡς τὸ θεῶν θυσίας ἐκτελέσας. ὅτι αὐτὸ τοῦ θυμῶν ἀρετῶν, ὡς πᾶσαν ὁρῶν τὴν τοῦ ἱερά χάρος ποδολίαν. ἀναλύσας δὲ πάλιν ὡς τὸ θεῶν θυσίας ἡμῶν, ἀπῶνται ρι ἱεράς τῇ ψαλμῶν μελωδίας. σωμαγύσεως αὐτῇ τὴν ψαλμῶν ἱερολογίαν, πάσης ρι ἐκκλησιαστικῆς διακοσμῆσεως. ὅτι δὲ δὲ τῇ λατρυγῶν ἢ τῇ ἀγιογράφων δέλωρ ἀνάγνωσις ἀκολουθῶς γίγνεται.

Καὶ μετὰ ταύτης, ἐξῶ γίγνεται ρι ἱεράς ποδολίης οἱ κατηχημένοι, καὶ πῶς αὐτοῖς οἱ γνεργῶν, καὶ οἱ γνῶν μετανοοῦντες. μὲνουνσι δὲ οἱ ρι τῶν θεῶν ἐποψίας καὶ κοινωνίας ἀφῶν.

Τῶν λατρυγῶν δὲ οἱ μὲν ἐσῶσι πρῶτος τὸ ἱερά πύλας συγκελευσμένης. οἱ δὲ ἄλλοι τῶν ρι οἰκίας τάξεως γνεργῶν.

Οἱ δὲ ρι λατρυγῶν διακοσμῆσεως ἐκκεῖται σὺν τοῖς ἱεράσι, ὡς τὸ θεῶν θυσίας ἡμῶν πῶς πᾶσι τὸν ἱεράν ἀπῶν καὶ τὸ ρι εὐλογίας ποτήριον, πῶς μολογῶν θεῶν ὑπὸ πᾶν τοῦ τοῦ ἐκκλησίας πληρώματ' ὅτι καθολικῆς ὑμολογίας. πῶς οἱ δὲ θεῶν ἱεραρχίας εὐχὴν ἱεράν τελεῖ. καὶ τὴν ἁγίαν εἰρωμῶν ἀπῶν διαγγελῶν. καὶ ἀσπασμῶν ἀλλήλων ἀπῶντων, ἢ μυσικῇ τῇ

ἰδρωὶ πυχῶν ἀνὰ ῥήματι ὡς τελεῖται. καὶ νιφαιμίων τὰς
 χεῖρας ὁδίαται, τὸ ἰδρωὶ καὶ τῇ ἰερωί, ὁ μὲν ἰδρωὶ καὶ
 γὰρ μὲν τὸ θεῖον θυσιαισὶν ἐκδίδεται. πόδες αὖτις δὲ
 μόνον μετὰ τῇ ἰερωί οἱ τῇ λατρυίᾳ ἐκκρεῖται. καὶ
 τὰς ἰδρῶν θεωρίας ὁ ἰδρωὶ καὶ ὑμνήσας ἰερωί τὰς θεο-
 τατα, καὶ ὑποφύει ἀγὰρ τὰ ὑμνημῶν ὅσα τῇ ἰδρῶν πρὸ
 καμῶν συμβόλων. καὶ τὰς θεωρίας τῇ θεωρίᾳ
 ὑποδείξας, εἰς κοινωνίαν αὐτῇ ἰδρῶν, αὐτὸς τε ὄρεται,
 καὶ τὸν ἄλλον πρὸς τὴν. μεταχρῶν ἢ καὶ μεταδίδει τὴν
 θεωρητικὴν κοινωνίαν. εἰς εὐχαρίστησιν ἰδρῶν καταλήγει.
 Τῶν πολλῶν μὲν εἰς μόνον τὰς θεῖας συμβόλας ἵδαν-
 τῶντων. αὐτὸ δὲ καὶ τῇ θεωρητικῇ πνεύματι πρὸς
 τὰς ἀγίας τῇ τελευτῶν ἀρχάς, γὰρ μακαρίους καὶ νο-
 τοῖς θεάμασι, ἰδρωὶ καὶ γὰρ καὶ παρὰ τὴν τὴν θεο-
 δίδει ἔφεως ἀναγωγὴν.

Θεωρία.

Διὸς δὲ οὐκ ὡς πᾶσι καλὴ μετὰ τὰς εἰκόνας, γὰρ τῆς
 καὶ ἰερωί τὸ τὴν θεοῖν τῇ ἀρχετύπῳ ἀληθεύει, ἐ-
 κείνο τὸ ἐπὶ τελευτῶν, εἰς ἡμετέριον αὐτῇ ψυχα-
 γωγίαν ἔπειτα ὡς εἶδεν τῇ συμβόλων ἢ ποικίλῃ καὶ ἰδρῶν
 σύνθεσις, ἀποστῇ αὐτὸς ὑποάγει μέχρι τῇ ἐκεί-
 φανερῶν μόνον.

Αἱ μὲν γὰρ ἰδρῶν τατα τῇ λογίῳ ὡς αἱ καὶ ἀναγνώ-
 σαι, διδασκαλίαν αὐτῇς ἡμετέριον ζωὴς ἡμετέριον.
 καὶ πρὸς γὰρ τὴν, τὴν παντελῆ τὴν φθοροποιὴν καλίας
 ἀρετῶν. ἢ δὲ θεοτάτη τὸ ἐνός καὶ ταυτοῦ καὶ ἀρ-
 τε καὶ ποτὲ κοινῇ καὶ ἐξωθεν μετὰ δόξαι, ὁμοτρο-
 πῶν αὐτῶν.

πῶν αὐτοῖς γινόμεν ὡς ὁμοτροποῖς νομοθετεῖ. καὶ τὸ
 θεοτάτη δὲ πρὸς καὶ ἀρχισυμβολῶν τῇ τελευτῶν εἰς
 μνημῶν ἰδρῶν ἀγὰρ, καὶ ὁ καὶ αὐτὸς ὁ τῇ συμβόλων
 ὁμοτροπὸς ἀρχιπρὸς δικαιοσύνην τὴν ὅσας αὐτῇ
 καὶ ὁμοτροπὸς τὰ ἰερά σιωπῇ πνήσαντα. διδασκαλῶν
 εὐαγῶς τε αἱ καὶ θεοπρεπῶς, ὡς ἡ καὶ ἔφιν ἀληθείας
 ὡς τὰς θεῖας πρὸς ἐκδοσίς τὴν πρὸς τὸ ὁμοίου αὐτῇ καὶ
 νομῶν τοῖς πρὸς ἐκδοσίς χαρίζεται.

Ταῦτα μὲν ἐν ὡς ἐφῶν ὡς τῇ ἀδύτῳ πρὸς πύ-
 λαια καλῶς διαμαρτυρῶν τοῖς ἀτελείῃς ἐπὶ πρὸς
 θεωρίαν αὐτῇ καὶ καταλήποντων, εἰς ἐκδοσίς ἀρ-
 ἀπῇ τῇ εἰς τὰς ἀπῇ, καὶ τὴν ἰδρῶν ἡμῶν σὺν ἀφῇ. ὡς
 τὴν εὐπρεπῇ τῇ ὄντων ἰσοφωταγωγῶν. ὡς ὡς
 θεαθεύειν. τὸ μακάριον ἀρχισυμβολῶν, ἐμφανῶς τῇ
 ἀρχετύπῳ καλῶν.

Αλλ' ὡς θεοτάτη καὶ ἰδρῶν τελετῇ, τὰς ποικίλῃς ἀφῇ
 συμβολικῶς ἀφῇ σματα τῇ ἀνιγμάτων ἀρχετύπῳ
 μὲν τηλαυγῶς ἡμῖν ἀναδείχθη. καὶ τὰς νοεράς ἡμῶν
 ὅσας ἐν αἱ καὶ ἀφῇ καλῶν τῇ φῶτι ἀρχισυμβολῶν.

Διὸ δὲ οὐκ ἡμῶς γινόμεν γὰρ εἶναι τῇ παντοφῶν οἰομαι,
 τὸ νομῶν τὸ πρὸς τῇ ἀγαλμάτων ἀρχισυμβολῶν
 τας, εἰς τὸ θεοῖς αὐτῇ καλῶν. ὡς ἀφῇ σματα, καὶ τὸν
 ἰδρῶν καὶ γινόμεν ἰδρῶν ἀρ-
 ἰδρῶν τὸ ἰδρῶν μετὰ ὁδοποιίας ἰόντα, καὶ πάλιν ἐπὶ αὐ-
 τῇ τελευτῇ ἀρχισυμβολῶν. ἢ τὴν γὰρ ὑποφύει πᾶν τα
 θεωρητικὴ μακαριότης, εἰ καὶ ἀγαθότης θεῖα πρὸς ἐκδοσίς
 εἰς τὴν τῇ μετεχόντων αὐτῇ ἰδρῶν κοινωνίαν, ἀλλ' ὡς

ἔξω φη καὶ ὅτι ἀκίνητος ἡ σῆσις καὶ ἡ ἰσότης γίνε-
ται πᾶσι δὲ τοῖς θεοειδέσι μὴ ἀναλόγως ἢ ἡ ἀμπε ποδὶ
ἐαυτῷ ὄντος ἔα. καὶ φη οἰκείας ὅλως ἔπιστα κινεμενί-
ται τὸ πᾶν. ὡς αὐτῶς ἡ θεία φη σωαίεως τελετή.
καὶ ἐνείαυ καὶ ἀπλῶ ἔχουσι καὶ σωεπὶ γυμνῶ ἄρ-
χῶ εἰς τὴν ἰσὺν ποικιλίαν τῇ συμβόλῳ φιλανθρώ-
πως πληθύνεται καὶ μέχρι πίσεως χαρῆ φη θεαρχικῆς
εἰκονογραφίας. ἀλλ' ἐνοειδὲς ἐκ τῶντων ἀνθις εἰς τὴν
οἰκείαν μονάδα σωαίετη καὶ ἐνοπτιᾶ ὅτι ἐπ' αὐτῇ
ἰσῶς ἀναγαμενίους.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὴ θεοειδῆ τρόπον ὁ θεὸς ἰσάρεχης
 εἰ καὶ τὴν ἐνιαίαν αὐτοῦ τ' βασιλείαν ὑδισήμην ἀγαθὸς
 δῶς εἰς αὐτὴν ὑποβεβηκότας καὶ παγείῃς τῶν ἰσάρεων ἀνι-
 γμάτων πλήθει· καὶ ἄλλ' αὐτὸς ὡς ἀπὸλυτ-
 καὶ τοῖς ἡτοῖσιμ ἀκατάχθους εἰς τὴν οἰκίαν ἀρχὴν ἀ-
 μειώτως ἀκραδίεπται. καὶ τὴν εἰς τὸ γινέσθαι νοεῖν
 ποιούμεν- εἰδὼν, ὅρα καὶ παρὼς αὐτὴν τελευτῶν
 ἐνοφθαίς λόγος, ὅτι καὶ τὸ δούτορα Φιλανθρώπου πρὸς
 δὲ τὸ πόρος, τὴν εἰς τὰ πρῶτα θεοτορεῖν ὑδισροφίῳ
 ποιούμεν- . ἡ δὲ τῶν ψαλμῶν ἰσρολογία σωτισιομένη
 πᾶσι χεῖροσιν εἰς ἰσραηλικοῖς μυσηίοις, ὅτι ἡμελλεν ἀ-
 πηρτῆσθαι τὸ πάντων ἰεραρχικῶτάτα. πᾶσι μὲν γὰρ
 ἰσραὲλ καὶ ἀγίον γραφ- δέλεος, ἡ τὴν ἐκ θεοῦ τῶν ὄντων
 γρηνητὴν ὑπαρξίμ τε καὶ διακόσμουσιν, ἡ τὴν νομικῶν
 ἰσραρχίαν καὶ πολιτείαν, ἡ τῶν τοῦ θεοῦ λαῶ κληροδοσι-
 ῶν διανεμήσις, καὶ κατὰ γέσεις, ἡ καὶ τῶν ἰσάρεων, ἡ βα-
 σιλείων ὁφθῶν, καὶ ἰσάρεων γυνέων συνέσιμ, ἡ παλαιῶν
 ἐνδῶν

αὐθροῦν ὅν ποιικιλίαν καὶ πληθεῖ τῶν αἰώντων ἀνετά-
 σθαι ὅν καρτερία φιλοδοξίαν, ἢ τῶν πρακτικῶν σοφῶς
 ὑποθηκῆς, ἢ θέων ἐρώτων ἄσματα καὶ ῥυθμοὺς εἰκόνας,
 ἢ τὰς ὑποφθιγνῶν τῶν ἐσπλάνων πειναρῆσεις, ἢ τὰς
 αὐθροῦς ἐπὶ θεαρχίας, ἢ τὰς τῶν αὐτῶν μαθητῶν θεο-
 ῖν ἀδύτων καὶ θεομυήτων πολιτείας καὶ ἰδρύας διδῶ-
 σκελίας, ἢ τὴν κρυφαίαν καὶ μουσικῶν ἐποφάντων τῶν
 μαθητῶν ἀγαπητῶν καὶ θεαπειῶν. τὴν ὑποδοκασίαν
 ἐπὶ θεολογίαν, τοῖς πῶς δέωσι ὑδῖπιδεῖσις ὕψην
 ἔχει, καὶ ταῖς ἰδρύαις τῶν τελετῶν καὶ θεοσελίσιν ἔ-
 γωναις συνεργίζωσιν. ἢ δὲ τῶν θέων ὡσθὺν ἰδρυοχα-
 ρία, σκοπὸν ἔχει τὰς θεολογίας τε καὶ θεουργίας
 ἀπὸ τῶν ὁμῶν. καὶ τὰς τῶν θέων αὐθροῦν ἰδρυολογί-
 ας τε καὶ ἰδρυεργίας ἀνεῖσαι. καθολικῶς ποιεῖται τῶν
 θέων ὡσθὺν ἔκφυγισιν, πῶς πάσης ἰδρυερχικῆς τε
 λετῆς ὑποδοχῶν καὶ μετὰδωσιν. ἔξιν οἰκίαν ἐμποῖ-
 ῖαι τοῖς ῥυθμοῖς αὐτῶν ἰδρυολογῶσιν.

Ὁταν ἐν τῇ ποσειδωνική τῇ πανιδόρῳ ὑμολογία τῆς φυσικῆς ἡμῶν ἕξαις ἡμερανίως διαβῇ πρὸς τὰ μετὰ τὸν ὕδατον ἰσορρογησόμενα. καὶ τῇ τῇ θείῳ ὡρίδῳ ὁμοφώνια, τὴν πρὸς τὰ θεῖα καὶ αἰατοῦ καὶ ἀλλήλους ὁμοφροσύνην ὡς μῖα καὶ ὁμολογῶ τῇ ἰδούῳ χρεῖα νομοθετήσει τὰ σωπατεμνηνὰ καὶ σωεστικασμηνὰ μᾶλλον ὅν τῇ νοορᾷ τῇ ψαλμῶν ἰσορρογία. εἰς πλείονων καὶ σαφειδῶν εἰκόνων καὶ ἀναρρήσεων θυρωρῶν ταῖς ἰσορρογίαις τῇ ἀγνοιαρᾷ σωπατάξω ἀναγνώσειν.

Εν ταύταις ὁ βλέπων ἰδρῶς ὄψεται πλὴν ἐνοφθῆ καὶ

Πρῶτοι οἱ ὅτι ἔποι καὶ κυριώτερον ἐκείνων ἔπειτα
 τοὶ λατρεῖς διακριτικῆς φωνῆς ἀφορίζουσιν. ὅτι γὰρ
 θεμιτὸν αὐτοῖς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μετὰ θυμῷ, ἢ τοῦ ἱεροῦ
 ὡς ὡς

29

Εἰ γὰρ ἡ τῶν θείων ἱσορροσύνη ἰσορρογία, καὶ αὐτὴ
μετανοία καὶ αὐτὸ πῶς αὐτὴν ἥδη γεγονότας ἀρκευ-
πῆται. τὸ μὴ παντελὸς ἰδῶν τὰ ἐν ὑπὸ σκευῇ. πῶς
σφραγίσθαι δὲ καὶ ἵδον πανάγνωστος. ὅτι καὶ τοῖς κατὰ τὸ πῶς
τὸ τοῦ θεοειδὸς ἀκροῦ ἀτελὸς ἐξ ἀδυναμίας, ἀδυνατίας
εἰμι καὶ ἀκοινωνήτος. ἀρροβῆ γὰρ ἡ ἡτὶ πᾶν ἀμειψά-
τη φωνή. καὶ αὐτὸ μὴ διωαμνύς σωδεσθῶναι τοῖς τῶν
θεοτάτων ἀξίως κοινωνοῖς, πολλὰ γὰρ μάλλον ἢ τῶν ἐμ-
παθῶς ὑπόρουμνώνων πληθὺς ἀνὶ ὁρᾷ. ἔστι δὲ πάσης
ἀλλοτρίᾳ τῇ τῶν ἰσορρογίας καὶ κοινωνίας ἐπεὶ δὲ
τοῦ θεοῦ γεγονάσιν ἐφ' ἑαυτῶν, καὶ τῇ ἱσορρομνῶν ἀν-
αὐτῶν ἰσορρογίας, οἱ τῶν τελετῶν ἀμύνητοι καὶ ἀτέλειτοι.
καὶ πῶς αὐτοῖς οἱ τῇ ἰσορρογίας ἀρρέται ζωῆς. ἐπομνῶς
τε τούτοις οἱ πῶς τὰ τῶν ὑφ' αὐτῶν δειματὰ τε καὶ φά-
σματὰ. δι' αὐανδρῶν ὅν παθεῖς ὡς ὑπὸ ἐκείνων μνῶν ὅτι
τῇ πῶς τὰ θεῖα σωντόντος δὲ ἀνφ' ὅτις σωνδύσεως, ὡς
τὸ τῇ θεοειδὸς ἔφεως ἀκίνητον δὲ δρασθέντων. εἴτα πῶς
αὐτοῖς οἱ τῇ ὑφ' αὐτῶν μνῶν ἀρρέται ζωῆς. ἔπω δὲ καὶ
τῶν φαντασιῶν αὐτῇ ἔξει καὶ ὅπως θεῶν καὶ ἀμειψῆ κα
θαρβήντων. καὶ μετ' αὐτῶν οἱ μὴ κατὰ παρ' ἐνοσιδῶς δὲ
νομίως ἐπ' αὐτῶν ἀμωμοὶ δὲ ἀλῶνθαι παντελὸς, τότε οἱ
πανιῶροι τῶν πανιῶρων ἰσορρογοὶ καὶ φιλοθεάμονες, τῇ
ἀγνοιά τῃ τελετῇ ἀγιοπρεπῶς ὑποπῆδύοντες. ὡς
μνῶσιν ὑμνολογία καθολικῇ τῶν ἀγαθῶν καὶ ἀγαθῶ
δύτῃ ἀρχῇ ὑφ' ἡς αἱ σωτηριώδεις ἡμῶν ἀνεδείχσαν
τελεταί, τῇ ἰσορρογίᾳ τῶν τελετῶν δέωσιν ἰσορρογίας.
τὸν ὑμνον

τ' ὕμνον ἢ ᾄδον, οἱ μὲν ὑμνολογίαν καλεῖσιν. οἱ δ' ἑλθόντες
 σκίπτε το σὺμβολον. ἄλλοι δ' ὥς οἱμαὶ θεόπτορον, ἐξαρχὴν
 κλυτὰν θυγατρίαν, ὥς ποδὲκ κλυτὰν εἰς ἡμᾶς θεόθεν ἄφω-
 τομυλὸν ἐρεῶν δόξαν. δοκεῖ γάρ μοι τ' ὕμνημαίων ἀπα-
 σῶν θεουργίῳ ἢ πραγματείᾳ ποδὲ ἡμᾶς γεγονέναι. τῷ
 μὲν ὅτιαν ἡμῶν ἐλπίω ἀγαθοφίδος ἕπομαι ἔχει, ἐλπί-
 ῃς ἵπποις καὶ ἄλλοις, τὸ θεοφίδος ἡμῶν μορφώσασθαι. ἐλπί-
 ρας ἔξωθεν καὶ ἀναγωγῆς ὅτι μετ' ὅσας κατὰ σῶμα ἔχει.
 ἔχει δὲ πῶς ἀπεβίβας ἐγγονομυλὸν ἡμῖν ἐρημίαν τῇ
 θέῳ δωρεῶν ὑποσκόρυσσας ἡμᾶς ἀγαθοῖς εἰς τὸ ἀρχαῖ-
 ον ἀνακαλέσασθαι, καὶ τῇ παντὲς τῇ ἡμέτερόντων πτωσλή-
 νῃ τῇ τελευτῇ τῇ οἰκίᾳ μετὰ δόσιν ἀγαθουργή-
 σαι. ἐλπίω κοινωνίαν ἡμῖν θεῷ ἐλπίω δωρεῖσθαι.
 Οὕτω δὲ ἑλθὼν θεαρχικῆς φιλοπρωπίας ἐρεῶς ὑμνηθῆ-
 σης, ἐλκεκαλυμμένῳ μὲν ὁ δῆσος ἀρπός πτωπύεται
 καὶ τὸ ἑλθὼν ὁλογίαις ποτῆσιον.

Ο δὲ θεός τας ἀποστολὰς ἐπεργάζεται, καὶ τῇ ἁγίᾳ
πνεύματι τηρεῖ καὶ μυσταῖς αὐτῶν ἀνιέρχεται.
ὅ γάρ τις πρὸς τὸ σὺν ἁγίοις, αὐτοῦ τοῦ ἐνὸς μετέ-
χειν ἐκκλησίας ἐνώσεως οὗτος πρὸς ἑαυτοῦ δινημιμύς.

Εἰ γὰρ ὑποφί τοι ἐνός θεωρίας καὶ γνώσεως ἐλλαμ
πόμνοι, πῶς τὴν ἐνοσιδίῃ καὶ βίαν σωματικὴν ἐνοποι
θῶμεν. ἔκ αὖ ὡς τὰς μερεῖς ἀναζητοῦμεθα ἐκαστῇ
ῥῆσι ἀποθυμίας. ὅθεν αὖ πρόσθεν διημετρούμεθα καὶ
ἐμπαιθεῖς πῶς τὸ ἡγ' αὖσιμ' ὁμοειδὲς ἀπ' ἐλθεαι.

Ταυτῶν δὲ ὡς ἡ φιλανθρωπία τοιοῦται, τοῖς
ὁμοίῳ τὸ ὁμοίον γινώσκοντα, ἐπὶ τῶν μετὰ τὴν ἀπορίας ἐλ-
λὰς τῆς

ἀποστὰ τὰ θεῖα καὶ ἐνιαύια θεάματα.

Τῶν δὲ κερῶν πῦρ καὶ ἡ μετὰ τῆς εἰρωλῶ ἀνάβρεσις
ἀνακρύνῃσι τοὺς οὐσίους βεβιωκότας, καὶ πῶς ἔναρτέτο ζω-
ῆς τελείωσιν ἀμείψαστάς τε ἀφαιρουμένους, ἡμᾶς ἡμεῖς τῆς
ἐπὶ ὁμοιότητος αὐτῶν μακαρίσω, ἔξιν καὶ θεοειδέα λαὸν
ἔξιν πλοῦντέσθαι καὶ χαρὰν ἔχειν. τοὺς δὲ ὡς ζῶντας
ἀνακρύνῃσι, καὶ ὡς ἡ θεολογία φησὶν ὅτι νεκροφύτας,
ἀλλ' εἰς θεοπάτωρ ζωὴν ἐκ θανάτου μεταφοίησαντας.

Σκόπη δὲ ὅτι ἐν μνημοσυνώοις ἱεροῖς ἀνατίθεται,
 ὅτι θείας μνήμης ἐκ ἀνθρωπικῶς ὅν τῇ τῷ μνημονικῷ
 φαντασίᾳ διηλεπμένης, ἀλλ' ὡς αὐτὴς φαίνει θεοπεπώδης,
 ἢ τὴν ὅν θεῶν τῶν τετελειωμένων θεοσελῶν ἡμίαν ἐν
 ἀμετάπτωτον γυνάσμι. ἔγνω γὰρ ἐφη τὰ λόγια αὐτῶν ὅν
 τας αὐτῇ ἐν πίμιοις ἡσαντίου κυρεῖς ὁ θάνατος ὅν ὅσῳ
 ὡρ αὐτῇ. ἢ θανάτου, τῷ ὅσῳ, αὐτῇ ὅν ὅσῳ τῇ τῇ
 λειώσεως εἰρημνύς.

καὶ ὅσοι δὲ ἐραῶς γνῶσκον ὡς ὑπὸ τῶν ἁγίων ἔχουσιν
 θυσιασθεῖαν τῇ συνεκασίμῃ συμβολῇ, δι' ἣν ὁ χριστὸς
 σημαίνεται ὡς μετέχων· ἡμεῖς οὖν ἀδιασάπτως ἢ τῶν ἁγίων
 ἀπογραφῇ, το σπινθηρογυμνῶν αὐτῶν ἀδιακρίτως ἐμ-
 φαίνοντα, τὸ πῶς αὐτοὶ ὑπερνοσοῦντες ὡς ἐραῶς ἐνώσεως.
 Τούτων ἡ καθ' ὅσον εἶρη) θεσμοὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἐστὼς ἐπὶ
 τοῦ ἁγίου ἁγίων συμβολῇ ὑπὸ αὐτῶν χερσὶ
 ὁ ἐραῶς οὐκ ἐστίν, μετὰ τῆς σκευῆς τῆς ἐραῶς πάγματος.

Οπι μεν ου̅ς ὡς τὰ λόγια φησιν, ὁ λελυμὲν ὁ δὲ διὰ
τά πιν ὁ ἐτόρας ἐμνηρίτ' ἀκρω, ἐπ' ἐν ἐχάτωρ' αὐ
τοῖ νίψως, δι' ἧς ἀκροτάτης κατ' ἀρσεως, γν' πανάγνω
τοῖ θεοσι

τῷ θεοειδῶς ἔφη, ὅτι πῶς τὰ δ' οὐτόρα πρὸς ἡμῶν ἀγαθοῖς
 διδῶν ἄρχος ἔστι καὶ ἀπόλυτος ὡς καὶ ἀπαρξίνοισι
 καὶ πῶς τὸ ἐν αὐτοῖς ἐνείκως ὑπερφύουσι, ἄρχαν τὸν
 ποιήσεται ὁ ἀκίλιδω τὴν τὴν ὑπερφύουσι, ὡς τὸ θεοει-
 δῶς ἀρσώζου τὸ πληρὸν καὶ ὁλόκληρον.

Ὁ μὲν ἰσὺς λατρεῖ ὡς ἐρήνικον, ἐν τῇ ἡγίᾳ νόμον τὴν
 ἰσχυρία. νῦν δὲ τὸ ἰσχυρὸν ὁ τὴν ἰσχυρίαν ἢ τὴν χειρῶν
 ἀκρίβειαν αὐτὸν ὑποτασσεται, οὐ γὰρ τὴν τὴν πα-
 νακράτῃ ἰόντας ἰσχυρίαν, ἀκρίβειαν δὲ ὁ τὴν
 ἐχάτας τῇ ψυχῇ φωνήσας, καὶ δὲ ὁμοίότητος αὐτῇ
 ἡγίᾳ τὸ διωκτὸν πρὸς ἑαυτὴν. φανερὸν τὸν γὰρ ὅτι τὰς
 θεοφανείας πρὸς ἀγαθὸν ἔχονται τὴν ὑπερφύουσι μαρ-
 μαρην γὰρ εἰς τὴν τὴν ὁμοιοῦσιν ἐσώπῃ ἄγλααν, ὁ-
 λικῶς τὸν ὁ διωκτὸν ἐκείνων διότι τὴν οἰκί-
 αν ἄγλῃ.

Ἡ δὲ τὸ ἰσχυρὸν καὶ τὴν ἰσχυρίαν ἀν-
 χρι τὸ ἀκρὸν εἶναι ἐχάτων ἀπὸ νῦν, ἐπίπῃ γὰρ
 νετὰ τὴν ἀγνοία τὴν συμβόλῃ, ὡς ὑπὸ χρι τὸ πᾶ-
 ρος ἐφορῶντος ἡμῶν τὰς κρυφωτάτας γνώσεις, ὁ τὴν
 ἀκρὸς τῆς κατὰ τῆς, ἐν τοῖς αὐτοῖς πανεπιστοῖς
 ἀκρίβειαις ὁ τὰς δικαιοσύνης ὁ ἀκρὸς αὐτῶν
 κείσιν οὐκ ἐκείνους ὅτι τὴν θεοῖς ὁ ἰσχυρὸς ἐν τῇ.
 ὁ τὰς ἰσχυρίας ὑμνήσας, ἰσχυρὸν τὰ θεοῖς
 καὶ ὑπερφύουσι τὰ ὑμνήματα. τίνες μὲν εἶναι τὰς εἰς ἡ-
 μᾶς θεογίας φωνῇ, ἔφη ἀφ' ἡμετέρου ὅση δυνάμεις, ὅ-
 γὰρ ἀπὸ τῆς ὑμνῆναι ἰκανὸς ἐγὼ μή τι καὶ ἀφ' ὧν
 καὶ τὸν ἀμυσταγωγῇ. ὅτι δὲ πῶς τὴν ἡμετέρου ἰσχυ-
 ρὸν ἀπολόθως οἱς λογίοις ὑμνῆται ὁ ἰσχυρὸς τῶν
 ὡς ἡμῶν

ὡς ἡμῶν ἐκκλησιῶν ἐκκλησιῶν, τὴν ἰσχυρίαν ἐπίπῃ αὐ-
 ρωγῇ ὑπερφύουσι.

Τὴν ἀνθρώπων φύσιν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν θεοῖς ἀγα-
 θῶν ἀνθρώπων ἐκκλησιῶν, ἢ πολυπαρῆς τῇ ζωῇ
 διασέχεται, καὶ τὸ τὸ φθορὸν τὴν τὴν πρὸς. ἀ-
 πολόθως γὰρ ἢ τὴν ὄντως ἀγαθότητος ὁ θεοῖς ἀπὸ
 σία, καὶ τὴν ἰσχυρίαν ἐν παρὰ τῆς θεομολογίας ὑπερφύ-
 οῖα, τὸν ἐκκλησιῶν τὴν ζωοποιῶν ζυγὸς τὰς θεομολο-
 γίας τὴν ἡμετέρῃ ὁ διωκτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἡμετέρῃ
 τὴν θεοῖς ἀγαθῶν οἰκίας ὅτι τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας. ὅτι
 ἀπὸ τῆς αὐτῇ μὲν αὐτοῖς τὸν τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὅτι
 ἡμετέρῃ ἀρχῇ ἐν φθορῇ τὴν ἡμετέρῃ ἀρχῇ, ὡς
 τὴν ἀρχῇ κατὰ τὴν εἰσὶν ἡμετέρῃ πρὸς, ἀλλὰ ὁ τὴν
 θεοῖς καὶ ἀναγνώστῃ ζωῇς ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῆς, πῶς
 τὴν ἡμετέρῃ ἐκκλησιῶν ἡμετέρῃ τὴν πολυπαρῆς τὴν
 ἀπὸ τῆς.

Παλαιὴ δὲ καὶ τὴν οὐθείας ὁ τὴν ὡς ὄντως
 ὄντως θεοῖς ἐκκλησιῶν. καὶ τὰς ὁλεθρίας καὶ κα-
 κῆρας τὴν ὑπερφύουσι πληθύνειν, ἐκκλησιῶν τὴν θεοῖς,
 ὅτι τὴν ἀλλὰ διωκτὸν ὁλεθρίας.

Τὸν δὲ ἀφ' ὧν αὐτῇ τὸ οἰκίῳ ἀνθρώπων ἀκρὸν
 ἡμετέρῃ, εἰς ἀνταρξίαν οἰκίῳ ἐκκλησιῶν καὶ ἀ-
 πολόθως κίνδυνον.

Ἡ δὲ τὴν θεογίας ἀγαθότητος ἀπὸ τῆς οἰκίας
 πᾶς, καὶ τὴν ἀνταρξίαν ἡμῶν ἀγαθότητος ἐκ ἀπὸ τῆς
 νῦν πρόνοια, ἀλλὰ ἐν ἀληθείᾳ μετέχει τὴν καὶ ἡμῶν γε-
 νοῦν πάντων, ἀναμαρτήτως, καὶ πῶς τὸ τὴν ἐν τῇ
 ἡμετέρῃ

ἡμῶν ἐνοπιηθεῖσα, μετὰ τῇ τῶν οἰκείων ἀσυγχύτῃ καὶ
ἀλωθέντῃ παντελὲς ἔφως, τὴν πῶς αὐτῷ ἡμῖν κοί-
νωσίαν ὡς ὁμογενέσι λοιπὸν ἐδωρήσατο, ἡ τῶν οἰκείων
ἀνέδραξε μετόχως λαλῶν.

Τῆς μὲν ἀρσενικῆς πληθύνει· ὡς ἡ κρυφαία πῦρ ἀπο-
σις ἐχθρὰ, τὸ καθ' ἡμῶν κατελήλασσε κράτος. οὐκ ἦν δὴ δυνά-
μις ὡς ὑποδύχουσα, ἡ δὲ τὸ μουσικῶς ἡμῖν πῦρ ἀδελφὸν
λόγιον, ὃν κέλεται καὶ δικαιοσύνη, τὰ καθ' ἡμᾶς δὲ πῶς
τῶν αὐτίκῃ ἀπαν, ἀγαθουργῶς μετασπινάλα.

Τὸ μὲν γὰρ ἡ τῶν ἡμῶν ἀλαμπές, γνέπλησεν ὁλ-
βίῃ καὶ θεοτάτῃ φωτός, καὶ τοῖς θεοειδέσι ἐν δόμῃ-
σιν τὸ ἀνείδον κέλεται.

Τὸ δὲ τῇ ψυχῇ οἰκητήριον, ὃν παντελεῖ σωτηρία τῇ
δοῦν ἔπω κατεπεσόντος ἡμῶν ὅσιος, ὃν ἀγαστῶν πύ-
θων καὶ φθοροποιῶν μολυσμῶν ἡλδύθωσεν, ἀναγω-
γῇ ἡμῖν ὑποδύχουσι ὑποδείξαται καὶ πολιτείαν γνέ-
θει, ὃν τὰς πῶς αὐτῷ ἡμῶν ἰδράς ἡ τῶν δυνάτων ἀ-
φομοιώσει. τὸ θεομύητον δὲ πῶς αὐτῷ ἡμῖν ἐτόρως ἐγ-
γῆσι, μὴ τῇ τῶν ἰδρωτάτων θεουργίῃ μνήμης ἀνανεῖς
μὲν αἱ τὰς ἰδραρχικὰς ἱερολογίας τε καὶ ἰδραρχί-
αις. ὅσα γὰρ ποιούμεθα ὡς τὰ λόγια φησὶν εἰς τὴν
αὐτῆς ἀνάμνησιν.

Εὐθὺν ὁ θεὸς ἰδραρχὴς ὡς τὸ θεῖον θυσιαν κέλεται κατε-
στῆς, ὡς αἱ εἰρημνίας ἰδράς θεουργίας ἐκείνῃ, τῇ θεοτά-
της ἡμῶν πεινοίας, ὡς ὡς σωτηρία τῇ γῆς ἡμῶν δυνά-
μει τῇ παναγαστῇ πατρὸς ὃν πνέματι ἁγίῳ ἡ τῇ
τὸ λόγιον ἐτελείωσεν.

Υμνῆ

Υμνῆσαι δὲ καὶ τὴν σεβασμίαν αὐτῶν καὶ νοητῶν
θεωρίαν γνῶσιν ὁφθαλμοῖς ἐποπιδίκεται, ὡς τῇ συμ-
βολικῇ αὐτῶν ἰδραρχίᾳ ὁρᾷται, καὶ ὅσα θεοπαρε-
δότως, ὅθεν δύλακός τε ἄμα καὶ ἰδραρχικῶς μετὰ τῶν
ἰδράς τῇ θεουργίᾳ ὡς, ὡς τῇ αὐτῶν ἰδραρχί-
ας ἀρλογεῖται, πρῶτον ἰδράς πῶς αὐτὸν ἀναθεῖν.
σύ εἶπας, ὅσα ποιῶται εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

Εἰτα τῇ θεομύητῃ ταύτης ἰδραρχίας ἄξιον αὐτῇ
σας γῆρας, ὡς τῇ πῶς αὐτὸν χρῆσιν ἀφομοιώσει τὰ θεῖα
τελεῖται, ὡς διαδύναμις πανάγως, ὡς ὅσα τῇ ἰδραρχίᾳ
δέξονται ἱεροπρεπῶς μεταχειρῆν ἰδραρχίᾳ τὰ θεοτάτα,
ὡς ὑποφωτῇ τὰ ὑμνημῶν, ὡς τῇ ἰδραρχίᾳ πεινοίας
συμβολῶν. τὸν γὰρ ἐγκύκλιον μὲν καὶ ἀδελφῶν ἄρ-
του ἀνακαλύψας καὶ εἰς πολλὰ διελών, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ
τῷ ποτηρίᾳ πᾶσιν καταμερίσας, συμβολικῶς τὴν ἐνό-
τητα πληθύνει καὶ διανέμει, παναγαστῇ ὃν τὰ τοῖς
ἰδραρχίᾳ τελεῖται. τὸ γὰρ γνέ καὶ ἀπλὸν καὶ κρύβον ἡ
ὅσα τῇ θεαρχικῶς λόγῳ, τῇ καθ' ἡμᾶς ἀνθρωπώσι
πῶς τὸ σωθέντων τε καὶ ὁράτων ἀναλλοιώτως ἀγαθό-
τητι καὶ φιλανθρωπία πεινῇ λυθῇ, ἡ τῇ πῶς αὐ-
τὸν ἡμῶν ἐνοπιῶν κοινωνίαν ἀγαθουργῶς διεπραγμα-
τεύεται, τὰ καθ' ἡμᾶς ταπεινά τοῖς θεοτάτοις αὐτῷ
κατ' ἄκρον ἐνώσας, εἰσὶν καὶ ἡμᾶς ὡς μέλη σώματος
σωακρολογηθῶμεν αὐτῷ, ἡ τῇ τῶν αὐτῶν τῇ ἀλωθέντῃ
καὶ θεῖας ζωῆς, καὶ μὴ πῶς φθοροποιῶν πείθει κατενε-
κρωθέντες, ἀνέμενοι καὶ ἀκόλητοι καὶ ἀσύλαιοι γῆροι
μετα, πῶς τὰ θεῖα μέλη καὶ ὑγιαίνειται. Χρη γὰρ

γ 2 ἡμᾶς

ἡμᾶς εἰ τῆς πῆδος αὐτὸν ἐθέλειμεθα κοινωνίας, εἰς τὴν βῆθ
τάττω αὐτὴν ἢ τὴν σέρεκα ζωὴν ἀρροποπύσαι, καὶ τῇ πῆδος
αὐτῇ ἀφομοιώσῃ τὴν ἰδρᾶς ἀναμαρτυρίας, εἰς τὴν θεοσε
δὴ καὶ ἀλώβητον ἐξίμ ἀναδραμεῖν. ὅσον γὰρ ἡναρμονίως
ἡμῖν, τὴν πῆδος τὸ ὁμοιον κοινωνίαν δωρήσεται).

Ταῦτα οὖν ἰδρᾶς δρωμένοις ὁ ἐρεάρχης ἐμφαίνει. τίς
ἢ ἐγκεκαλυμμένα δίδρα, πῆδος τὸ ἐμφανὲς ἄγων, τὸ ἦ
ἐνὶ αὐτῷ αὐτὴν εἰς πολλὰ διαρῶν, καὶ τῇ τὴν διανεμομένων
πῆδος τὰ ἐν οἷς γίνεται κατ' ἀκροῦ ἐνώσῃ, κοινωνῶν αὐ-
τῶν ἀρτελῶν οὖν μετέχοντες.

Διαγράφει γὰρ ἐν τούτοις ἀδυνάτως, ὑποψιν ἄγων
ἡσῶν τὸν χροῖον, τὴν νοητὴν ἡμῶν ὡς ἐν εἰκόσι ζωῶν,
ἐκ τῶν ἢ τὸν θεῶν κρυφίς τῇ παντελῇ καὶ ἀσυγχύ-
τῳ καθ' ἡμᾶς ἡναρμονίως, φιλανθρωπίας δὲ ἡμῶν εἰ-
δοποιῶν, καὶ πῆδος τὸ μερισμὸν ἡμῶν ἀναλωτῶς
ἐκ τῶν ἢ φύσιν ἐνός πῆδοντα, καὶ δὴ τὴν ἀγαθουργί-
αν τῆς φιλανθρωπίας, εἰς μετρίαν ἐκείνην καὶ τῇ οἱ
κείων ἀγαθῶν καλῶντα τὸ ἀνθρώπου φύλον, εἴ πορ ἐ-
νωθῶν αὐτῶν τῇ θεοτάτῃ ζωῇ τῇ πῆδος αὐτῶν ἡμῶν
ἢ διώματι ἀφομοιώσει, καὶ τῇ πῆδος ἀλήθειαν ποι-
ωνοὶ θεῶ καὶ τῇ θεῶν ἀρτελεδυσόμεθα.

Μεταχρῶν δὲ καὶ μετὰ δὲ τὴν θεαρχικῆς κοινωνίας,
εἰς δύχαριστιαν ἐρεῶν κατελήγει μετὰ παντὸς τοῦ τὴν
ἐκκλησίας ἐρεῶ πληρώματος. ἡ μὲν γὰρ, τὴν μετὰ δὲ-
σέως ἡγείται, καὶ τὴν μουσικῆς διανεμήσεως, ἡ τῇ μου-
σίων μετὰ ληψίς. αὐτὴ γὰρ ἡ καθολικὴ τῇ θεῶν δύκοσ-
μία καὶ τάξις, πρῶτον μὲν ἐν μετρίᾳ ἡγεῖται καὶ
ἀρ πληρῶ-

ἀρ πληρῶς τὸν ἰδρὸν καθηγεμόνα, τῇ δὲ αὐτῷ θεῶν
ἐτόροις διαρκῆς ὁμιλῶν, ὅτω τε ὁ ἄλλοις μετὰ δὲ να-
δὴ καὶ ταῖς ἐνδύοις διδασκαλίαις, οἱ πολυηρῶς ἀρκα-
ρημένοι πῆδος κατ' αὐτῆς πολιτείας καὶ ἐξέως, αὐτε-
ροι καὶ ἐκφυλοὶ πάντῃ τὴν ἰδρᾶς εἰς ἰσομοθεσίας.

Ὡς γὰρ ὡς τῇ ἡλιακῶν μαρμαρυγῶν, αἱ λεπτὸτόρα
καὶ διεσέσθρα τῇ ἐσίδω, πρῶτον τὴν εἰσρέουσας ἀγλῆς
ἀρ πληρῶναι, τὸ ἢ τὴν πᾶν αὐτῶν ὑπορχομένων φῶς,
εἰς τὰ μετ' αὐτῆς ἡλιοσελῶς ἐποχρῶνται, ὅτω καὶ
θεῶ φῶτος δὲ πολυητέον ἐτόροις ἡγῶσθαι, τὸν μὴ ἢ
πᾶσαν ἐξίμ αὐτῶν γεγονότα θεοσεδῆσθαι, καὶ πῆδος τὴν
θείας ὑδῖπνοίας καὶ κρίσεως, ἀρροπῶν ἀναδεδειγμένων.

Εν τούτοις ἡ πᾶσα τῇ ἐρεῶν διακόσμησις ἐραρχικῆς
συναχθεῖται, ὁ τοῖς θεοτάτοις κοινωνήσας, μετ' οὐχ
εἰσίας ἰδρᾶς καταλήγει, τὰς τῇ βεργιῶν ἀναλόγως
ὑποχρῶν, ὁ ὑμνήσας χάριτας, ὡς τε οἱ τὴν θεῶν ἀμ-
δοχοὶ καὶ ἀγνώστου, ἐκ αὐτῶν εἰς δύχαριστιαν ἀφίκοιντο, καὶ
κατ' οἰκίαν φύσιν ἀξίωμ ὅσων δύχαριστιαν τῇ θεῶ
τάτων δωρεῶν, ἀλλ' ὅπορ ἐφίω, ὅδε πῶσθαι πο-
τὲ τοῖς θεοῖς δώροις ἐκ τῇ ὑπὸ τὰ χεῖρας νόσεως ἐδελε-
σαντόν, ἀχάριτοι πῆδος τὰς ἀπείρους τὴν βεργιῶν διαμε-
μῶν κασι χάριτας.

Τούτω δὲ δὲ φησι τὰ λόγια, καὶ ἰδεε. τῇ γὰρ ἐρεῶ
τῇ θεῶν μνήσῃ, τὰς μεγαλοδῶρας αὐτῶν αἱ μνημένοι
χάριτας ὑδῖγνώσον, καὶ τὸ θεοτάτῃ αὐτῶν ὑψ. ὁ
μέγεθος ἐν τῇ μετὰ δὲ πανίερας ἐποχρῶν, τὰς ὑπερ-
εραρίας ἐχαλῶς ὑμνήσσει τὴν θεαρχίας ἀγαθουργίας.

Διονυσίου τοῦ ἐπὶ τῇ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ Τῷ ΜΥΡΩ ΓΙΝΟ-
ΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΠΛΟΜΕΛΩΝ.

Ὁσαῦτα θεῖα ἁγιοπάτης σωαφέως ὄντι, ἐν
 ᾧ καὶ τὰ νοητὰ θεάματα, τὴν πρὸς
 τὸν ἡμῶν ὡς πολλάκις εἰρηκαμὴν ἱεραρ-
 χικῶς ἐκτελεῖντα κοινωνίαν ἐν σώαφει.

Αλλ' ἐστὶ ταύτης ὁμοταγὴς ἐπὶ τὰ πλεῖστα, καὶ
 ἔτι περὶ αὐτῆς οἰκαδημιζόμενοι ἡμῶν ὀνομάσῃσι, τὸ
 μὲν εἶναι αὐτῆς ὡς ἡμεῖς τὰς ἰσθμὸς εἰκόνας ὑποσκοπῇ
 σαντων, ἔτι περὶ τὸ ὅτι αὐτῆς ὡς τὸ μὲν ἐκ ἐκταρχεικῆς
 θεωρίας αὐτῆς ὁμοῦται.

Μυσήειον τελετῆς μύρα.

ΚΑΤ' ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΣΙΩΝΑΪΦΕΩΣ ΤΟΠΟΥ ΑΙ ΉΝ ΑΤΕ-
ΛΕΙΩΤΩΡ ΑΚΛΥΟΝ ΤΑΪΣ, ΠΡΟΣΥΣΑΜΕΛΩΝ ΟΙΝ-
ΛΑΘΗ ΠΙΣΤΕ ΙΩΡΑΧΙΚΗΣ ΥΠΙ ΠΑΝ ΤΟ ΙΕΡΩΝ ΕΥΟ-
ΣΜΑ ΠΟΔΙΑΓΩΓΗΣ, ΚΑΙ ΣΙΨΑΛΜΙΚΗΣ ΙΩΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΚΑΙ ΣΙ-
ΉΝ ΘΕΟΤΥΤΩΡ ΛΟΓΙΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΣ.

Εἶτα τὸ μύρον ὁ ἱερέαρχης λαβὼν ὑψίσθησι· ἔθελ' εἶω θυ-
σιασθεῖω· πῶς κεκαλυμμένον ἔσθ' Ὀνοκείδεα πῶδ' ὄ-
ξιμ' ἰοράς ἀναβώντων πάντων ἁγιοτάτη φωνῇ, τὸ
ἱερόν τι τῇ θεολήτῳ πρῶτον ὑψιπνοίας μελώδην/
μα, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῇ τελευτῶν ἐν χλῖν' ἀπ' πληρώσεως,
ἐν ταῖς ἁγιοτάταις τῇ ἀφιδρυμένῳ τελευταῖς αὐτῇ
χρητῇ· πῶς πᾶσαν χεῖρον ἰορραρχικῶς τελεσιουργίαν.

Θεωρία.

Η μὲν εἰσαγωγὴ τῆς πελοποννηστικῆς ταύτης ἰσορρογίας
 εἰσαγωγὴ, ἥτις τῇ κτλ τοῦ βίου μύριον ἰσορρογίας ἀναμεινῶν,
 ἐκείνη

ἐκείνο οἶμαι δὴλοῦν, τὸ ποδοκαλυφθῆαι τῶν οὐρανῶν
 ἑξῆς τὸ κτλ νῦν ἰδούμ καὶ εὐώδ' οὐ, ὥς τ' ἔθ' εὐδ' εὐκ
 λθίεται τοῖς ἱεροῖς αὐθ' αὐτοῖς, μὴ φαινομένης ἔχειμ ὑπὸ
 εὐδ' οὐκ κτλ τὰς κατ' ἀρετῇ τὸ κτλ νῦν καὶ καλὰ καὶ
 εὐώδεις ἀφομοιώσεις. ἀρχαὶ τοὶ γὰρ εἰσιμ αἱ τ' θεὸν κτλ
 καὶ κατ' ἀρετῇ νῦν εὐώδεις εὐπρεπεῖαν. καὶ νῦν τὸς εὐ-
 φάνονται μόνοις τοῖς νοδοῖς, ὁμοειδῆς ἔχειμ ἐθέλσσαι
 τὰς κατ' ἀρετῇ καὶ ἑξῆς ἀπὸ ἀφ' ἑαυτοῦ εἰκόνας.

Τὸ γὰρ ὁ θεὸς οὕτως ἀπεκάλυψε πρὸς ἐνὶ μεμνημένῳ
νομὸν ἀγαλλμα πρὸς αὐτὸν τὸ νοῦν καὶ ἐνὶ ὁδοῦ ἀφορᾶν
καλὴν. ὥτως ἐὰν τὸ τυπὸν καὶ διὰ πλάτης πρὸς τὸ
καλλίστον μίμημα.

Καὶ καθάπερ ὡς τῶν ἀεινητῶν εἰκόνων, εἰ πῶς τὸ
ἀρχέτυπον εἶδος ὁ χρᾶφους ἀκλινῶς εἰδῶς πῶς μορφὴν
ἄλλο τῶν ὁρατῶν ἀντιελλόμενον, ἢ κατὰ πμειρφο
μενον, αὐτὸν ἐκείνου ὅσπτις ὅδε τὸν χρᾶφόμενον εἰς μέμ
βειν διπλασιάζει, καὶ οἷφει τὸ ἀληθὲς γνῶναι ὁμοίω
ματι, καὶ τὸ ἀρχέτυπον γνῶναι εἰκόνι τὸ ἐκείνου γνῶναι
τῶν πῶς τὸ εἰς ὅσας διάφορον, ὅτω τοῖς θεωμένοις
γνῶναι χρᾶφουσιν, ἢ πῶς τὸ εὐδιδόν καὶ κρύβουσι καλ
λῶς αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἐκείνου θεωρεῖν τὸ ἀπλανεὶς δὴ
ἐκείνου, καὶ θεωρεῖν καὶ πρὸς ἄλλα, εἰκότως ὅν πῶς τὸ
ἐκείνου εὐδιδόν καὶ νοητὸν εὐπρεπῶς οἱ θεοὶ χρᾶ
φῶς τὸν νοητὸν αὐτῶν ἀμνηστῶς εἰδῶς πρὸς ὅν
μίαν εἰδῶς τῶν γνῶναι αὐτοῖς θεωρημένων ἀρετῶν, εἰς τὸ
θεωρεῖν καὶ τὸ λόγιον τοῖς ἀνθρώποις, ἀλλ' εἰδῶς ἐπο
πῶς αὐτοῖς γνῶναι ὅν θεὸν καὶ τὸ ἐκείνου καὶ τὸ ἐκείνου

ἰδῶν τὰ πρὸς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, διὸ καὶ αὐτοὶ τὸ κατ' ἄρε-
τὴν ἰδόντες καὶ θεωροῦντες τοὺς εἰσὼν τοὺς θεομιμήτας καὶ θεο-
γράφες νοοῦν ἰδῶντες ποικιλοκαλῶντες, πῶς μόνον ἀπὸ
ἐλπίσιν τὴν ἀρετὴν τυπεύουσιν, οὐδὲ γὰρ ἀδιάτοι μὲ-
νον εἰσι τοῖς ἀνομοίοις ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ πρὸς τὴν ἐκείνων
καθελκόνται θεῶν, οὐδὲν ἑαυτοῖς ἀκλόπως, οὐδὲ τῶν δο-
κούντων εἰκὴ καλῶν καὶ δικαίων, ἀλλὰ τῶν ὄντως ὄντων
ἐρασίου, οὐδὲ πρὸς οὐδὲν ὁρῶσιν τὴν ὑπὸ πλήθος ἀλό-
γως μακαρίζουσαν, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἢ χεῖρον ἐφ' ἑαυτῷ
θεομιμῆτος κρίνοντόν, ἀγαλλματὰ δὲ αἰ τῷ θεαρχι-
κωτάτης εἰσιν εὐωδίας, ἥτις ἐφ' ἑαυτῆς τὸ ἀληθὲς
εὐωδὲς ἔχει, πρὸς τὸ ποῖς πολλοῖς ἀνομοίως δοκῶν ἐκ
ὑπερέφεται, ταῖς ἀληθείαις αὐτῆς εἰκόσιν ὅτι τυπῶ-
σα τὸ ἀνυπόκριτον.

Ὅρα δὲ λοιπὸν ἐπειδὴ τῷ ἐκτός ἐν πρὸς πρὸς θεοὺς
μετὰ τῷ ὅλῳ καλῶς ἰσχυρίας, εἰς τὸ θεοτόρον αὐτῆς
ἀρετῆς ὡς μὲν καλῶς, αὐτῇ ἐφ' ἑαυτῇ ἀρετῆς ὡς μὲν
τὰ πρὸς ἀπετάσματα, θεῶν μὲν, τὴν μακαρίαν ἀρετὴν
ἔχουσαν ἐμφανῶς ἀγλῶν, καὶ τῷ ἀποδυναμῶν τοῖς νοε-
ροῖς ἀρετῶν ἡμᾶς εὐωδίας.

Οὐδὲ γὰρ ἡ φαινομένη τὸ μῦθος τελειουργία, πῶς
πρὸς τὸν ἰσχυρῶν ὅτιν ἀκοινώνητος, ἢ ἀδίατος, ἀλλὰ
τὸν ἀντίον ἀρετῆς αὐτῶν δικαιοσύνη, καὶ ἰσῶσα τὴν ὑπερ-
σὺν πολλὰς θεωρίας, καὶ αὐτῶν ἰδῶντες ποικιλοκαλῶντες
καὶ τῷ πληθύνει ἰσχυρῶς ἀρετῆς ἀσέμεται.

Τοῖς γὰρ ὁμοίοις ἀνθρώποις, ἢ τῶν παντέρων ἀνθρώπων ὡς
συγγενεῖς τῷ νοητῷ καὶ ἀρετῆς καὶ ἀμείως ἐλάμπου-
σα, καὶ

καὶ τὰς νοεράς αὐτῶν ἀντιλήψεις ἀποδυναμῶντες
εὐωδίας, πῶς τὸ ὑπερβύον, οὐκ ἐστὶ ὁμοίως πρὸς αὐ-
τὴν, καὶ αὐτῶν ὡς κρυφίου τοῦ νοητοῦ θεωρῶν ἀνεκτομ-
πύκτως εἰς τὸ ποῖς ἀνομοίοις ἀρετῶν ὑπὸ πρὸς τοῖς
ἀνιγμάσι συγκαλῶνται, διὸν ἰσχυρῶς ἀνιγμάτων
αὐτῶν ὑπερβύοντων οὐκ ὁμοίως τὰς ἀνιγμάτων πῶς
τὴν κατ' αὐτὰς ἰσχυρῶς ἀνιγμάτων.

Εἰ δὲ ἐν ὅρα ἐφ' ἡν ὑπερβύοντα ἡμῶν ἐν
τῇ τελειουργίᾳ, τῷ τελειοῦ τῶν ἰσχυρῶν τὰς ἀνιγμάτων
καὶ διωκόμεως.

Διὸ καὶ τὰν τὴν οἱ θεοὶ κατεργασμένοι ἡμῶν, ὡς ὁμο-
ταρῆ καὶ ταυτεργῶν τῷ τῷ σιωφῶντος ἰσχυρῶς τελειο-
εἶναι, τοῖς αὐταῖς εἰκόσιν ὡς τὰ πολλὰ, καὶ μυσηκῶς διὰ
κοσμῶν, καὶ ἰσχυρῶς διὰ τῶν.

Καὶ τὸν μὲν ἰσχυρῶν ὡς αὐτῶν ὅρα τὴν ἀρετῶν τῶν
τῶν τῶν καλῶν ὡς αὐτῶν, εἰς τὴν ὅρα τῶν πρὸς τῶν
καὶ τῇ πῶς τὸ ταυτὸν ἀνιγμάτων διὰ τῶν τῶν
θεῶν τὴν μετῶν τῶν ἀρετῶν μὲν γίνεσθαι κατ' ἀρετῶν
τοῖς ἰσχυρῶς, ἀμείως πρὸς τῶν ἀνιγμάτων πάντα, καὶ εἰ-
σω τῷ τῷ θεῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶς ἀνιγμάτων ἀνιγμάτων
εἰσχυρῶν, ἐπίσης δὲ πάλιν αὐτῶν τῶν ὡς αὐτῶν καὶ ἀνι-
γμάτων, ὡς μὲν ἀνιγμάτων ἀνιγμάτων πῶς ἀνιγμάτων
ἰσχυρῶν, ἀνιγμάτων δὲ τὴν ἀνιγμάτων τῶν ἀνιγμάτων
τῶν ἀνιγμάτων ἀνιγμάτων, τὸ τῷ θεοῦ τῶν ὡς αὐτῶν
διωκόμεως ἀνιγμάτων ἀνιγμάτων αὐτῶν ὑπερβύοντα,
καὶ τὴν ἐκλειματῶν μᾶλλον αὐτῶν τῶν ἀνιγμάτων διωκόμεως

Διονυσίῳ ποδὶ ϥ

μεις, καὶ ϥ ἐπὶ τῶν ἰατρείας πρὸς ἡσυχίαν τὸ θεομνή-
τως ἀκίνητον μὲν ἐκ τῶν οἰκείων καλῶν, πῶς δὲ τὰς ἐ-
ναντίας πῆλός τις θρασυχειρὸν ἐκέχοντο μόνον, ἀλλὰ καὶ
διωρόμενοι, οἷς ἡ εἰς νῦν ἰδρὸν ἐκ τῶν χειρόνων μεταφοιτῆ-
σεν, ἐξ ἱερῶν ἡντιπῶν πῶς τὸ μὴ αὐτὸς ὑπὸ κακίας
ἀλῶναι. αὐτὸς ἡ πῶς τὸ εἶναι πανάγους ἡντιπῶν, τελείως ἀ-
καθάρτοι, αὐτὸς ἡ ἱερὸς ἀγασσι ὑπὸ τὰς θείας εἰσόδους καὶ
ἐποψίας αὐτῶν ὁ κοινωνίας. ὁ δὲ αὐτὸς ἡ αὐτὸς πανιόρους ἡν-
μακαρίους καὶ νοικοῖς θεάμασι, ἀκαθάρτοις τὸ εἶναι
δὲς αὐτῶν τὸ εἶναι καὶ ἐνοποιῶσαι.

Τὶ δὲ, ἐχὶ καὶ τὰς μὴ πάντι καθάρους ὡν ἡσυχία μνή-
μῳ ἐποιοῦμεθα τάφους, ἀμύγας ἀκλῦναι ἡντιπῶν αὐτῶν
ϥ σιωπῆως τῶν ὁποιον ἡ παρῶν νῦν ἰδρὸς τελετουργία,
μόνοις ἡντιπῶν ὁποιον τοῖς ὁποιον ἰδρὸς καὶ πῶς
μόνων ἀμύγας τῶν πανιόρων ἰδραρχικῶς ἀναγωγῶς ἐ-
ποιοῦμεθα καὶ ἰδραρχικῶς.

Ταῦτα μὲν ἐν ἡσυχίᾳ πολλὰ καὶ ἡμῖν εἰρημνία ποδὶ τῶν
δὲν ὡς οἶμαι τοῖς αὐτοῖς ἐπανακυκλῶν λόγοις, καὶ μὴ
πῶς τὰ δὲ μετὰ τῶν, τὸν ἱερέα καὶ ἡντιπῶν ὁποιον τας,
ὑπὸ δὲ οὐκ αὐτὸς πῶς ἡντιπῶν ποδὶ καὶ καλυμνῶν ἡντιπῶν τὸ
θεῶν μύρον, ὁ τῶν παναγωγῶν ἐπὶ αὐτῶν τελείωσι
ἰδραρχῶντα. Θεωρία.

Λέγομεν ποδὶ τῶν, ὡς ἡ τῶν μύρον σιωπῆσις, σιωπα-
γῆ τῶν δὲν ὑπὸ νῶν ὑλῶν, ἡντιπῶν πῶς ἡντιπῶν
ποιοῦντας ὁποιον, ἡς οἱ μετὰ τῶν ὁποιον ὁποιον ἡντιπῶν
τῶν ἀναλογίᾳ τῶν πῶς ἡντιπῶν ἡντιπῶν αὐτοῖς ὁποιον
μετὰ τῶν. πεπῶμεθα ἡντιπῶν τῶν θεαρχικῶν τῶν ἡντιπῶν
ὑπὸ τῶν

Εκκλησιαστικῆς ἰδραρχίας.

43

ὑπὸ τῶν ὁποιον, νοικοῖς διαδοῦσι, τὸ νοικοῖς ἡμῶν
ἀκαθάρτοις θείας ἡσυχίας.

Εἰ γὰρ ἡ τῶν ἀκαθάρτων ὑπὸ τῶν αὐτῶν ὑπὸ τῶν
ποιοῖ, καὶ τῶν σιωπῆσις πολλὰ τὸ τῶν ὁποιον τῶν
ἡμῶν διακριτικῶν. ἐπὶ ἀβλαβῆς τε εἶναι ὁ πῶς τὸ εἶναι
δὲς ἡντιπῶν συμμετρία κατὰ μῆλον ἀναλόγως αὐτοῖς φαίν-
ῶν τὰς νοικοῖς ἡμῶν διωάμεις πῶς τῶν αὐτῶν τὸ χεῖρον ὁ-
φισσι ἀκαθάρτοις διακριτικῶς, ἡντιπῶν τῶν ἡμῶν κα-
τὰ φυσικῶν ὁποιον, τῶν τῶν θεαρχικῶν μέτρῶν, ὁ τῶν κα-
τὰ μῆλον τῶν νοῶς πῶς τὸ θεῶν ὑπὸ τῶν, ἡντιπῶν
ϥ θεαρχικῶς ὑπὸ τῶν γίνεσθαι, ὁ εὑπαθείας τῶν
ρῶν καὶ θεοτάτης τῶν.

Οὐκ ἔστι ἡ τῶν μύρον συμβολικῆς σιωπῆσις, ὡς ἡ μορ-
φῶν τῶν ἀμορφῶν αὐτῶν ἡμῶν ὑπὸ τῶν τῶν ἡσυχίας
πῶς ὁποιον ὁποιον τῶν θεῶν ὑπὸ τῶν, ἀντιπῶν ὁποιον, ἀνα-
λογίᾳ θεαρχικῶς, εἰς τὰ θεοτάτης τῶν νοικοῖς ἀνα-
διδόντα αὐτὸς θεοτάτης ἀμύγας, ἐφ' οἷς οἱ νοῖς εὑπαθείας
ἡσυχίας, καὶ τῶν ἰδρῶν ἀντιπῶν ὑπὸ τῶν ἀκαθάρτοις,
τῶν νοικοῖς ἡντιπῶν τῶν πῶς τὸ νοικοῖς αὐτῶν εἰσδύ-
σι τῶν ἡντιπῶν θείαν μέτρησιν ὑπὸ τῶν διαδοῦσι.

Εἰς ἡντιπῶν οἶμαι ὁποιον, ὅτι τῶν ὑπὸ τῶν ὁποιον ὡς
θεοτάτης, ἡ ϥ πῶς ὑπὸ τῶν ἀντιπῶν, ἐγγυτῶν
πῶς δὲν ἡ καλλοῦ ἐκ τῶν ἐκ φαίνῶν ὁ διαδοῦσι εἰς
τὸ διαδοῦσι αὐτῶν ἡ εὑπαθείας ϥ ἡντιπῶν ἀντιπῶν
καὶ διωάμεις ἀφθόνως ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῶν, ἡ πολυπλάσι-
ως εἰσδύσθαι, πῶς ἡ τῶν τῶν ὑπὸ τῶν ὑπὸ τῶν ἡ κα-
τὰ τῶν θεαρχικῶν, τῶν ὑπὸ τῶν ἀκαθάρτοις ἀκαθάρτοις
δεῖν καὶ

δείαν ἢ μέδεξιν, ἀναλόγοις τῶν μετεχόντων αὐτοῖς ἐν
συμμετρίας θεαρχικῇ διαδίδεται, τῶν ὑπὲρ ἡμᾶς ἐν ἀ-
γίῳ ὑσιῶν ἢ τῶν ὑποδρακμῶν τῶν σφραγίμ τάξεις, ἐν
τῇ τῶν πηδύγων διολοκιδ' ἐκείνῃ σημαίνεται ποδὶ τὸν
ἡσυχὸν ἐσώσα καὶ ἰδρυμένη, τοῖς μακαριωτάτοις αὐτῷ
θεάμασι, ὡς θεμιτὸν ὑδὶ βάλαντα, καὶ φη νοητῆς διαδ-
σεως ἰδρῶς, ἐν πανάγνοις ὑποδρακμῶν ἀπληρυσμένη, ἢ
τῶν πολύνυκτον ἀειδντῶς εἰπεῖν ἀσιγῆτοις σόμασι
ἀνακράζου θεολογίαν.

Ἡ γὰρ ἰδρά τῶν ὑποδρακμῶν νοδῶν γνῶσις, ἀνάμα-
τὸς τε δέξιν, καὶ ἀκατάληκτον εἶχει τὸν θεῖον δῶτα, κακί-
ας τε ἀμα πείσης ὑποδρακμῶν καὶ λήθης, ὅθεν ὡς οἶμαι
τὸ φη ἀσιγῆτα κρυφῶς ὑπογινώσκειται τῶν αἰώνιου αὐ-
τῶν καὶ ἀμετάστατου ἐν στυγνῇ πείσῃ καὶ θυχαρ-
σίᾳ τῶν θεῶν ὑδὶ σήμῳ καὶ νοήσι.

Τὰς μὲν ἐν ἀσωμάτως τῶν σφραγίμ ιδιότητας ἐν
τοῖς λογίοις ἀειδνταῖς εἰκόσι τῶν νοητῶν ἐκφανθεῖν καὶ
ἰδρῶς ἀναγκασμῶν ἐν τοῖς διακόσμοις τῶν ὑποδ-
ρακμῶν ἰδραρχιῶν, ὡς οἶμαι καλῶς ἐθεασάμεθα, ἐπὶ τοῖς
λοῖς νοδροῖς ὁφθαλμοῖς ὑποδρακμῶν, ὅμως ἐπειδὴ καὶ
νῦν οἱ τὸν ἰδραρχίῳ ἰδρῶς ποδὶ εἰσάγον, αὐτῇ ἰδρῶς ἡμῖν
ἐκείνῳ ἀπὸ ὑπὸ τῇ ὑποδρακμῇ διακόσμησιν ἐν ὑπὸ
τομῇ καὶ νῦν αὐλοτάτοις ὄψεσι, τῶν θεοειδεῶν αὐ-
τῶν ἀγλαίαν ὀφόμεθα.

Θεωρεῖα τῶν ἀγίων σφραγίμ.

Τὸ μὲν ἐν ἀπειροπρόσωπον αὐτῶν ἐπὶ πολύνυκτον ἐκ-
φαντορικὸν ὅσον ὡς οἶμαι, φη πολυθεῖον αὐτῶν εἰς
τῆς θεο-

τῆς θεοτάτης ἐλλάμψας ιδιότητος, καὶ φη ἀκίνητος
καὶ πολύνυκτον τῶν θεῶν ἀγαθῶν νοήσεως.

Τῶν δὲ τῶν πηδῶν ὡς τὰ λογία φησὶν ἐξ ἀπλῶν
σιν, ἐκ ἀειδντῶν ἰδρῶν ἐκ φαίνειν οἶμαι ἢ τὸ δέξαν ἐπὶ
ροῖς, ἀλλ' ὅτι φη ποδὶ θεῶν ὑποδρακμῶν ὑσίας ἐπὶ τάξεως,
ἀναγωγικὰ καὶ ἀπόλυτα παντελῶς δέξιν καὶ ὑποδρακ-
μῶν τὰ πρῶτα καὶ μέσα καὶ τελευτὰ τῶν νοδῶν
αὐτῶν καὶ θεοειδῶν διωάμεων, ὅθεν ἢ τῶν λογίων ἰδρῶν
τάτῃ ὁρίᾳ, τῶν τῶν πηδῶν διαπλάσιμ ἰδρῶν ἀφῶν,
ποδὶ τὰ πρόσωπα ἐπὶ μέγα ἐπὶ αὐτῶν ποδῶν αὐτῶν ἐν τῇ
σι τὰ πηδῶν, τὸ λαθ' ὅλα πηδῶν αὐτῶν ἀνιενόμενῃ
πανθελαπύρ τ' ὑπὸ τὸ ὄντως ἐν ἀναγωγικῇ διωάμεως.

Εἰ δὲ τὰ πρόσωπα καὶ αὐτῶν ποδῶν καλὴν πηδῶν, ἢ μὴ
νοῖς πέταντ' ἐπὶ τοῖς πηδροῖς, ἐν νήσῳ ἰδρῶς, ὅτι ποδῶν
ἐξ ημερῶν τῶν ὑποδρακμῶν ὑσιῶν ἢ τάξεις, θυλακῆς δέξιν
ποδὶ τὰ τ' νοήσεων αὐτῶν ὑφ' ἡλότορα, ἢ βαθύτορα ἐπὶ
λοῖς πηδροῖς ἐν συμμετρίας πῶς θεοπῆσαν ἀνάγκη, τοῖς
θεοῖς ζυγοῖς ὑποδρακμῶν οἰκίαν ζῶν, ἐπὶ πῶς αὐτῶν
ἰδρῶς ὑποδρακμῶν. πρὸς τῶν ἐαυτῶν ὑπογινώσκουσιν.

Τὸ δὲ τοῖς λογίοις ἐρημῶν ὡς ἐκ ἐκρηγῶν ἐπὶ τῶν
πῶς τὸν ἐτόρον, ἐκείνο οἶμαι διηλῶν, ὅτι τῶν θεοπῆσαν
αὐτῶν νοήσεων ἀλλήλοισι ἀφδόνως μεταδιδόσιν.

Ερημῶν τῶν σφραγίμ.

Καὶ τῶν δὲ ἐκείνῳ ἀξίωσιν μνήμης, ὡς ἢ τῶν λογί-
ων ἐβραία φωνή, κατ' ἐμφατικῶν ἐπωνυμῶν κα-
λεῖ τῆς ἀγιοτάτης τῶν σφραγίμ ὑσίας, ἐκ τῶν ἢ τῶν
αὐτῶν ἀκίνητον ζῶν διαπύρ καὶ ὑποδρακμῶν.

Εἰ ποδῶν

εἰπὼν ὅτι ὡς οἱ τὰ ἑβραίων ἀφορμωθέντων τῶν φασίμ
οἱ θεότατοι σφραγίμ ἐμπνεύσαι καὶ θερμαίνοντες ὑπο
φύθουσι θεολογίας ὀνομάδουσιν, ἐκφαντορικῶς φησὶν ὅτι
αὐτῶν ἔξω ὀνομαζέται, καὶ θεὸς μύρεται συμβολικὴν εἰκονο
γραφίαν ἀνακινητικῶς ἔχουσι δυνάμεις, εἰς ἐκφανσιν
αὐτῶν ὁμοεικωνοτήτων αἰμάτων διαδοσιν ἐκκαλυμμένας.

Ἡ γὰρ ὑπὲρ νόμων ἐν ὁρίσιν ἐστὶ πῶς τὸ διαπύρρον καὶ ἰα
βαροτάτων νομῶν εἰς ἐκφανσιν ἀνακινητικῶς φησὶν, καὶ τὰς
θεοτάτους αὐτῶν ὑποπνοίας καὶ πανολεθρίας διαδοσιν
διωρεῖται, τοῖς ὅπως αὐτῶν ὑποδουλοῦσιν ἐκκαλυμμένοις.

Οὐκ ἔστιν ἡ θεοτάτη τῶν ὑποδουλοῦσιν ἐστὶν τάξις. καὶ ἡ
γνώσκει τὸν θεαρχικὸν τὸν ἱερωὲν εἰς τὸ ἀγιάζοντα κατε
ληλυθότα. νοεῖ δὲ αὐτὸν ἱερωὲν καὶ ἡμᾶς ἐκ τὸν
ὑφ' ἑαυτῶν, εἰς θεῶν καὶ ἀρετῶν ἀγαθότητα, καὶ πῶς
τὸ πατρὸς αὐτοῦ τε καὶ τοῦ πνύματος ἀνθρωποπρε
πῶς ἀγιάζοντο ὁρῶν, καὶ οἰκίαν οἰδ' ἐν ἀρχῇ, καὶ οἷς
αὐτὸν θεαρχικῶς ὁρᾷ, τὸ κατὰ ἰστίαν ἀναλοῖται ἔχοντα,
ὅθεν ἡ τῶν ἱερῶν συμβόλων παρὰ δόσεις, ἀγιάζοντα
τῶν θεῶν μύρω τὸ σφραγίμ πρὸς ἑαυτοῖς. ἀπαράλλακτον
ἐστὶν καὶ διαγράφουσα τὸν χριστόν, καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς ὅλι
κῇ πῶς ἀλῆθειαν φανερῶνται, καὶ πῶς τὸ θεῶν
ρομ. ὅτι τῶν θεῶν μύρω χρίται πῶς παντὸς ἱερωῦς τελει
ουργίαν, φανερῶς ὑποδουλοῦντα καὶ τὸ λόγιον ἀγιάζον
τα τὸν ἀγιάζοντο, ὡς αἰταυτὸν ὄντα ἐκ τῶν καὶ πᾶ
σαν πλὴν θεαρχικῶν ἀγαθουργίαν. διὸ καὶ φησὶν ἱερεὺς θεογε
νεσίας ἡ τελειουργὸς διωρεῖται καὶ χάρις, καὶ τῶν μύρων
τελείη θεοτάτης τελειώσεσιν, ὅθεν ὡς οἶμαι καὶ τῶν
καταρκτικῶν

καταρκτικῶν βαπτισμῶν τὸ μύρον καὶ σαυροειδέσι βο
λαῖς ὑπὸ χεῖρ ὁ ἱεραρχὴς, καὶ ὅτι ἡ ἀγία πῶς θεωρητικοῖς
ὁφθαλμοῖς, ἀρετῇ καὶ αὐτῶν θανάτου εἰς σαυρὸν τὸν ἱερω
ῦντα τὸ ἡμῶν θεογενεσίας κατὰ δούλον, αὐτῇ τῇ θεῶν
καὶ ἀρετῇ κατὰ δόξω, καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ καὶ
τὸ κρίνον λόγιον βαπτισμῶν, ἐκ τῶν φερομένων
θανάτου παλαιῶς κατὰ πόσεως ἀγαθὸν πρὸς ἀνασῶν
τα, καὶ ἀνακινητικῶν πῶς ὁ θεὸς καὶ αἰώνιον ὑπάρχει.

Ἀλλὰ μὴ καὶ αὐτῶν τῶν τελειώσεων τὴν ἰδρωτῆσαν
φησὶν θεογενεσίας τελειῶν τὴν τὸν θεαρχικὸν πνύματι
ὑποφοιτῶσιν, ἡ τὸ μύρον διωρεῖται τελειωτικῇ χάριτι, ὡς
ποτυπῶσιν ὡς οἶμαι φησὶν ἱερεὺς τῶν συμβόλων εἰκονογραφ
ίας, καὶ αὐτῶν δι' ἡμᾶς ἀνθρωποπρεπῶς τῶν θεαρχικῶν
πνύματι καταγαγιδόντος, ἀναλοῖται φησὶν ὁ ἱερεὺς
διότι καὶ εἰς, τὸ θεότατον πνύματι χωρηγῶντο.

Καὶ ὅτι δὲ ἱεραρχικῶς φησὶν, ὅτι καὶ τὸ θεῶν
σιαστικῶν τὴν ἰδρῶν τελειώσιν, ἡ τῶν ἀγιοτήτων τε
λετῶν θεομοθεσία, πῶς τὸ ἰδρωτῆται μύρον τελειουργῇ
παναγείσιν ὑποχύσεσιν. εἰς δὲ ὑποδουλοῦντα καὶ ὑποδ
σι. ἡ θεαρχία, πάσης φησὶν θεαρχικῆς ἡμῶν ἀγισίας ἀρ
χὴ καὶ ὁρία καὶ τελειουργὸς δυνάμεις.

Εἰ γὰρ δεῖ τὸ θεότατον ἡμῶν θυσιαστικῶν ἱερωῶν, ἡ
θεαρχικῇ τῶν θεῶν νομῶν ἀφ' ὧν οἱ λογίον
ἀφ' ὧν οἱ μυσικῶς ὁλοκαυτῶνται, τὴν πῶς
γωγὴν ἔχοντα, ὑποδουλοῦσιν ὁφθαλμοῖς ἐποπιδύσαν
μὴ αὐτὸ τὸ θεότατον θυσιαστικῶν, καὶ τὰ τελειώματα
τελείται καὶ ἀγιάζει, πῶς αὐτῶν τὸ θεοτάτη μύρον
τελείωνται.

τελευτῶν, ἀγιάζει γὰρ ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν ὁ παναγιότατος
ἰησοῦς, καὶ πάσης ἡμᾶς ἀγιστίας ἀρχιερέων, τῶν ἐπ' αὐ-
τοῦ τελευτῶν οἰκονομικῶς, εἰς ἡμᾶς ὡς θεογονήτης λοι-
πὸν ἀγαθουργῶς διαβαίνοντων, ὅθεν ὡς οἶμαι καὶ νῦν ἱε-
ραρχικῶν, θεοπαράδοτος οἱ θεοὶ ἐν καθ' ἡμᾶς ἱεραρχί-
ας καθηγμένον, τὴν πάνσεμον τῶν τῶν ἱεραρχίαν,
μύρς τελετῶν ἐκ τοῦ τελευτῶν πραγματικῶς ὀνομά-
ζουσιν, ὡς αὐτὸς φαίνεται τελετῶν, ἐκαστοῦ νῦν, τὴν δὲ
αὐτῆς τελεσιουργίαν ὑμνῶντο. ἐστὶ γὰρ αὐτῷ τελε-
τῶν, καὶ τὸ δι' ἡμᾶς ἀνθρῶπο πρεπὶ ἀγιάζεσθαι, καὶ τὸ
θεουργικῶς ἀπαντὰ τελεῖν ὡς ἀγιάζειν τὰ τελευτῶν.

Τὸ δὲ ἱερὸν ἐν τῇ θεολογίᾳ πεφωτῶν ὑποπνοίας
μελώδημα, φασὶν οἱ τὰ ἐβραίων εἰδέντες, τὸ αἶν-
θλῶν, ἢ τὸ ἀνείτε τὸν κύριον, ἀπείσης ἐν ἱερᾷ θεοφα-
νείας καὶ θεουργίας, ἐν τῇ ποικίλῃ σιωδῇ τῇ ἱερα-
ρχικῶν συμβολῶν ἱερογραφικῶν, ἐκ ἀνάρμοσόν ὅτι
μεμνηδὸν ἐν θεοκινήτῃ τῇ πεφωτῶν ὑμολογίας, δι-
σέσκει γὰρ ὑμῶν τε ἅμα ὡς ἱεροπρεπὸς, ἀνω ἱερῶν
ἁγίας ἐν τῇ θεαρχικῇ ἱεραρχίᾳ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΤΑ-

ξεων διδάμεων τε αὐτῶν
καὶ ὑνεργειῶν.

κεφ. ε

ΥΤΗ μὲν ἡ θεοπάτης τὸ μύρς τελετῶν
γία, καὶ ὁ δ' αὖ ἐκ μετὰ τῇς θείας ἱερε-
γίας, αὐτῆς ἐκδεῖν τῇς ἱερατικῆς τάξεως
τε καὶ ἀρχιερεῶν, διδάμεν τε αὐτῶν
καὶ ὑνεργείας καὶ τελεώσεις, καὶ τὴν ὑπὸ αὐτῆς πριά-
στα τῶν

στα τῶν ὑποβεβηκῶν τάξεων, ὅπως αὖ ἀρχιερέων ἐν
καθ' ἡμᾶς ἱεραρχίας ἢ διακρίσεις. τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ
ἀλφειοῦ καὶ συμπεφορημίου, ἀμειγῶς ἀρχιερέων
καὶ ἀρχιερέων. τὸ ἱεραρχικῶν δὲ καὶ τελετῶν
ὁμοειδῆς, ἐν ταῖς κατ' αὐτῶν ἀναφαίνεσθαι τῇ ἱερῶν τὰ
ξεων ἀναλογίας, καὶ τὴν μὲν ἀπείσης ἱεραρχίας τρια-
δικῶν διακρίσεων, ἐν ταῖς ἡδὴ παρ' ἡμῶν ὑμνημῶν ἱε-
ραρχίας ὡς οἶμαι καλῶς ἐξέθεμεθα, φησάντων ὡς ἡ καθ'
ἡμᾶς ἱεραρχία παράδοσις ἔχει πᾶσαν ἱεραρχικὴν πραγμά-
τειαν εἰς τὰς θεοπάτας τελετῆς διακρίσεις, καὶ οὗ ἐν
δεῦρ αὐτῶν ὑμνημῶν καὶ μύσας, καὶ οὗ ἐν αὐτῶν
ἱεραρχίας τελετῶν.

Οὐκ ἐν ἡ μὲν ἀγνοία τῇ ὑποβεβηκῶν ὑμῶν ἱε-
ραρχία, τελετῶν μὲν ἐκ, τὴν καὶ διδάμεν οἰκίαν θεῶν
καὶ τῇ θείῳ ἀποτάτῃ νόστον, καὶ τὴν τὴν θεοπάτας
ὁλοκληρῶν ὡς ἐκ τὸν θεομύθον ἐξῆν. φησάντων
δὲ καὶ πῶς τὴν ἱεραρχίαν τῶν τελετῶν ἡγεμόνας.
τῆς πρὸς θεῶν πρωτίτας ὑμῶν. αὐτῶν εἰς τῇς ὑποβεβη-
κῆς ἱεραρχίας ἀγαθοειδῆ καὶ ἀναλόγως διαπορ-
θεύουσι τῇς διακρίσεως αὐτῶν ἀεὶ θεουργικῆς γνώσεως,
ὑπὸ τῇ αὐτοτελῇ ὡς ὅποιοι τῇ θείῳ νόστῳ θεαρχίας.

Αἱ δὲ τῇ πρώτῃ ὑμῶν ὑφαιμέναι διακρίσεις,
ὡς οἱ ἐκείνων ἱεραρχίας ἀναγόμεναι πῶς τὴν θεουργίᾳ
θεαρχίας ἡλαμψιν, αἱ τελετῶν τάξεως εἰσὶν ὡς ἡ ἀλη-
θῶς ὀνομάζον. μετ' ἐκείνων ἢ ὑπερβαίνον καὶ ὑπερκρίσι-
μι ἱεραρχίαν, εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς ἀγαθουργικῆς ἢ θεαρχίας
τῆς ἱεραρχίας αὐτῆς διακρίσεως πεφωτῶν. νηπίοις μὲν
δὲ ὑμῶν

Διονυσίῳ ποδὶ ϩλ

οὐκ ἀπὸ τοῦ λόγιου, ἐδωρὲν αὐτῷ τὴν ἡν νόμου ἱεραρχίαν, ἀμυστράς τῇ ἀληθῶν εἰκόσι, καὶ πρῶτον τοῖς τῇ ἀρχετύπῳ ἀπεικονίσμασι. καὶ διωδωρήτοις ἀνιγμάσι καὶ τύποις ἐκ οὐδὲν ἀκρίτως ἔχουσι τὴν ἐγκεκαλυμμένην αὐτοῖς θεωρίαν ἀνάλογον τῷ ἐν αὐταῖς φῶς ὡς ἀδονέσιρ ὅφισιν ἀβλαβὸς ὑπὸ λάμψαται. ταύτη δὲ τῇ ἡν νόμου ἱεραρχία τελετή μὲν, ἡ πῶς τὴν πνοῦμα ἡλικίᾳ λατρείαν ἀναγωγῇ, χειραγοί δὲ πῶς ταύτῃ, οἱ τὴν ἀγίαν ἐκείνῃ σκεπνύω ὑπὸ μωύσεως ἱερῶς μνηστῶν τῶν, τοῖς πρώτοις τῇ ἡν νόμου ἱεραρχίᾳ μύστη καὶ ἡγμονῶν, πῶς ὡς ἱερὰν σκεπνύω, εἰς ἀγωγικῶς ἱεροφάντων τῇ ἡν νόμου ἱεροφραρχίαν, εἰκόνα τύπου διαχέον, τῶν αὐτῶν τῇ τῷ σωματιῷ ὅς ἐκκάλει πάντα τὰ τῇ νόμου ἱεραρχία μὲν.

Τελεμνῶν δὲ οἱ πῶς τῇ νομικῶν συμβόλων ἀναλόγως ὑπὸ τελεωτέρας μύστην ἀναγόμενῃ, τῇ τελεωτόρῳ ἢ μύστην ἢ θεολογία, τῇ καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίαν φησὶν, ἀρπλήρωσιν αὐτῇ ἐκείνης ἀρκαλῶς καὶ ἱερὰν λήξιν.

Εἰ δὲ καὶ ὕβανία καὶ νομικῇ, κοινωνικῶς τῇ μεσότητι τῇ ἀκρῶν ἀντιλαμβανόμενῃ. τῇ μὲν κοινωνῶν ταῖς νοορᾶς θεωρίας. τῇ δὲ ὅτι καὶ συμβόλοις ἀδιδητοῖς ποικίλλεται, καὶ δὲ αὐτῇ ἱερῶς ὑπὸ τῷ θεῷ ἀνάγεται.

Τὸ τρίτον ἢ ὡς αὐτῶς ἔχῃ τῇ ἱεραρχίᾳ διακρίσεως εἰς τὰς ἀγιοτάτας τῇ τελετῇ ἱεραρχίας διακρίμην, καὶ αὐτῇ θεοειδῆς τῇ ἱερῶν ὑπερέτας, καὶ αὐτῶν ἀναλόγως ὑπὸ τῇ ἱερῶν πρῶτα γομλίας.

Εἰς δὲ τῇ τριῶν ϩλ καὶ ἡμᾶς ἱεραρχίας διακρίσεις, αἰσ.

Εκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

31

σιων, ἀκλόβως τῇ νομικῇ τῇ θεοτόρῳ τῇ καὶ ἡμᾶς ἱεραρχία, πρῶτη καὶ μέση καὶ τελευταία τέλειται. διώκει ϩλ τε ἱεροπρεπὲς ἀναλογίας πρῶτα μνηστῶν, ϩλ ϩλ ἀπάντων οὐκόσμου καὶ ἡν τῇ τῇ ἡμᾶς ἱεραρχίας καὶ σιων-δεπικῆς κοινωνίας.

Ἡ δὲ ἐν ἀγιοτάτῃ τῇ τελετῇ ἱεραρχία, πρῶτῃ μὲν ἔχῃ θεοειδῆ διώκειν, τῇ ἱερῶν τῇ ἀτελείᾳ καὶ ἀρσιμ. μέσῃ ἢ τῇ τῶν καὶ ἀρσίνων φωτιστικῇ μύστην. ἐχάτῃ ἢ τῇ τῇ πρῶτῃ συγκοινωνικῇ τῇ τῇ μνηστῶν ἢ ὑπὸ τῇ τῇ οὐκίᾳ μύστην τελεώσιν.

Ἡ δὲ τῇ ἱεραρχίᾳ διακρίσεις, ἢ μὲν τῇ διώκειν τῇ πρῶτῃ. εἰς τῇ τελετῇ ἀρκαλῶς αὐτῇ ἀτελείᾳ, ἢ τῇ μέσῃ δὲ φωτιστικῇ αὐτῇ καὶ ἀρσίνων, ἢ ἐχάτῃ δὲ καὶ ἀρκαλῶς τῇ ἱεραρχίᾳ διώκειν, ἀρκαλῶς αὐτῇ ἱερῶν φωτὶ κοινωνικῶς, ἢ ταῖς τῇ θεωρητικῶν ἐκκάλειν ὑπὸ μνηστῶν τελεώσιν.

Ἡ δὲ τῇ τελετῇ διώκειν, ἢ πρῶτῃ μὲν ὅτιν, ἢ καθαιρομνῇ. μέση δὲ μετὰ τὴν καὶ ἀρσίνων ἢ φωτιστικῇ, καὶ ἡμᾶς ἱερῶν θεωρητικῇ. τελευταία δὲ καὶ θεοτόρῳ τῇ ἀλλων, ἢ τῇ ἱερῶν φωτιστικῇ ὡς ἐχάτῃ θεορῶς, ἐκκάλειν τῇ τελετῇ ὑπὸ τῇ. Τῇ μὲν ἐν ἀγίας τῇ τελετῇ ἱεραρχίας, ἢ ἡμᾶς διώκειν ὑμνῶν. ϩλ ἢ ἱερῶς θεορῶς ἐκ τῇ λογίᾳ ἀρκαλῶς καὶ ἀρσίνων καὶ φωτιστικῇ ἐκκάλειν. ϩλ σιωνικῇ ἢ καὶ ϩλ τῇ μύστην τελετῇ, τελετῇ τῇ θεωρητικῇ γνῶσεως καὶ ὑπὸ σιων, δὲ ἢ ἱερῶς ἢ πῶς τῇ θεωρητικῇ ἐνοποιῶς ἀναγωγῇ καὶ μακαριώτατῃ κοινωνία τελεωτέρας. νῦν ἢ τῇ

τῶν ᾠδῶν ἐκαστοῦ τάξει, καὶ μετ' αὐτῆς ἐκτελεσθῇ
τὰς οἰκίας ἐκτελέγας, ὅς τις μὴ αὐτὴ δρῷ τὰς τεργί-
ας ὑποδικινύει· εἰς τῶν ἐρωτάτων συμβόλων κ' βωι-
ρητικὸς αὖ πλοσιόντας ἀρετῶν, καὶ τ' ὁσίον τελεί-
κωνος, εἰς τὸν ἐκάρχην δὲ ἀναπνεύσει αὐτὸν φη' ὡση-
μους τῶν θεωρηθέντων ἐκτελέγειν ἐφ' ἑαυτῷ.

Η δὲ τῶν λειτουργῶν τάξις, ἡ καθ' ἑαυτὴν καὶ τῶν ἀνο-
 μοίων διακρίσις, πρὸ τοῦ ὡς τὰς τῶν ἱερῶν ἱερουργίας
 προαγωγῆς, ἀρκαιαὶ αὐτῶν προσιόντας, ἀμφοτέρωθεν
 ἀπὸ τοῦ ὡς τῶν φαντασιῶν, καὶ πρὸς ἰδρυτικῶν ἐποφί-
 αν καὶ κοινωνίαν ὡς τῶν δόξων.

Θεωρία.

[illegible]

Καὶ καθαρχικὴ πίνω ὕδιν, ἡ λειτουργικὴ διαπόσμη
σις, ὑδὶ τὰς φανὰς τῶν ἐρέων ἐκταργίας ἀναγαγεῖν καὶ
καθαρχῶντας, ὡς αὐτὸς ἀπελίσσας ἀρχαβαίνας, ὡς μαυρο
μυλὴν ταῖς καθαρχικαῖς τῶν λογίων ἐλάμψαι καὶ δι
δασκαλείας, καὶ πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ τῶν ἐρέων ἀμειγρὸς
ἐκταρξάμενος, διὸ καὶ ταῖς ἰδρύταις αὐτῶν ἐπίσται πύ
λαις, ἡ

λαίς, ἡ ἰδραρχική θεσμοθεσία, τὴν πρὸς τὰ ἰδρία τῶν πρὸ
σίοντων εἰσόδου, ὅν ταῖς παντελεσί κατέρρεσισι ἀνισ-
τομένη, καὶ τὴν ὑπὲρ τὰς ἐργὰς αὐτῶν ἐποφίας καὶ ποινο-
νίας περὶ αὐτῶν, ταῖς κατὰ τὰς διδάμεσι ἐγγει-
αίεσσι, ὅτι ἡ τῶν αὐτῶν ἀκροατικὴ εἰσερχομένη.

Διδασκται πίνω η μὲν τῶν ἱεράρχων τάξις τελείω
πικῇ, καὶ τελειουργός. ἡ δὲ τῶν ἱερέων, φωτιστικὴ καὶ φω
ταγωγός. ἡ δὲ τῶν λειτουργῶν, καθαριστικὴ καὶ διακρίτι
κη. ὁ θλασθὴ, ὁ ἱεραρχικῆς τάξεως ὁ τελειουργεῖν μά
νον ἀλλὰ καὶ φωτίζειν ἅμα. ὁ καθαίρειν ὑπισπάλῃς, ὁ
ὁ τῶν ἱερέων δινώμεως ἐχθρὸς ἐν ἑαυτῇ μετὰ ὁ φωτι
στικῆς, καὶ τὴν καθαρικὴν ὑπισπάλῃ. ἀλλὰ γὰρ ἡ ἡσος,
ὡς τὰ λείπει μετὰ πωθηδὴν ἀδωπτῶσιν. πῶς ὅτι μὴ
δεμιτὸν αὐτῶν ἐν, πῶς ποιῶν τὴν ἐγχερεῖν ἀλαζωνί
αν. Αἱ δὲ θεότοροι δινώμεως μετὰ τῶν οὐρίων, καὶ
τὰς ὑφ' ἡμῶν τῶν αὐτῶν τελείωσι. ὁ ἱεράς ὑπισπάλῃς
γιγνώσκουσιν. ὁ μὲν ἐπειδὴ θέων εἶσι, ἐν ὁργῶν ἐκό
ντο. αἱ ἱερατικὴ καὶ διακροσμήσεις. ὁ δὲ ὁκόμοι καὶ ἄσυγχύ
το τῶν θέων ἐν ὁργῶν τάξεως ἐν ἑαυτῶν δ' ἐν ὁσαι τὰς
πεταγμῶνς ἀλλὰ μὴ, εἰς πῶς τὰς μετὰ τὰς τελει
ωτάς ἱεράς ἐν ὁργῶν καὶ τὰς ἐν διακρίσειν ἱερα
ρχικῶν ἐτάχθησαν, ἐμφαίνουσαι καὶ ἀπὸ ἱερίων ἐν ἑα
υτῶν τῶν θέων ἐν ὁργῶν τὸ τεταγμένον. ὁ ἄσυνφυεῖν.

Επὶ τὴν γὰρ ἡμετέραν αὐτὴν οἱ ἐκὼν ἐγγόνῃ ὕσας ἀρκα
 θάλατταν πρῶτον. εἶτα φωτίζῃ καὶ φωτίζοντες ἀπετελοῖ
 πρὸς θεοφθῆ τελευτοργίαν, εἰς ὅπως ἡ ἐκ ἀρχῆς τῆς θείας
 εἰκόνας εἰς διακεκερμένους ἐκὼν τὴν διαίτην τάξεις τε καὶ
 οὐ 4 διωκόμενους

διωκόμενος, ἐν κρυφῷ ὑποδύκυσσας τὰς θειαρχεικὰς ἐνδργείας, ἐν παναγιστάτοις καὶ ἀμυγέσι τάξεσιν, ὅσπερ ὡς καὶ ἀσυνγύτως ἐσκηψας.

Ἀλλ' ἐπέσθην τὰς ἱδρατικὰς τάξεις τε καὶ ἀκπληρώσεις, διωκόμενος τε αὐτῶν καὶ ἐνδργείας εἰρήκαμην, ὥς ἡμῖν ἐφικτόν, ὅτι τὰς ἱερωτάτας αὐτῶν ὡς οἰοίτε θυμὸν ἐποπιδύσασθαι τελειώσεις.

Μυστήριον ἱδρατικῶν τελειώσεων.

Ο μὲν ἱδραρχὴς ὡδὶ τὴν ἱεραρχικὴν τελείωσιν περὶ βαρόμην, ἅμφορ τῶ ποδὲ κλίνας ἐπίπεθε διὰ θυσιασθεῖς, ὑπὸ κεφαλῆς ἔχει τὰ θεοπαράδοτα λόγια, καὶ τὴν ἱεραρχικὴν χεῖρα, καὶ τότε τῷ τρώπῳ πῶς τὸ τελόντος αὐτὸν ἱδραρχοῦ, ταῖς παναγιστάτοις ὡδὶ κλήσεσιν ἀκτελεῖται.

Ὁ δὲ ἐρεῖς ἅμφορ τῶ ποδὲ κλίνας ἐπίπεθε διὰ θυσιασθεῖς ὑπὸ κεφαλῆς ἔχει τὴν ἱδρατικὴν δεξιάν, καὶ τότε τῷ τρώπῳ πῶς τὸ τελόντος αὐτὸν ἱεραρχοῦ ταῖς ἱεροποιοῖς ὡδὶ κλήσεσιν ἀγιάζει.

Ὁ δὲ λατρεὺς ὅσα τοῖν ποδὶν κλίνας ἐπίπεθε διὰ θείας θυσιασθεῖς, ὡδὶ κεφαλῆς ἔχει τὴν τὸ τελόντων αὐτὸν ἱδραρχοῦ δεξιάν, τελευτῶν ὑπὸ αὐτῷ ταῖς τῷ λατρεῖν τελειωτικαῖς ὡδὶ κλήσεσιν, ἐκείνῳ δὲ αὐτῶν ἢ σαυροειδῆς ὁσημαίνεται πῶς τὸ τελόντος ἱεραρχοῦ σφραγίς, καὶ καθ' ἑκάστην ἀνάγκησιν ἱδρα γίνεται, καὶ τελειωτικὸς ἀσπασμός, ἀσπαζομένης παντὸς ἱεραρχικῆς πύοντος αὐτοῦ, ὅτι τὸ τελόντος ἱεραρχοῦ τὸν πρὸς τὴν εἰρημνίαν ἱδρατικῶν ταγμάτων ἀκτελεῖται.

Θεωρεῖα

Θεωρεῖα.

Κοινὰ μὲν ὅτι τοῖς ἱδραρχαῖς τε ὅτι ἱεροῦσι ὅτι λατρεῖν γοῖς, ἐν ταῖς ἱεραρχικαῖς αὐτῶν τελείωσιν, ἢ πῶς τὸ θεῶν θυσιασθεῖον περὶ βαρυγὴ καὶ ὑποπῆσιν, ἢ φη ἱεραρχικῆς χεῖρὸς ἐπίθεσις, ἢ σαυροειδῆς σφραγίς, ἢ γνῶσιν. ὁ τελειωτικὸς ἀσπασμός, ἐξ αἰρέτα ἢ ἐκκείτα. ὅτι ἱεραρχαῖς μὲν, ἢ τῷ λογίῳ ὑπὸ κεφαλῆς ἐπίθεσις, ἐκ ἐχόντων ὅσα, τῷ ὑφαιμνίῳ ταγματῶν. τοῖς δὲ ἱεροῦσιν, ἢ ἀμφοῖν τῶν ποδῶν κλίσιν. ἐκ χεῖρὸς ὅσα φη τῷ λατρεῖν τελείωσιν, οἱ γὰρ λατρεῖν καὶ καθὼς εἴρηται, τὸν ὅσα κλίνουσιν τοῖν ποδὶν μόνον.

Θεωρεῖα.

Ἡ μὲν δὲ ὡδὶ τὸ θεῶν θυσιασθεῖον περὶ βαρυγὴ καὶ ὑποπῆσιν, ἀνίος ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἱεραρχικῶς τελευτῶν ὑποπῆσιν καὶ καθὼς τῷ τελείῳ θεῶ τὴν οἰκίαν ζωῶν, καὶ τὴν αὐτῶν νοδὸν ὁλότατα, παναγνοῦ αὐτῷ καὶ καθιερωνύμῳ περὶ βαρυγὴ, ὁμοειδῆ καὶ ὡς θῶα τὸν ἀξίαν ὅσα τὸ θειαρχεικὸν καὶ παναγιστά καὶ ἐρεῖς θυσιασθεῖς, τὸ καθιερῶν ἱεραρχικῶς τὸν θεοῦ δῆς νόας.

Ἡ δὲ φη ἱεραρχικῆς χεῖρὸς ἐπίθεσις, ὅσα μὲν ἐμφάνει τῷ τελευτῶν σκίπῳ. ὑφ' ἧς ὡς πᾶσι τοῖς ἱεροῖς ποδὶν παρὶκῶς. αὐτοῖς ἢ ἐξῆν καὶ διωκαμὶν ἱεραρχικῶν διωρεμνίης. τὰς γνῶσιν ἢ αὐτῶν διωκαμὶν ἀκτελεῖται.

Διδάσκει δὲ ἅμα καὶ πᾶσι τελείῳ τὰς ἱεραρχικὰς ἱεργείας, ὡς ὑπὸ θεῶν πρᾶττοντας τὸν τελευτῶν, ὅτι οἰκίαν ὁσημαίνεται αὐτῶν ἐχόντας ἐν παντὶ καθιερῶν.

δ

5

Ἡ σαυροειδῆς

Ἡσαυροειδὴς ἡ σφραγὶς τῷ ἀπασι ὁμῶς τῶν σερκε
καὶ ὀρέξεω ἀνθρῶπων, καὶ τῆς θεομύητον ζωῆς ἀφο
ρῶσαν ἀκλινὸς εἰς τὴν ἀνθρώπινω ἡσυχίᾳ θεοπύκτω ζωῇ
ἐκείνῃ καὶ θανάτῳ μετὰ θεαρχικῆς ἀναμαρτυρίας
ἐκλυθότῃ, ὅθεν ὅτω ζώντας ὡς ὁμοειδὲς ὡς ἡμᾶς
νοῦντῃ τῇ σαυροειδῇ τῇ οὐκείᾳ ἀναμαρτυρίας εἰκόνι.

Τῷ ἰδρᾶν δὲ τῶν τελείωσεων καὶ τῶν τελευτῶν ἀν
νὰ ῥήσιν ὁ ἰδραρχὴς ἀναβοᾷ. τὸ μυστήριον διελθόντῃ,
ὡς ὁ φιλόθεος ἰεροτελεστὴς, ἐκφαντοεικὸς ἐστὶ τῇ θεαρχι
κῆς ἐκλογῆς, καὶ αὐτὸς ἰδίᾳ χεῖρι πᾶσι τελευτῶν ὑπὸ
τῇ ἱερατικῇ ἄγῳ τελείωσιν, ἀλλ' ὑπὸ θεῷ κινεῖται
εἰς πᾶσι τὰς ἱεραρχικὰς ἀγισίας, ὅτω μωσῆς ὁ νομικὸς
ἱεροτελεστὴς, ὅδε ἀδελφὸν ὄντα τὸν ἀδελφὸν εἰς ἱερατι
κῇ τελείωσιν ἄγῳ. καὶ φιλόθεου αὐτὸν εἶναι καὶ ἱερατι
κὸν οἰόμενῃ, ἀλλ' οὐ θεοῦ εἰς ὅσον κινεῖται ὑπὸ τελε
τάρχῃ θεῷ, τῷ ἱερατικῷ τελείωσιν ἱεραρχικῶς ἐτε
λεσιτεργήσῃ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ θεαρχικὸς ἡμῶν καὶ πρῶτος ἱεροτελεστὴς.
ἐγγενὴς γὰρ καὶ ὅσον δι' ἡμᾶς ὁ φιλανθρωπότητος ἡ
συχίας, ὅχι καὶ τὸν ἐδίδασκεν, ὡς τὰ λογία φησὶν, ἀλλ' ὁ λα
λήτης πρὸς αὐτὸν, σὺ εἰ ἰδρὺς εἰς τὸν αἰῶνα καὶ τῇ τᾶς
φι μιλῆσις ἐκ. διὸ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἱερατικῷ τελείω
σιν ἄγῳ πᾶσι μαθηταῖς, καὶ πᾶσι ὑπάρχῃ ὡς θεὸς τελετάρ
χης, ὁμῶς ὑπὸ τὸν παναγιστὸν αὐτὸν πατέρα καὶ τὸ
θεαρχικὸν πνῶμα, τῇ τελετάρχικῇ ἀνατίθῃσιν ἱεραρ
χικῶς τελεσιτεργίαν, πᾶσι μαθηταῖς ὡς τὰ
λογία φησὶν ὅτι ἐρεβόλῳ μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ πρὸς
μὲν τῷ

μὲν τῷ ἐπαγγελίᾳ τῷ πατρὶ καὶ ἡκούσῃ μου. ὅτι
ὁμῶς βαπτισθεὶς ἐν πνῶματι ἁγίῳ, ὅ μὲν καὶ αὐτὸς
ὁ τῶν μαθητῶν κορυφαῖος, μετὰ τῇ ὁμοπαγῆς αὐτοῦ
καὶ ἱεραρχικῆς δεκτέῃ εἰς τὴν τοῦ δινοκαδεκῆτος τῇ
μαθητῶν ἐκλυθῶς ἱερατικῇ τελείωσιν, ὑπὸ τῇ θεαρχί
ᾳ τῷ ἐκλογῇ οὐλαβῶς καταλείπειν. ἀνὰ δεξιὰ
φῆσιν ὅτι ἐλθέτω, καὶ τὸν ὑπὸ τῷ θεῷ κλήρῳ θαυδῶς
ἀναδείξει μόνον, εἰς τὸν τῇ ἀγίας δινοκαδεκῆτος ἱε
ραρχικῆς ἀεικλινῆς εἰσεδέξατο.

Περὶ δὲ τοῦ θεῷ κλήρου τῷ ὅτι κατὰ τὴν θαυδῶς ὑπὸ
πρῶτοντος, ἐτόροι μὲν ἄλλα εἰρήνευσιν, καὶ ἀναγῶς, ὡς αἰ
μαί. τῷ μὲν δὲ καὶ αὐτὸς ὡς ἡμῶν ἐρεβ. ὅτι γὰρ μοι
τὰ λογία κλήρον ὀνομάσαι. θεαρχικὸν ἡ δῶρον ὑπὸ τῇ
λῶν ἐκείνῃ τῇ ἱεραρικῇ χωρῇ τὸν ὑπὸ τῇ θείᾳ ἐκλογῇ
γῆς ἀναδεύει μόνον. πᾶσι γὰρ τὸν θεῷ ἱεραρχίᾳ καὶ
αὐτοκινήτως καὶ τὰς ἱεραρχικὰς ποιῆσαι τελεσιτεργί
ας, ἀλλ' ὑπὸ θεῷ κινεῖται τὰς ἱεραρχικὰς ὅτι ὁρατῶς
τελεσιτεργεῖν.

Ὁ δὲ πρὸς τῇ τέλει τῇ ἱεραρικῇ τελείωσιν ἀπα
σμός, ἱερατὶ ἐμφασίᾳ ἔχει. καὶ πάντων γὰρ ὅσοι πάρε
σιν τῇ ἱερατικῇ ὄντων τάξεων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ πρὸς
σας ἱεραρχὴς ἀπαράξεται τὸν τετελευτῶν.

Ὅταν γὰρ ἱερατικῶς ἔξωσι ὅτι δυνάμει καὶ θείᾳ κλήσῃ
καὶ ἀγισίᾳ, πρὸς ἱερατικῇ τελεσιτεργίᾳ καὶ φικνῇ νῶς
ἱερός. ἐκείνῃ ὅτι τὰς ὁμοπαγῆσι ὅτι ἐρωτάταις τάξεσιν
εἰς τὸ θεοειδέστατον ἀνυμνῶν καὶ καλῶν, ἐρεβὼν τῇ ὁμοει
δέσῃ νόων, ὅ πρὸς αὐτὸν ἐρεβὼς ἀνθρώπων, ὅτι ὅτι
ἀλλήλους

ἀλλήλους ἱερατικῆς ἀποστολῆς ἐκτελεσθῆναι, τὴν τῶν ὁμοε-
θῶν νόμον ἱερὰν κοινωνίαν ὑποδείκνυν, ὅτι τὴν ἐπ' ἀλλή-
λοις ἱερατικῶν ὑποφωτισμῶν, ὡς ὁλοκληρῶς ἀπερὶ τῶν
ἱερατικῆς μορφώσεως τὸ θεοειδὲς ἀποκαλύπτει.

Ταῦτα μὲν ὅν ὡς ἐφ' ἑαυτὸν τὰ ποιῶν τὴν ὅλης ἱερα-
τικῆς τελειώσεως. ὁ δὲ ἱεράρχης ἐκκεῖτον ἔχει τὴν τῶν λο-
γίων ὑπὸ κεφαλῆς ἱερωτάτῳ ἐπίθεσιν. ἐπειδὴ γὰρ ἡ
τελειωτικὴ τὴν πάσης ἱερατικῆς διδασκαλίας καὶ ὑποδείκνυται,
ποῖς γνῶσεσι ἱεράρχαις ὑπὸ τὴν θεολογικὴν δ' ὡρεῖται καὶ
τελεταρχικῆς ἀγαθότητος, εἰκότως ὑπὸ τῶν ἱεραρχικῶν
κεφαλῶν ὑποτίθεται τὰ θεοπαράδοτα λόγια. τὰ ποιεῖν
καὶ ὑποδείκνυται ἐκφαντορικῶς ἐκφαντορικῶς πάσης θεολογίας,
θεουργίας, θεοφανίας, ἱερολογίας, ἱεραρχίας ἐν λόγῳ παν-
τῶν τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν ὄντων τε καὶ λόγων, τῶν ὑπὸ
τὴν ἀγαθουργίαν θεαρχίας τῇ καθ' ἡμᾶς ἱεραρχία δ' ἐδωρη-
μένων, ὡς τὸ θεοειδὲς ἱεράρχα. πάσης μὲν ἱεραρχικῆς
διδασκαλίας ὁλοκληρῶς μετέδιδον. πασῶν δὲ τῶν ἱερα-
ρχικῶν ἱερολογιῶν τε καὶ ἱεραρχικῶν τῶν ἀληθῶν καὶ θεο-
παράδοτον ὑποδείκνυται, ὅτι ἐκφαντορικῶς μόνον, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ τοῖς ἀναλογίαις ἱεραρχικαῖς μεταδώσαντος, ὅτι
τελειωτικῶν τῶν ὁλοκληρῶν γνῶσεσιν, καὶ ἀπο-
τάτους ἀναγωγὰς ἱεραρχικῶς ἀπαντα τὰ τὴν ὅλης ἱε-
ραρχίας τελειώματα. τοῖς ἡ ἱερόδοτον πῖν δυνῶν πο-
δοῖν ἡ κλίσις, ἐκκεῖτος ὅτι, πρὸς τὴν λειτουργικὴν διαλό-
γησιν, ὡς τὸν γῆα κλινώσεως ἐκείνης, καὶ τὸ τῶν ἱε-
ραρχικῶν γήματι τελειωμένης.

Ἡ μὲν ὅν κλίσις ἐμφαίνει τὴν ὑποκαταστάσιν πρὸς
γὰρ τὴν τῶν

γὰρ τὴν τῶν πρὸς ἀγαθόν. ὑποτίθεται, ὅτι τὸ ἱερό-
δοτον πρὸς ἀγαθόν. ἐπὶ δὲ ἡ ὡς πολλὰς εἰρηκαμὼν αἱ βίαι
τῶν ἱεροτελεσθῶν διακοσμήσεως, ὅτι τὴν ἱερωτάτῳ
τελετῶν καὶ διδασκαλίας, ἐφεσθῶσι τοῖς βίαι τὴν τελευ-
τῶν τάξεσιν, καὶ τὴν ὑπὸ τὰ θεῶν ζυγὰ, σωσιμῶν αὐτῶν
ἱεραρχῶν πρὸς ἀγαθόν, εἰκότως ἡ λειτουργικὴ τάξις,
ὡς μόνον κατὰ τὴν τῶν μίαν ἱεραρχίαν τῶν καθαιρομέ-
νων πρὸς ἀγαθόν, ὑπὸ τὸ θεῶν αὐτῶν ὑποτίθεται θυ-
σιαστικῶν, ὡς ἐν αὐτῶν καθαιρομένων νόμῳ ὑποδηλω-
σας ἱεραρχικῶν.

Οἱ ἡ ἱεραρχῶν ἀμφὶ τὸν πόδε κλίνουσιν, ὡς τῶν ὑπὸ αὐτῶν
ἱερόδοτον πρὸς ἀγαθόν, ὡς μόνον κατὰ τὴν τῶν ἀλλὰ καὶ
ταῖς φανοτάταις αὐτῶν ἱεραρχίας ἀναγωγικῶς ἀ-
καταστασίας ζωῆς, εἰς θεωρητικῶν ἐφ' ἡ καὶ διδασκα-
λίας ἱεραρχικῶς ἀκαταστασίας. ὁ δὲ ἱεράρχης, ἀμφὶ τὸν
πόδε κλίνων, ὑπὸ κεφαλῆς ἔχει τὰ θεοπαράδοτα λόγια,
ὅτι ὑπὸ τὴν λειτουργικῆς διδασκαλίας ἐκκεκαταστασίας,
καὶ πρὸς τὴν ἱεραρχίαν πεφωτισμένων, πρὸς τὴν τῶν ὑπὸ
τῶν ὄντων ὑπὸ αὐτῶν ἱερῶν ἀναλόγως αὐτοῖς ὑποδεί-
κνυται ἱεραρχικῶς ἀγαθόν. καὶ οἱ αὐτῶν ἀκαταστασίας πρὸς
ἀγαθόν, εἰς τὴν κατ' αὐτὸν ὁλοκληρῶν ἀκαταστασίας.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

τελετῶν.

Υποκαταστάσιν αἱ ἱεραρχικαὶ τάξεις τε καὶ ἀκα-
ταστασίας, διδασκαλίας τε αὐτῶν, ὅτι γνῶσθαι,
καὶ τελειώσεως. τὴν δὲ ὑπὸ αὐτῶν τριῶν
τῶν τελετῶν τάξεων, ὅτις ἀκαταστασίας.
λέγουται

Διονυσίου ποδὶ φη

λέγουμεν δὲναι ὅτι καθαιρόμεναι μὴ εἰσι τάξεις αἱ
τῶν ἱερουργιδῶν καὶ τελουργιδῶν ἀρχιδίαις ἐκδομέναι πλη
θύνοντες ἡδὴ μνήμῃ ἐπινοήσμεθα.

Τῆς μὲν ὥς ἐστι πῶς τῶν λειτουργῶν, τοῖς καὶ δουτικῶς
λογίοις πῶς ζωτικῶν ἀποτέξιν μορφωμένης τε καὶ δια
πλαττωμένης. φη δὲ ὥς ἐστι πῶς τῶν ἱερῶν ἡς ἀπὲς ζῶης
ἀνακλινομένης πῇ τῶν ἀγαθῶν λογίων ὑποτροπῇ
καὶ διολασκαλίᾳ, φη δὲ ὥς ἐστι πῶς τῶν ἡσαντίων ποιῶν
ἀνάνδρως ἐκδύματα μὴ, ὅ πῶς τῶν διωκτοῦντων
λογίων ὑπερβαίνουσιν, φη δὲ, ὥς ἐστι πῶς τὰς ἱεράς
ἐνέργειας ἐκ τῶν χειρόνων μεταγωγμένης. φη δὲ ὥς με
ταταχθείσης μὴ, ὅπως δὲ τὸ πανάγνωστον ἀνεπίστροφον
ἐνθεοτόκῃς ἔφεσιν καὶ ἀσφαλδέσις ἐχρηκίας. αὐτὰ γὰρ
εἰσιν αἱ καθαιρόμεναι τάξεις ὑπὸ φη λειτουργικῆς καὶ
σεως, καὶ καθαρῶν διωκτοῦντων.

Τούτων οἱ λειτουργοὶ ταῖς ἱεράς αὐτῶν διωκτοῦντες τε
λεουργοὶ, πῶς τὸ τελείως ἐκκαθαρθέντες αὐτὰς εἰς
τὴν φωτισμένην τῶν φανωτάτων ἱερουργιδῶν θεωρίαν τε
καὶ κοινωνίαν μεταταχθῶσι.

Μέση δὲ τάξις δὲν, ἡ θεωρητικὴ καὶ ζῶν ἱερῶν ἀνα
λόγως ἐν καθαρότητι πείσῃ κοινωνός, ἡ τοῖς ἱεροῦσι εἰς
τὸ φωτίζῃ αὐτῶν ἀκνημνθεῖσα. καὶ γὰρ δὲ ὥς οἶμαι δι
λογ, ὥς ἡ καθαρθεῖσα πείσῃ ἀνιδρῶς κηλιδῶ, ὅ πᾶνα
γνωμὴ ἐχρηκία τῶν τοῖς οἰκείῃ νοῶς ἀκίνητον ἱερῶν, ὑπὸ
τῆς θεωρητικῆς ἐφιν ὅ δυνάμει ἱερουργικῶς μεταγῆ, ὅ
κοινωνεῖ τοῖς κατ' αὐτῶν θεοτάτοις συμβόλοις, ἐν ταῖς
θεωρίαις αὐτῶν ὅ κοινωνίας, ἀπείσῃ ἱεράς ἀφροσύ
νης ἀρ

Εκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

63

νης ἀποπληρωμένη, καὶ πῶς τὸν θεόν φη ὑπὸ ἡμῶν αὐ
τῶν ἱερωτάταις ἀναγωγικαῖς διωκτοῖσι ἀναλόγως
ἀναπληρωμένη.

Τούτῳ ἐγὼ φημι τὴν τοῖς ἱεράς λαὸς τάξιν ὥς διαπά
σῃς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἀφροσύνης, ὅ τ' ἱεράς τῶν φανωτάτων
τελετῶν ἐποφίας καὶ κοινωνίας ὥς θεοτὸν ἡφωμένη.

Ἡ δὲ τῶν τελωνῶν ἀπασιμὴ ὑψηλοτέρη τάξις, ἡ τῶν
μοναρχῶν δὲν ἱεράς διακρίσεις, πᾶσαν μὲν ἀποκρίσι
μαρτυρίαν καὶ ἀφροσύνην, ὅλην διωκτοῖς, ὅ παντελῆ τῶν οἱ
κείων ἐνέργειαν ἀγνόησι. πᾶσιν δὲ ὅσης θεοτὸν αὐτῇ
θεωρεῖ ἱερουργίας, ἐνθεοτάτης θεωρίας καὶ κοινωνίας γενη
μένη, ἐν ταῖς τῶν ἱεραρχῶν τελωνικαῖς διωκτοῖσι ἐγ
χειρομένη, καὶ ταῖς ἐνθεοῖς αὐτῶν ἐκκαθαίρει καὶ ἱε
ραρχικαῖς πᾶσι διωκτοῖσι ἐκκαθαίρει καὶ ἐποτὸν θε
ῶν κατ' αὐτῶν ἱεραρχῶν τελωνῶν ἱερουργίας, ἐν πῶς φη
ἱεράς αὐτῶν ὑπὸ ἡμῶν ἀναλόγως εἰς τελωτάτῳ ἀνα
γωγῇ τελείωσι.

Ενθὺν οἱ θεοὶ καθηγεμόντες ἡμῶν ἐπὶ νουνιμῶν αὐτῶν
ἱεραρχῶν ἡφώσαν, οἱ μὲν θραπτοῦντες, οἱ δὲ μοναρχῶν ὀνομά
σαντο. ἐκ φη τοῖς θεοῖς καθαρῶς ὑπερθεῖας καὶ θραπ
τας, ὅ τ' ἀμείσῃς ὅ ἐνιαιῶς ζῶης. ὥς ἐνοποιήσῃς αὐτῶν
ἐν ταῖς τ' διακριτῶν ἱεράς συμπτῆσεις, εἰς θεοτὸν ἡ
νάδια καὶ φιλοθεῶν τελείωσι. διὸ ὅ τελωτικῶν αὐτῶν
ἐκκαθαίρει καὶ ἡφώσαν ἡ ἱεράς ἐκκαθαίρει, καὶ ζῶν αὐτῶν ἡ
φώσαν ἀφροσύνης ὑποκλήσεως ἐκ ἱεραρχικῆς.

Εἰρήνη γὰρ ὑπὸ μόνους γίνεσθαι ταῖς ἱεραρχικαῖς τά
ξεσι, ἀλλ' ἱεραρχικῶς ὑπὸ τῶν ὁσίων ἱεραρχῶν τῇ ἱερα
ρχικῇ τελείωσι.

ἡκὶν τελευτηγία δ' οὐτόπως ἐρεργαζμένης.

Μυσήριον μοναχικῆς, τελειώσεως.

Ο μὲν ἐρεὺς ἐσηλγν ἐπίποδιε τ' θέας θυσιασθεῖς,
τὴν μοναχικῶν ἐπὶ κλησιμ ἐρεολογῶν. ὁ δὲ τελεῶ
μὲν θ', ὁπίσω τῷ ἐρεῖως ἐσηλγν, ἐκ ἁμφο τῶ ποδὶ
κλίνων, ἐκ γὰρ πῶν ποδῶν, ἐκ ὕδι κεφαλῆς ἐχων τὰ
θεοπαράδοτα λόγια, μόνον δὲ τῷ ἐρεῖ πῶς ἐρεῖως ἐρεολο
γῶν τὴν ἐπ' αὐτῷ μυσικῶν ἐπὶ κλησιμ.

Τελείας ἡ αὐτὴν ὁ ἐρεὺς, ὡς τὸν τελεῶ μὲν ἐλθὼν
ἐπὶ πρῶτῃ πρῶτον αὐτὸν, εἰ πάσαις ἀρτίαις ταῖς
διαρεταῖς ὁ μόνον ζῶντας, ἀλλὰ καὶ φαντασίαις. ἔτα τ'
τελεῶ τὰ τὴν αὐτῷ ζῶντι ὑφ' ἡγεῖται, μαρτυρῶντες, ὅτι
χρὴ τὴν μέσης αὐτῇ ἐπαρνεσθῆναι. ταῦτα ἡ πανταπὸ
τελεῶν πῶς ἐρεῖως ὁμολογῶντες, τῷ σαυροειδῇ τῷ
πῶ σφραγιστέμεν αὐτὸν ὁ ἐρεὺς, ἀρτίαις τὴν τρισ
σὺν ὑπόκειται τὴν θέας μακαριότητ' ὕδι βούλας, καὶ
τὴν ἐδῆ τα πᾶσαν ἀπαμειβέτες, ἐπὶ τὸν ἁμφίγινυσι
καὶ μετὰ τῷ ἄλλω ἐρεῖ αὐτῷ ὅτι παρῶν ἀσπα
στέμεν αὐτῇ, πῶν ὡν ἀρτίαις τ' θεαρχικῇ μυσήριον.

Θεωρία.

Τὸ μὲν γὰρ πῶν ποδῶν κλίνει, μὲν ὡς κεφαλῆς
ἐχὼν τὰ θεοπαράδοτα λόγια, παρεσῶν δὲ τῷ ὁρεῖ
τὴν ἐπὶ κλησιμ ἐρεολογῶν, δ' οὐκ ἔτι τὴν μοναχικῶν τὰ
φιμ, ἐκ τῇ πῶς ἐρεῖως ἐπὶ τῶν, ἀλλ' ἐφ' αὐτῇ
ἐσῶσαν ἡ μοναχικῇ καὶ ὁρεῖ πᾶσαι, ταῖς ὁρεῖ πᾶσαις
ἐπὶ κλησιμ τᾶς, καὶ πῶς αὐτῷ ὁμοπαθῶν ὕδι τῇ θέ
αν τ' κατ' αὐτῇ ὁρεῖ ὕδι κλησιμ ἐπὶ κλησιμ ἀναγομῶν.

Ἡ δὲ τῇ

Ἡ δὲ τῇ μερεῖω ὁ μόνον ζῶντι, ἀλλὰ καὶ τὴν καὶ φαν
τασιμ ἀρτίαις, τὴν τελεῶ τὰ τὴν ἐμφάνει τῇ μονα
χῶν ἐρεῖως, ὡς ἐρεῖως, ἐκ τῇ μερεῖω τῇ τελεῶ
νῶν τᾶς, ἀλλὰ τῇ πᾶσαν ὕδι κλησιμ. διό, καὶ πολ
λὰ τῇ πῶς τῇ μερεῖω τᾶς ἀναταλείτως ἡ ἐρεῖως
νῶν, ἀπὸ τῇ τῇ πᾶσαν πᾶσαν τῇ ἐρεῖως μοναχῶν, ὡς
πῶς τὸ ἡ αὐτῷ ὁρεῖ πᾶσαν ἐρεῖως, ὡς ὁρεῖ
μοναχῶν σὺν ἀρτίαις, καὶ πῶς τὴν ὁρεῖ πᾶσαν ὡς
τὸν ἀρτίαις ζῶντι, ὡς τὸ συγγενῆς αὐτῇ ἐχῶν ἡ
πολλοῖς, καὶ μᾶλλον αὐτῇ πᾶσαι τᾶς λοιπῶν τῇ τελεῶ
νῶν τᾶς πᾶσαις ζῶντι, ἡ δὲ τῇ σαυροειδῶν τύπῃ
σφραγίς, ὡς ἡ δὲ τῇ ἡμῶν ἐρεῖως, οὐκ ἔτι τὴν πᾶσαν
ὁρεῖ τῇ ἀρτίαις ὁρεῖ πᾶσαν ἀναγομῶν, ἡ δὲ τῇ τρι
κῶν ἀπὸ τῇ ἐμφάνει τὴν καὶ τῇ καὶ ἀρτίαις
σὺν ζῶντι, ἐκ ὕδι πᾶσαις ἀρτίαις τὸ ἡ δὲ τῇ
ὡς πᾶσαις καὶ πᾶσαις, ἀλλ' αὐτῇ ἐφ' αὐτῇ
ἀνθρωπίνῃς καὶ πᾶσαις, ἀλλ' ἐρεῖως καὶ μοναχῶν
εἰς τὸ θεοειδῆ τῇ ἀναγομῶν.

Ἡ δὲ τῇ πᾶσαις ἐδῆ τῇ ἀρτίαις καὶ τῇ ἐπὶ
ἀρτίαις, τὴν ἀρτίαις ὁρεῖς ζῶντι, ὡς τὴν τελεῶ
μετὰ τᾶς ἐμφάνει, καὶ τῇ πᾶσαις τῇ ὁρεῖς
ἡ δὲ ἐδῆ τῇ ἀρτίαις, ἐδῆ τῇ ἀρτίαις ζῶντι
εἰς θεοειδῆ καὶ πᾶσαις ἐφ' ἀναγομῶν.

Εἰ δὲ καὶ νῦν, ὁ ὁρεῖς τε καὶ πᾶσαις ὅτι πᾶσαις
ὁρεῖ, τὸν τελεῶ μὲν ἀσπᾶζον, τὴν ὁρεῖ τῇ
εἰς ἡμῶν πᾶσαις καὶ πᾶσαις, ἀναγομῶν ὡς
εἰς τῇ

Διονυσίου ποδὶ φη
τὰς πρώτας, οὐκ ἐκένων ἢ πάλιν ἐκ θεῶ τὰς ὑφειμένους
ἀναλόγως αὐταῖς ἐλάμπει, τὰς φανοτάτας τ' θεὰρ
χρῆς ἀκτίν' αὐγᾶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΚΕΚΟΙ/
μυμνίοις τελευτώνων.

κεφ. 2

ἔτῳ δὲ διωρισμῶν, ἀναγκάσιον ἐπείμ
ὡς οἶμαι καὶ τὴ πῶς ἡμῶν ἰδρύσ ὡδὶ τῶν
κειοιμυμνίων τελευτώνων. καὶ γὰρ εἰς τὸν
κοινόν, ὅτι τοῖς ἰδρύοις τε καὶ ἀνιόροις, ἀλλ'
ὡς πορ' ἀλλοῖον εἶδος, ὅτι φη ἐκαστῶν ζῶν, ἔτῳ τῶ πῶς
θανάτου ἰόντων, οἱ μὲν ἰδρὸν ἐρηκτόν ζῶν, εἰς τὰς
ἀληθεῖς ἐπαγγελίας φη θεαρχίας ἀρρησθέντων. ὡς τῶ
ἀληθεῖαν αὐτῶν ὅτι τῇ κατ' αὐτὴν ἀνασκόφ τε θεαμύοι
μετὰ βεβαίας καὶ ἀληθῆς ἐλπίδος ὅτι ὑφροσυνῇ θείᾳ
πῶς τὸ τῶ θανάτου πόρας ἴασιρ, ὡς ὡδὶ τέλ' ἰδρὸν
ἀγώνων, ὅτι παντελεῖ καὶ ἀτελευτήτω ζῶν καὶ σωτη
ρία τῇ κατ' αὐτὴν εἰσεῖσι πάντως εἰδέντων, εἰς φη ἐλ
μύνης αὐτῶν ὀλίγης ἀνασκόσεως.

Αἱ μὲν γὰρ ἰδρὸν ψυχῶν, πῶς τῶ ὡδὶ τὰ χεῖρ' ἡτ' τ' τῇ
δε βίον διωμύναι κατὰ πίπτῃ βοπλῳ ὅτι τῇ παλιγγε
νεσία τῶ ὡδὶ τὸ ἀρεπῆτον ἔξοσι θεοφδεσάτῳ μετὰ ταφῇ.

Τὰ δὲ κατὰ τῶν ἰδρὸν ψυχῶν ὁμοζυγα καὶ ὁμοι
πόρ' οὐτα σώματα σωμαπογραφῇ καὶ ὡς σωμαθλήσαν
τα ἡτ' αὐτὴς θείας αὐτῶν ἰδρύστας, ὅτι τῇ τῶν ψυχῶν ἀ
τρέπῃ ἡτ' τῶ βίον ζῶν ἰδρύσει, σωμαπολήν' ἡτ' τῶ
οικείαν ἀνάστασιρ. ἐνθὸν γὰρ αἰς ἡνωνθ' ἡτ' τ' τῇδε
βίον ἰδρύσας ψυχῶν, ὡς μέλ' χρῆσ' γεγονότα, τῶν θεοσι
δὴ καὶ

δὴ καὶ ἀφθαρτου ἀθάνατον τε καὶ μακρείαν ἐκλή/
ψεται λήξιμ, ὅτι τῶ τοῖς μὲν οὐκ ἡ τῶν ἰδρὸν ὅτι κοίμη/
σις ὅτι ὑφροσυνῇ καὶ ἀκαλύτοις ἐλπίσιρ, εἰς τὸ τῶ
θείων ἐγώνων ἀφροσυνῇ πόρας.

Τῶν δὲ ἀνιόρων, οἱ μὲν εἰς ἀνυπέρβειαν ἀλόγως οἶον
ται χεῖρ' οἱ δὲ τῶν σωματικῶν εἰς ἀπαφ' ἀρεπῆ γνυ
δα τ' οἰκείων ψυχῶν συζυγίαν. ὡς ἀνάρμοστον αὐταῖς
ὅτι θεοσι δὲ ζῶν τ' μακρείας λήξισιρ, ὅτι γνησάσαντες,
εἰς ἐκάνως ὅτι ὡδὴ ἡμῶν θεία μνησθέντων ἀρχέσων ἡδ' ὅ
τῶ κατ' ἡμῶν ὅτι χρῆσ' θεοσι δὲ σάτῳ ζῶν.

Ἄλλοι δὲ σωματικῶν ἄλλων ἀρρησμοσι ταῖς ψυχῶν συ
ζυγίας, ἀδικούντες τὸ ἐπ' αὐτοῖς, ὡς οἶμαι τὰ συμπονή
σαντα ταῖς θείας ψυχῶν, τῶ τ' ἰδρὸν αὐτῶν ὡσεως ὅτι
ὡς ἀγῶν ἀρρησθέντων τὰ πῶς τὸ πόρας ἐλθόντα τῶ
θεοτάτων ὁρόμων.

Ἄλλοι δὲ ἐκ οἰδ' ὅπως ὡδὴ πῶς οὐλ' ὅτι οἶας ἀρκλι
θῆντων, εἰρηκασιν ὁμοιοσι δὴ τ' τῇδε βίον τῶ τοῖς οἰοῖς
ἐπηγγελμῶν ἀγιοτάτῳ τῶ μακρείων τῶ λήξιμ,
καὶ προφᾶς οἰκείας ἀλλοῖων τῶ βίον τοῖς ἰδρὸν ἡδ' ὅ
μίτως ἀπ' ἐρῆψαν, ἀλλ' ἐκ ἀρρῆσει τις ποτὲ τῶ ἰδρὸ
τατῶν ἀνιόρων εἰς τὰς τοῖας δε πλανήσας, ἀλλ' ὅλ' ὅ
αὐτὴν ἀρκλῆψας τῶ χρῆσ' οἰδ' λήξιμ εἰδέντων. ὅτι αὐ
ὡδὴ τὸ πόρας ἐλθῶσι τῶ τῇδε βίον, τῶ εἰς ἀφθαρσίαν
αὐτῶν ὁδόν, ὡς ἐγγυτῶν ἡδ' ὅ γνησυνῇ ἐμφανέ/
σῶν ὁρῶσι, καὶ τὰς δωρεὰς φη θεαρχίας ὑμῶσι, καὶ
θείας ἡδ' ὅν' ἀρρησθέντων, τῶ ὡδὴ τὰ χεῖρ' ὡς ὡδὴ
ἐκείν' εἰδέντων, ἀλλ' εἰ εἰδέντων ὅτι τὰ κατ' ὡδὴ κα

λαβεινὴν καὶ αἰωνίως ἔξωσιν.

Οἱ ἡ μολυσμῶν ἀνὰ πλεονεξίαν ἀνιδρώων κηλίδων. ἔπειτα
ἱεράς ἑνὸς τετυχημένοι μνήσεως, αὐτοὶ δὲ ταύτῃ ἐκ
τῶν οἰκείων νοῶν ὀλεθρείως ἀκέρειά πισαντὸν, ὡς τὰς φθορο
ποιεῖς ἡνὲς μόλυσαν ὑπὸ θυμίας. ὅτ' αὖ ὑπὸ τὸ τέλει ὁρ-
χωντ' ἡ γνῶντα δὲ ζωῆς, ἔκ' ἐλπίδος ὁμοίως αὐτοῖς δυνάστα φρόνη
ὡς φανείτω τῇ λογίῳ ἡ θεῖα βούλομεν. τὰς ὀλυμπίδας
ἡ τῶν οἰκείων παθῶν ἡδοναῖς ἐτόροις ὀφθαλμοῖς ὑποσκο
πῶσαντὸν, καὶ τὴν ἱερὰν ζωὴν, ἥς ἀνοήτως ἐκπεπῆναι
ἡσιν μακαρίσαντὸν, ἐλεεινὸς καὶ ἀβελήτως ἀκρίβειαν
τοῦ τοῦ πᾶσι βίαι, πῶς μετέμεινεν ἱερὰν ἐλπίδα χρεῖα
γάρμνοι, δὲ τὴν χρεῖαν ζωὴν.

Τῶτον ἡ εὐδαιμονία γιγνομένη ἐστὶ τὰς κοινῶν τῶν ἱε-
ραῶν ἀνιδρώων, αὐτὸς μὲν ὁ πῶς τὸ πῶς ἐρχομένη τῶν
οἰκείων ἀγῶνων, ὁ φροσύνης ἱεράς ἀκρίβειαν, καὶ
σὺν ἡδονῇ πολλῇ πῶς τὴν ὁδὸν ὑπὸ βίαι τῆς ἱεράς
παλιγγενεσίας.

Οἱ δὲ τοῦ κοινῶν οἰκείων ἐστὶ τὴν θεῖαν οἰκεί-
τητα καὶ ὁμοτροπίαν, αὐτὸν τε οἷος ὅτι μακαρίζουσι,
πῶς τὸ νικηφόρον δυνάτως ἀκρίβειαν τέλει, καὶ
ἔπειτα νίκης ἀπὸ, χαλεπὸς ὡς ἀναπέμπουσι,
πῶς ὅτι καὶ αὐτὸς ἀκρίβειαν πῶς τὴν ὁμοίαν εὐχ-
μενοὶ λήξιν.

Λαβοντὸν δὲ αὐτὸν, ὡς τὸν ἱεράρχην ἄγχιον, ὡς
ὡς σφαιρῶν ἱεράδ' ὅσιν, ὁ δὲ ἀσμελὴς ὑποδέχεται,
καὶ τελεῖ τὰ ἐπὶ βούλῳ ἱεράδ' ὡς τοῖς ὁμοίως κοινῶν
μελὶς τελέμενα.

Μυστήριον

Μυστήριον ὑπὸ τῶν ἱεράδ' ἐκκοιμημένων.

Συναγαγὼν ὁ θεὸς ἱεράρχης ἱεράδ' ὡς ὡς, ἐπὶ
ἱερατικῆς ἐκκοιμημένων ταφῆς ὁ κοινῶν ἐπὶ
πῶς τὸν θεὸς ἐκκοιμημένων κατὰ κλίνας αὐτὸν
ἀπαρχεται τὴν πῶς θεὸν εὐχῆς καὶ εὐχαριστίας.

Εἰ δὲ τοῖς εὐαγγέσι μοναχοῖς, ἡ ἱεράδ' λαὸς κατὰ
τέτακτο, πῶς τὸ πῶς ἱεράτοις αὐτὸν κατὰ κλίνας
πῶς ἱερατικῆς ἐκκοιμημένων. ἔπειτα τελεῖ τῇ πῶς θεὸν
εὐχαριστήριον εὐχῆς ὁ ἱεράρχης. ὅς ἡς ὡς οἱ ἀγῶνες τὰς
γνῶντας θεοῖς λογίοις ἐμφορομένης ἀνιδρώων ἐπαγγελί-
ας πῶς τὴν ἱεράς ἡμῶν ἀναστάσεως ἀναγνόντων, ἱεράς
ἀπὸ τοῖς ὁμολόγους καὶ ταυτοδυνάμους τῶν ψαλμι-
κῶν λογίων ὡς ὡς.

Εἰτα τῶν λειτουργῶν ὁ πῶς, ἀκρίβειαν αὐτὸν κατὰ
κλίνας, καὶ ἀνακρινύται αὐτὸν ἡδονῇ κοινῶν ἀγῶν-
μεθ' ὧν ἀξιοῖ τὸν ἀπὸ τελεωθέντα τὴν ὁμοταγῆς ἀναβί-
βησεως, καὶ πῶς τῇ πῶς πᾶσι τὴν γνῶν-
τῶν μακαρίαν τελέωσιν. ἔπειτα πῶς αὐτὸν ὁ θεὸς ἱερά-
χης, εὐχῆς ἱερατικῆς ἐπὶ αὐτῇ ποιῆται, καὶ μετὰ
τὴν εὐχῆς, αὐτὸς τε ὁ ἱεράρχης ἀπαράχεται τὸν κοινῶν
μνημόν, καὶ μετὰ αὐτὸν οἱ πῶς ἀπαντῶν.

Ασπαλαμῶν δὲ πάντων ὑπὸ χεῖρ ἱερατικῶν
τὸ ἔλαον ὁ ἱεράρχης, καὶ τὴν ὑπὸ πάντων εὐχῆς ἱε-
ραὶν ποιησάμεν, ἀποτίθησιν γνῶν τὴν πῶς τὸ σῶμα
μεθ' ἐπὶ τῶν ὁμοταγῶν ἱεράδ' σωμαμάτων.

Θεωρεῖα.

Ταῦτα μὲν εἰσὶν ἱεράδ', ἡ ἀκρίβειαν οἱ ἀνιδρώοι πῶς

ε 4 ἡμῶν

ἡμῶν τελευτῶν, πλατὺν γέλασσαν ὡς οἶμαι, καὶ τὴν
πλευρῆσιν ἡμῶν ἐλεήσαντι.

Οὐδέ γάρ τίς ποτε θεὸν θαυμάζειν, εἰ μὴ μὴ πιστεύω
σιν ὡς τὰ λόγια φησιν, εἰ μὴ σιωπῶσιν. ἡμεῖς δὲ τὰ
ῥητὰ τῶν τελευτῶν ἐποηδύσαντο ἡσὺ φωταγεν-
τος ἐπὶ ὧν, ὡς ἐκ ἀλόγως ὁ ἰσχυρὸς ὑπὸ τὸν ὁμοπαγῆ
χάρον εἰσέγει καὶ ὑπὸ τῆς τὸν κελιομυθίου. ἐμφα-
νει γὰρ ἰσχυρῶς, ὡς κατ' ἐκείνας ἐβόησαν πάντες ὅτι τῇ πα-
λιγγεσίᾳ τὰς ἀρχιεπισκοπὰς, καὶ ὡς ἐνθάδε τῇ οἰκίᾳ
ζῶν ἀπεκλήρωσαν. οἶον, εἰ θεοσι δὴ τις ἐχθρὸν ἐνθάδε
καὶ ἰσχυρῶς τὴν ζῶν ὡς ἀνδρὶ τὸ θεομύθητον ἐκείνῳ
ἐνθάδε ἔσται ἡ τὸν αἰῶνα τὸν μέλλοντα ἐκείνῳ
αὐτοῦ λήψαν.

Εἰ δὲ κατ' ἄκρον θεοσι δὲ ὑφ' ἐμὴν, ἰσχυρῶς ὁ ὁμο-
μοσι δὲ καὶ ὅτι ἡ λήψεται τὰς ἰσχυρὰς ἀμοιβὰς, ὑπὲρ
ταύτης τῇ θείᾳ δικαιοσύνῃ ὁ ἰσχυρὸς οὐχ αἰσθάνεται,
οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς ποιεῖται, καὶ τὴν σεβασμίαν ὑμῶν θεα-
ρίαν, ὡς καθαρετικῶν τῶν ἡτῶν πάντων ἡμῶν ἀδικῶν ἐκ-
τυραννικῶν κατὰ. μεταγωγὸν δὲ ἡμῶν ὑπὸ τὰ οἰκίαν
δικαιοσύνην καίματα.

Αἱ δὲ τῇ θεαρχίᾳ ἐπαγγελίᾳ ὡς αἱ ἀναγνώσεις,
ἐκφανθῆναι καὶ μὴ εἶσι τῶν μακαριωτάτων λήψαν. εἰς
αὐτοὺς οἱ θεῶν ἐχθροὶς τελευτῶν, αἰωνίως καὶ παρῆλθοντες.

Τὰ δὲ ἡμῶν θεῶν ἰσχυρῶς ἀπεκτινῶν, τῶν ἐπὶ δὲ ζῶν
των πρεσβυτέρων καὶ πᾶσι τὴν ὁμοίαν τελευτῶν.

Σκόπει δὲ ὅτι νῦν ὁ πᾶσαι ἡτῶν τὸ σιωπῶν αἱ καθα-
ρόμεναι τὰς ἀφ' ἑαυτῶν. μόνοι δὲ τῶν ἰσχυρῶν ἐκείνων
καὶ χώρων,

ταὶ χώρων, οἱ κατὰ τὴν ἰσχυρῶν καὶ γὰρ αὐτῇ μὴ ἀμύντο-
σιν καθαροὶ πᾶσι ἰσχυρῶς τελευτῶν, καὶ πᾶσι εἰ μὴ
κρὸν ὁ μέγα τῶν ἰσχυρῶν τελευτῶν ἐποηδύσαν αὐτῇ θε-
μῶν, ὡς εἰ δὲ τῶν ἰσχυρῶν ὁ ἰσχυρὸς διὰ μέγας μεταχρῶ-
σιν, εἰ δὲ τῶν ἀρχιεπισκοπῶν καὶ φωτὸς τῶν θεομαρτυρίων.

Αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν καθαρομένων τάξεις, ἐν μνήσῃ μὴ
ἡδὴ γινώσκουσιν ἰσχυρῶς πᾶσι δὲ αἰωνίως, ἀνοήτως δὲ πᾶσι τὰ
χείρῳ πάλιν ἐφομῆσαι. δέον ὑπὸ τὰ πρὸς τὴν οἰ-
κίαν ἀναγωγῇ ἀπεκτελεῖν, τῶν θεαρχίᾳ μὴ ὡς
ἐν συμβόλοις ἰσχυρῶς ἐποηδύσαν ἢ κοινωνίᾳ δολογῶν ἀρ-
διατέλλονται. βλαβύρονται γὰρ ἀνδρῶν αὐτῶν μετέ-
χουσαι, καὶ πᾶσι πλείονα τῶν θεῶν καὶ αὐτῶν ἐλπίδων
ταὶ ποδὶ φρόνησιν. ἐκ ἀπειλῶν δὲ πᾶσι εἰ μὴ τοῖς
νῦν τελευτῶν ἐναργῶς ἐκδιδασκόμεναι, καὶ ὁρῶσαι
τὴν τοῦ κατ' ἡμῶν ἀδελφίαν θανάτου, καὶ τὰ τῶν ἀγίων
γῶν, πᾶσι τῶν ἀληθῶν λογίων ὑμῶν τελευτῶν καὶ τὰς ἡπε-
λημῶν ἐσεῖς τοῖς κατ' αὐτὰς ἀνδρῶν ἀπελόντων
αἰών. ἔσται γὰρ αὐταῖς ἰσχυρῶς ὁφείλῃ, ὁρῶσαι τὸν ἰσχυρῶς
τελευτῶν, ὑπὸ τῇ λατρευτικῇ ἀναρρήσει ὡς
κοινωνοὶ ὄντες ὄντα τῶν ἀπ' αἰδῶν ἀγίων ἰσχυρῶς ἀνα-
κηρυττόμενον, καὶ τὰ καὶ αὐτῶν, πᾶσι τὴν ὁμοίαν ἐ-
φισιν ἡφισιν, καὶ πᾶσι τῇ λατρευτικῇ ὑπόστασις ἐκδιδά-
σκειν τῶν μακαρίων ἀληθῶς εἶναι τῇ ἐν χριστῷ τελευτῶν.

Εἰτα πᾶσι τῶν ὁμοίων ὁ θεὸς ἰσχυρῶς, οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς ὑπὸ
τῶν κοινομυθίων ποιεῖται, ἐκ μετὰ τὴν οὐκ ἔστιν, αὐτὸς τε
ὁ ἰσχυρὸς αὐτὸς ἀσπάζεται, ἐκ τῶν οἱ πᾶσι ἀπαντες.

Ἡ μὲν δὲ οὐκ ἔστιν ἰσχυρῶς ἀγαθότης δέεται.

πρὸς τὰ μὲν ἀφ' ἑνὸς τὰ δὲ ἀνθρώπων ἡμᾶς
τημελὶα τῶν κεκοιμημένων, καὶ τὰ τὰς αὐτῶν ὅν φωτὶ
καὶ χώρα ζώντων, εἰς ἰσόπρεσ ἀβραάμ καὶ ἰσαὰκ καὶ ἰα-
κώβ, ὅν τοῦτον ὁ ἀπ' ἐξ ὁδὸν καὶ λύπη καὶ σφραγμός.

Ταῦτα μὲν ἐν, ὡς οἶμαι, δ' ἡλὰ τὰ τῶν ἁγίων μαλὰ
εὐότατα γόρα. τὴ γὰρ αὐτῶν γήνοιο τὴ παντελὸς ἀλύ-
πη καὶ φωτιστικὴς ἀθανασίας ἰσοῦρόπου, εἰ καὶ τὰ μάλι-
στα ταῖς ἡμῶν ἀναλόγοις σημασίαις, αἱ παντὸς ὑψηλό-
τορας νοὸς ἐπαγγελίαι σημαίνοντο τὴ πραγματικῆς
αὐτῶν ἀληθείας ἀρδεύσεις ἔχουσι τὰς ὀνομασίας. ἀλλή-
θες γὰρ τῶν λόγων οἰκτιρῶν. ὅτι ὁ ὀφθαλμός ἐκ οἴδου,
καὶ ὅς ἐκ ἡκούσων, καὶ ὡδὶ κερδίων ἀνθρώπου ἐκ αὐτῶν, αἱ
ἡτοιμασθὲν ὁ θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

Κόλποι δ' εἰσιν, ὡς οἶμαι, τῶν μακαρίων πα-
τριαρχῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἀπάντων, αἱ θεοτά-
ται καὶ μακαρίζου λίθεις, αἱ αὐτῶν θεοειδέας ὑποδεχό-
μεναι πάντας, εἰς τὴν ὅν αὐταῖς ἀγήμε καὶ μακαρίων
τάτῃ τελείωσιν.

Φάινται δ' αὐτῶν ἰσως ταῦτα μὲν ὁρθῶς εἰρηδὶς πρὸς ἡμῶν,
ἀρετῆς δ' ὅτε ἔνεκα τὴ θεαρχικῆς ἀγαθοτητὸς ὁ ἰσθῆρ
χρὶς δίδεται. τῶν ἡμερτημελίων αἱ τῶν τῶν κεκοιμημένων
τῶν ἀρετῶν, ὅ τῶν τοῖς θεοειδέσι ὁμοταγῆς ὅ φανερὰ
τῶν ἀρετῶν εἰσιν, αἱ γὰρ ἀμοιβὰς ἀπολύεται τὰς ὑπο-
τῶν θείας δικαιοσύνης, ὅν ὅν τῇ πρὸς ζῶν χρησῶν ἢ ἐτί-
ρωμ ἐξοφασθῶν, ἐτέλεισθῶν ἢ τὰς ἡτῶν τῇδε βίου οἰκίας ἐ-
νοργείας ὁ κεκοιμημένος, πῶς τίνῃ ἰσθῆρ χικῆς δύχης
ἐφ' ἐξοφῶν λήξιν μετὰ ταχέως πρὸς τὴν ἀφίαν αὐτοῦ
καὶ τὴν

καὶ τὴν ἡνθῆσιν ζωῆς ἀμοιβάαν.

Εγὼ δὲ ὅτι μὲν ἀμοιβάαν ἐξ ἑλὶ ἀρετῶν εἰσιν
εἰς, εἰ οἶδα τοῖς λογίοις ἀπολεσθῶν. ἀπέκλεισε γὰρ
φυσικὸς ὁ κύριος κατ' αὐτοῦ, καὶ κομῆσεται ἐκεί-
τὰ δὲ τῶν σώματῶν, πῶς αἱ ἐπερῶν, εἴτε ἀγαθὸν
εἴτε κακόν.

Οὐ γὰρ τῶν δικαίων αἱ πῶσδου καὶ ἡτῶν τῇδε βίου
μήτις μετὰ θάνατον εἰς αὐτῶν ἀφίαν ἰσθῆρ δύχων ἡνθῆσιν
σι μόνον, αἱ τῶν λογίων ἡμᾶς ἐκδοστικῶν ἀληθῆς
πρὸς αὐτοῦ, ἢ τὴ πῶς τῶν ἡμερῶν ὁ σαλὲ ἀπώνατο, τὴ δε-
τῶν ἡμερῶν λαὸν ὡνθῶν ἢ πῶσδου καὶ πῶσδου καὶ
γὰρ ὡς εἴτις ἡλὶς τὰ οἰκία δ' ὡρμηλὸν φῶτα, τοῖς ἡ-
ελαβῆσιν ὀφθαλμοῖς, ὅν μετῶς τῶν ἡλιακῶν φωτὸς
αὐτῶν γνῶσθαι, τὰς οἰκίας ὅφεις ἐξαφανίζω. ὅτως
πῶς ἀδυνατῶς ἡρτηται καὶ πῶς τῶν ἐλπίδας, ὁ τὰς
τῶν ἁγίων ἐξαυτῶν πῶσδου καὶ τὰς ἡτῶν φυσικῶν αὐ-
τῶν ἰσθῆρ ἡνθῆσιν ἐλάνων, ἀποσεφία τῶν θεῶν δ' ὡ-
ρεῶν καὶ τῶν φανερῶν καὶ ἀγαθοῦ τῶν ἡνθῶν
ἀποφαιτῆσθαι. φημὶ δὲ τοῖς λογίοις ἐπὶ μὲν, ὡς ἀφελῶ
μοι πάμπαν εἰσιν ὅν τῶν τῶν βίῳ, τῶν ἁγίων αἱ πῶ-
σδου καὶ ἡτῶν τῶν τῶν τῶν, εἴτις ἰσθῆρ ἐκεί-
δῶρ, ὅ πῶς μετῶν αὐτῶν ἐξ ἰσθῆρ ἐχῶν, ὡς τῶν
κείας ὡδὶ γνῶμῳ βραχύτῃ, ἐλθὼν ἐπὶ ἡνθῶν ὅσῳ
αὐτῶν, ἀφελῶν, αὐτῶν γνῶμῳ συλλυπῶν ὅσῳ
τῶν, ἀφελῶν πῶν τῶν ἐκ τῶν, τῶν πῶν ὑπορ-
μῶν ἀφελῶν, αὐτῶν τῶν γνῶμῳ ὡν αὐτῶν, θεοτάτων δῶ-
ρ καὶ ἀφελῶν αὐτῶν τῶν θεαρχικῆς ἀγαθοτητῆς, τὴ τε
οἰκίας

οικείας οὐλαβῆς ὑπογνωμοσύνης, καὶ ὅτι ὑπὸ τοῖς ὁμοίοις
ἀνθρώποις, καὶ ὅτι τῶν αὐτῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν ἐπαινε-
ῖται ἐφ' ὅτι, καὶ κατὰ τὴν ἐκείνης ἐξέως. ἐπεὶ γὰρ
καὶ τῶν τοῖς θεαρχικοῖς κείμασι νουνομοθετημένων, τὸ
τὰ θεῖα διδρα τῶν ἀξίους τοῖς μεταχέειν, ὅτι τὰς θεοπρε-
πῆσιν δ' ὡρεῖται, ὅτι τῶν ἀξίους τοῖς μεταδιδόναι.

Ταῦτα δὲ ἐν εἰς ἀντιμαρτυρίᾳ τῶν ἰσχυρῶν οὐλοσμίαν καὶ
πῶς ἀβλήαν οἰσιν ἐληλυθὼς ἱκανὸν ἑαυτὸ οἰκείν πῶς
θεαρχικῶς ὁμιλίαν, καὶ τῶν ὁμοίων ὑποφρονήσι.

Καὶ μὲν εἰ τὰς αὐτῆς ἀναξίας θεῶ καὶ μὴ ἰσχυρῶς ἀε-
τήσῃ, καὶ τῶν ἐφ' ὅτι τῶν θεῶν εἰμὶ σιῶτονον ἔχει καὶ
ἑαυτὸ κατὰ τὴν ἰσχυρῶν, ἀπὸ τῶν ἐξέως δι' ἑαυτὸν ὅτι ἀντι-
σημον ὅτι αὐτῆς.

Περὶ δὲ ὅτι εἰρημνίας οὐχὺς ἡ δὲ ἰσχυρῶν ἐπὶ οὐχὲν ταῦ
ὅτι κεκοιμημένῳ, τῶν εἰς ἡμᾶς ἐλθόντων ἐκ τῶν ὁμοίων
ἡμῶν λαθῆναι μόνον τῶν ἀδωσιμῶν εἰπεῖν ἀναγκάσιον.

Ὁ θεὸς ἰσχυρῶν, εἰς φανερῶς ὅτι ὡς τὰ λόγια φη-
σι τῶν θεαρχικῶν δικαιωμάτων, ἀγγελῶν γὰρ κυρίως θεῶ
παντοκράτορος ὅτι, μετὰ τὴν ἐκ τῶν θεοπρεπῶν
λογίων, ὅτι τοῖς ὁμοίοις βιάσασιν, ἡ φανερῶν καὶ θεῖα
ζωὴ κατ' ἀξίαν ὑπὸ τῶν δικαιωμάτων ζυγῶν ἀντιδιδόναι,
πῶς ὡς ἀγαθὸν τῶν θεαρχικῶν φιλανθρωπίας, τὰς
ἐγγονμίας αὐτοῖς ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδωγείας κυλίστας.
ἐπεὶ δὲ ὅτι ὡς τὰ λόγια φησιν κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν
ταῦτα μὴ ὅτι ἰσχυρῶν οἰδόναι ἐπὶ οὐχὲν ταῦτα, πῶς τὸ ἀ-
λυσθῶν λογίων, αἰετῶν τῶν αὐτῶν ἡμῶν, καὶ διωρηθῶν τῶν
ὁμοίων βιάσασιν τὰς ἰσχυρῶν ἀντιδιδόναι, ἀμα μὴ ὑπὸ τὸ θεο-

μύητον

μύητον ἀγαθῶς ἐκτυπώμεν, καὶ τὰς ἐπὶ οὐχὲν
διωρεῖται, ὡς οἰκείας ἐξ αὐτῶν χάριτας, ἀμα ἡ καὶ τὰς ἀι-
ψυδῶν ἐπαγγελίας εἰδὼς ἐκείνης, καὶ τοῖς πῶς οὐ
ἐκφαντορικῶς ἐμφαίνων, ὅτι τὰ πῶς αὐτῶν ἡ ἐκείνης
ἐκείνης ἐξ αὐτῶν πάντως ἐστὶ, τοῖς ἡ ἐκείνης ζωὴν τε-
τελεωμένοις. ὅτι γὰρ αὐτὸ ἰσχυρῶν ὅτι θεαρχικῶς δικαιο-
σύνης ὑποφρονήσι ἐξέως ποτὲ τὰ μὴ τῶν θεῶν πῶς οὐχὲν
ἐστὶ, καὶ πῶς αὐτὸ διδόναι θεοδῶς ἐπὶ οὐχὲν ταῦτα.
διὸ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ ἐπὶ οὐχὲν ταῦτα κεκοιμημένοις, ὅτι
νοῦ ὅτι ὅτι ὑποφρονήσι ἐκ τῶν πῶς ἀπὸ τῶν πῶς οὐ
ἐξέως, καὶ τῶν ἰσχυρῶν αὐτῶν ἐκείνης ἐκείνης, μὴ πῶς
τῶν τελετῶν κεκοιμημένοις, ἀλλ' ὅτι ὅτι τῶν ἐκείνης
ἀπὸ τῶν πῶς τῶν δικαίων λογίων, καὶ αὐτῶν ἐκ ἀπὸ τῶν
πῶς ἀπὸ τῶν, αἰετῶν καὶ λαμβάνετε. διὸ καὶ οὐχὲν ἀε-
τῶν, ἐκείνης ὅτι ἰσχυρῶν ἐξ αὐτῶν τὰ θεοδῶς ἐπὶ οὐχὲν
ταῦτα, καὶ πῶς οὐχὲν ταῦτα, καὶ πάντως διωρηθῶν ταῦτα,
καὶ τὸ ὅτι οἰκείας ἀγαθῶς ἐξέως ὑπὸ τῶν πῶς οὐ
λαγῶν θεῶ, καὶ τοῖς πῶς οὐ ἐκφαντορικῶς ἐμφαίνων
τὰ τοῖς ὁμοίοις ἐκείνης διδρα, ὅτι καὶ τὰς ἀφοριστικῶς
ἐκείνης οἱ ἰσχυρῶν διωρεῖται, ὡς ἐκφαντορικοῖς τῶν θεῶν
δικαιωμάτων, ὅτι ὡς τὰς αὐτῶν ἀλόγοις ὁμοίοις τῶν παν-
τοφῶν θεαρχίας ἐκείνης ἐπὶ οὐχὲν, ὑποφρονήσι ἐπὶ οὐχὲν
ἀλλ' ὡς αὐτῶν ὑποφρονήσι ὑποφρονήσι τῶν τελετῶν
καὶ πῶς οὐχὲν, ὅτι κεκοιμημένοις θεῶ κατ' ἀξίαν ἀφορισθῶν
των. λάβετε γὰρ φησὶ τὸ πῶς οὐχὲν τὸ ἅγιον, αὐτῶν
ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφῆτε, αὐτῶν κρατῆτε, καὶ
κρατῆτε, καὶ τῶν τὰς θεῖας ἀποκαλύψαι τὸ πῶς οὐ
μετὰ

γὰρ τὸ πατὴρ ἐλάμπρομαι, τὰ λόγια φησιν, δ' ἐάν
δύσῃς ὑπὸ φη γῆς, ἔστι δ' ἐδ' ἐμὸν, ὃν τοῖς ὕδασι, καὶ ὃ
ἐάν λύσῃς ὑπὸ φη γῆς, ἔστι λελυμένον ὃν τοῖς ὕδασι.

Ὡς ἐκείνους καὶ πάντοτε καὶ αὐτὸν ἰσάρεχον, καὶ τὴν
ἐν αὐτῷ γινόμενης τῇ πατρικῶν δικαιομάτων ἀρχῇ
λύσεις, ἐκφαντορικῶς καὶ διαπορθευτικῶς αὐτὸ θεοφι
λῆς πρὸς ἐμὸν καὶ αὐτὸ ἀδελφὸς ἀποπληροῦντο, ὅτι
ἰδρὸν γὰρ ἐκείνῳ θεολογίαν ὡς τὰ λόγια φησιν, καὶ αὐ
τοκινήτως ὅδε θεοφίλῳ καὶ αὐματὸ ἀποκαλυφάντων,
ἀλλ' ὑπὸ θεῷ νοητῶς αὐτὸν τὰ οἰκεία μνήσαντο ἀπει
φλέγεται. Τὸς μὲν δὲ ὁ δίδως ἰσάρεχας, ὅτι τοῖς ἀ
φορισμοῖς καὶ πύσαις ταῖς ἱεραρχικαῖς διωάμεσι χρῆ
σιον, ὅπως αὐτὸς ἡ τελετάρχης αὐτὸς θεαρχία κινήσει.
αὐτὸ δὲ ἄλλως, ὅτι τοῖς ἱεραρχαῖς ὃν οἱ αὐτοὶ ἰσάρεχον ἱεραρ
χικῶς πρὸς ἐκείνους, ὡς ὑπὸ θεῷ κεινημένοις. ὁ ἀθετῶν
γὰρ ἡμᾶς φησιν ἐμὲ ἀθετῆ, ἀλλ' ἐπ' ἀνελθὼν εἰς τὰ τ'
ἐρημνύει δυχὴς ἀκόλουθα. Τελέεας γὰρ αὐτῶν ὁ ἱε
ραρχῆς, αὐτὸς τε ἀσπάζεται τὸν κεινομένην, ὅτι ὅτι οἱ
πρόνοιαν ἀπαντᾷ, ἡ δὲ γὰρ ὅτι καὶ τίμιον ἀπαντᾷ τοῖς
θεοφίλοις, ὁ καὶ τὴν θέαν ζωὴν τελετάρχει.

Μετὰ δὲ τὸν ἀσπασμὸν, ὑπὸ χεῖρ ἱεραρχικῶν τὸ
ἐλαειν ὁ ἱεραρχῆς. μέμνη δὲ ὅτι καὶ τὴν θέαν θεοφί
λῆς, πρὸ τῶν θεοφίλων βαπτισματὸν, πρῶτον μέμνη
ἱερὸν συμβόλον δωρεῖται τῷ τελετάρχει μετὰ τὴν ὀλικὴν
φη πρὸς τὸν ἐδ' ὅτι ἀπαμειβασίαν, τὸ φη χρῆσιον ἐ
λαειν, ὃν τέλει δὲ νῦν ἀπάντων ὑπὸ τῷ κεινομένην τὸ
ἐλαειν ὑπὸ χεῖρ. ὅτι τότε μὲν ἡ τὸ ἐλαειν χρῆσις, ὑπὸ αὐτῷ
ἱερὸν ἀγῶν

ἱερὸν ἀγῶνα ἐκείνους τὸν τελετάρχειν. νῦν δὲ τὸ ὑπὸ χεῖρ
ἐλαειν ἐμφαίνει, καὶ αὐτὸς αὐτὸς ἱερὸν ἀγῶνα ἐκ
θλήσαντα καὶ τελεωθῆντα τὸν κεινομένην.

Ταῦτα τελέεας ὁ ἱεραρχῆς, ἀποτίθησιν ὃν οἰκὴν ἱερά
τὸ σῶμα, μετ' ἐπὶ τὸν ὁμοπαγῶν ἱερῶν σωμάτων. εἰ γὰρ
ἐν ψυχῇ καὶ σώματι τῷ θεοφίλῳ ζωὴν ὁ κεινομένην
ἐκείνῳ, τίμιον ἔστι μετὰ φη ὅτι ψυχῆς, ὅτι τὸ σωματικόν
αὐτῇ σῶμα καὶ αὐτὸς ἱερὸς ἱεραρχῆς, ὃν ὅτι ἡ θέα δι
κακοτυπῆ μετὰ τῷ σφοδρῶς σώματι αὐτῇ δωρεῖται
τὰς ἀμοιβὰς λήξει, ὡς ὁμοπορεύεται καὶ συμμετό
χῳ φη ὅτις ἡ φη ἡντιπῶς ζωῆς. διὸ καὶ τῇ ἱερῶν ἡ θέα
θεοφιλῆς, τὰς θεαρχικὰς κοινωνίας ἀμφοῖν δωρεῖται.
τῇ ψυχῇ μὲν ὃν κατὰ τὴν θεοφίλῳ καὶ ὃν ὑπὸ χεῖρ τῇ τε
λετάρχει, τῷ σώματι δὲ, καὶ τὸ θεότατον ὡς ὃν ἐκείνῳ μὲ
νον, καὶ τὰ φη θεαρχικῆς κοινωνίας ἱερῶν ταῦτα σύμβολα
τὸν ὅλον ἀνθρώπου ἀγιάζει, καὶ τὴν ὀλικὴν αὐτῷ σω
τηρίαν ἱεραρχῆς, καὶ τελεωτάτῳ αὐτῷ τὴν ἀνάστα
σιν ἐσθλὴν διαγνέλλεται, ταῖς καθολικαῖς ἀγισταῖς, τὰς
δὲ τελετάρχεις ὑπὸ κλήσεως, ὅτι θεοφίλῳ ὃν γραφῆς ἀφ' ἐρη
μύειν. ὅτι τὸ μυστήριον αὐτῶν, ἡ τὰς ἐπὶ αὐταῖς ὁμολο
γίας ἐκ θεῷ διωάμεσι, ἐκ τῷ κρυφίῳ πρὸς τὸ κοινόν
ἐξάγει. ἀλλ' ὡς ἡ καὶ ἡμᾶς ἱερά πρὸς ἀδελφούς, ἔχει τὰς
ἀνεκπομπὰς μνήσειν αὐτὰς ἐκμαθῶν, ὅτι πρὸς θεῷ
τόρῳ ἐξιν ὅτι ἀναγωγῇ ὁρῶν θέαν, ὅτι ὁμολογίας ἱερῶν
ἀποτελεθῆς ὑπὸ φη τελετάρχεις ἐλαμψίως, ἀνα
χθίσιν πρὸς τῇ ὑπερτάτῳ αὐτῷ ὑπὸ χεῖρ, τὸ δὲ πᾶν
δ' αὐτῷ τὰ θέα σιωπῆσαι διωάμενος, ὅτι ἱερὸς μετόχος
γίγνεται

γίνεσθαι θεολογίας, καὶ τῶν ἱερῶν τὰ πᾶσι θεολογίας
 κοινωνίας συμβόλων. δοκεῖ μὲν ὡς φησὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐν
 λόγῳ γελῶτος ἄξιος, εἰς αὐτὸν ἀλῶσαι μὴ διωαμένους ἐκ
 δάσκεισιν οἱ ἱεράρχαι τὰ θεῖα, καὶ τοῖς μὴ νοῶσιν εἰκὴ
 πᾶσι διδάσκει τὰς ἱεράς πᾶσι διδόντες, καὶ τὸ ἐπὶ γελῶτος
 εἶναι, ὡς ὑπερῶν τῶν ἱερώων τὰς ἀποταγὰς φασὶ καὶ
 τὰς ἱεράς ὁμολογίας.

Δεῖ δὲ πᾶσι τῶν ἱεραρχικῶν συνήθειν μὴ χαλεπαίνεσθαι
 ὑπὲρ τοῖς πεπαισμένοις, ἀλλ' εὐλαβῶς τε ἅμα καὶ τὴν
 αὐτῶν φωταγωγίαν χεῖρ, ἀγαπητικῶς ἀπολογηθῆναι
 πρὸς τὰς ὑπὲρ αὐτῶν πεφρονημένας γνώσεις, πρὸς τὴν
 τὰ καὶ ἑστὶν ἱερόν, ὡς ἐκ τῆς κατὰ ἡμᾶς γνώ
 σης πάντα τὰ θεῖα περιγράφεται. πολλὰ δὲ τῶν ὑπὲρ ἡ
 μῶν ἀνοσιμολιών, αἰτίας ἔχει θεοπροπείας, ἡμῶν μὲν ἡ
 γνομήναι, ὑπὲρ τὰς δὲ ταῖς ἡμῶν κρείττοσι τάξεσι.
 πολλὰ δὲ καὶ τὰς ὑπερτάτας ὁσίας λεληθῆναι, καὶ πρὸς
 μόνους ἀκρίβως ἔγνωσται τὴν πανσόφου καὶ σοφοποιῶν
 διαρχίας. πᾶσι γὰρ ὅτι καὶ πρὸς τὸ τῶν ταῦτα φανερῶν,
 ἀπὸ οἱ θεολογίας ἡμῶν ἱεροτελεστία πρὸς τὴν ἀρχαίαν μὴ
 δύνανται πᾶσι διδόντες εἰς ἡμᾶς προήγαγον. φασὶ γὰρ ὅτι
 ὅτι αἱ ἀλῶσαι, ὅτι ἡτὶς ἱερόν ἀναγόμενα τὰ βρε
 φη, πρὸς ἔξω ἱερόν ἡμῶν πᾶσι ἀποτέλεσθαι πᾶσι
 αὐτῶν ζωῆς ἀπείρατα, ὅτι τοῖς θεοῖς ἡμῶν καθεγε
 μόσι εἰς νῦν ἐληλυθός, ἐδύξην εἰς δ' ἔχει τὰ βρέφη ἡτ
 τὸν δὲ τὸν ἱερόν ὅσον, ὡς τε αὐτὸ φυσικὸς τὸ πᾶσι γο
 νῶναι παιδὸς γονέας, πᾶσι διδόναι τὸν πᾶσι διὰ τὴν
 μεμνημένων ἀγαθῶν τὰ θεῖα παιδαγωγῶν, καὶ τὸ λοι
 πόν ὑπὲρ

DIONYSII AREO-

PAGITAE ATHENIENSIVM

Episcopi ad Timotheum Episcopum
 de Ecclesiastica Hiera-
 chia Oratio.

ACERDOTII quidem no
 stri functionē sanctissime
 fili Timothee, augustioris
 esse ac diuinæ & diuinitus
 indultæ sciētiæ, actionisq;
 & perfectionis, ijs qui sa-
 cratoris doctrinæ institu-

tionem ex sacerdotalibus mysterijs traditioni-
 busq; acceperunt, de sanctarum scripturarum
 maiestate necessariò demonstrare institui.

Sed obserua diligētius ne sancta sanctorum
 efferas, neu prophanis luminibus uiolanda
 permittas, uerū reuereberis magis: occultiq;
 dei mysteria spiritalibus, inuisibilibusq; notio-
 nibus honorabis, atq; intemerata seruabis: ne-
 quaquam ea passim rudibus tradens, sed san-
 ctis solis sanctarum rerum intelligentias sacra-
 tius pandens. sic enim, ut theologia nobis suis
 studiosis cultoribus tradidit, ipse quoq; Iesus
 diuina profectò atq; omni substantia superior

ECCLESIASTICA.

mens, & hierarchiæ omnis & expiationis ac diuinæ actionis initium & substantia, augustissimaq; uirtus beatissimis illis spiritibus, & nobis naturali dignitate longè præstantibus, manifestius simul atq; spiritalius lucet: eosq; pro uiribus ad lucis suæ similitudinem transfert. Nostros item uarios & inconstantes motus honestarum amore rerum in eum intento, nosq; intendente constringit & complicat, & in unam ac diuinam perficit uitam.

Habitu præterea & actione dignissima donat, diuini scilicet uirtute sacerdotij: ex qua dum ad sacerdotale sacrosanctum munus accedimus, superioribus uirtutibus propinquamus, imitando pro uiribus illarum constantiam ac perpetuam firmitatem: Cuius ubi similitudinem quantum fas est, fuerimus adepti, hinc iam ad beatissimum, ac diuinum Iesu radium, aciem mentis intendimus, & quæq; uidere permittimur, digna cū ueneratione intuentes, atq; eorum quæ uiderimus dignoscendorum mysticam scientiam ui interni luminis edocti, sacra ac sacrautes, illuminati & illuminantes, perfecti ac perficientes poterimus fieri.

Quænam ergo sit angelorum atq; archangelorum sacra distinctio, celestiumq; principatum & potestatum ac uirtutum dominatio

num item

HIERARCHIA.

num item, thronorumq; sublimium, æqualium item thronis substantiarum (quas inhærere deo & semper circa illum & cum illo esse, theologia tradit) cherubin illas atq; seraphin Hebræorum uoce appellans: in his quæ de huiusmodi beatissimorum spirituum distinctionibus, ordinibus, ac diuisionibus scripsimus discas, in quibus nos, & si non satis pro merito, quantum tamen penetrare potuimus, quantumq; theologia suggerere, & ex diuinis literis dictare dignata est, ipsam eorum sacratissimam functionem laudare studuimus.

Illud tamen necessario dicendum, quod & celestis illa, & omnis (quam modò laudare pergitur) functio, unā habet ac eandem per omne sui officij munus intentionem, atq; uim, ut scilicet & ipse pontifex, pro suæ ratione substantię & captus atq; ordinis, diuinis in rebus perficiatur, atque in deitatis consortium transeat, inferioribusq; atque subditis gradibus, cuiq; pro merito indultum sibi diuinitus tradat tantæ excellentiæ munus, per quod ipse participatione euasit in deum, subiecti quoq; & inferiores, præstantiores sequantur: qui & ipsi minores in anteriora promoueant, illiq; itidem perpetuo successu ad altiora enitētes, etiam prouehendis alijs, duces pro uiribus fiant.

a z perq

ECCLESIASTICA

perq; hanc diuinam profectio ac dispositissima congruentiam: singuli pro modo suo eius qui uere & pulcher & sapiens ac bonus est, eua-
dant participes.

Sed enim substantia ille superiores atq; ordines, quorum supra facta est mentio, & incorporales, & intelligibiles sunt, estq; mundo celsior illorum sacra distinctio. nostram autem hanc sacerdotalem functionem cernimus uisibilium uarietate signorum pro captu nostro multiplicem fieri: per quæ pontificali munere ad statum illum unicum (quo transimus in deum) pro modo nostro quicq; prouehimur. Atque deum, diuinamq; uirtutem cœlestes quidem ille substantia, quippe quæ spiritus ac mentes sunt, intelligunt, iuxta quod eis fas est: nos autem uisibilibus imaginibus ad diuinas intelligentias pro uirium nostrarum modo condescendimus. Et ut uere ac proprie dixerim unum quidem est quod appetunt omnes, qui, uenius specie præferunt: sed non uno modo eius quod unum atq; idem est participes fiunt: uerum ut cuiq; pro merito sortem diuina & æquissima libra distribuit. Verum enim ista in libro quem de intelligibilibus ac sensibilibus scripsimus latius disputata sunt. Nunc autem sacerdotalem ordinem nostrum, principiumq; eius atq;

HIERARCHIA.

5

eius atque substantiam (quantum uires superpetant) aggrediar eloqui: Iesum primo inuocans ordinum omnium cœlestium, atq; terrestrium principem, initium & consummationem.

Est itaq; hierarchia omnis (ut se habet ueneranda ac sacrosancta nostra traditio) omnis sacrarum rerum illi quidem subiectarum ratio, generalisq; prorsus eorum quæ in hanc ferme cadunt functionem, siue sacrarum eius rerum comprehensio. Nostra igitur functio & dicitur & est illius sacra omnia continens munus: per quod consummatus diuinus pontifex eorum omnium, quæ ad eum pertinent & sacratissima sunt, ut sacerdotij nomine honoratus particeps erit. Ut enim qui sacerdotium dixit, sacrarum simul omnium uno uocabulo signauit ordinem: ita & qui sacerdotem seu pontificem dicit: augustiorem, prorsusq; diuinum insinuat uirum totius sanctæ scientiæ peritissimum: in quo liquidò, ac perspicue sacratus omnis ordo suus, & perfectus sit, & possit agnosci.

Huius profecto sacræ functionis initium est fons uitæ, bonitatis essentia, unica rerum omnium causa beatissima trinitas. Ex qua sola bonitatis causa, quæ sunt omnia, ut & essent, & bene essent acceperunt. Huic transcendentis omnia
a s diuinæ

ECCLESIASTICA

diuinæ beatitudini tring, atq; uni: cui soli uere esse inest modo nobis quidem incognito, sed sibi planè perspecto & noto. uoluntas quidem est rationalis, salus humanæ omnis, cœlestisq; substantiæ. ea uero aliter prouenire nō potest, nisi ij qui saluantur in dei consortium transeant. Porro ea in deum transitio fit, cum illi similes euadunt, atq; inseruntur. omni autem sacre functioni communis hic finis est: intensissima dei, diuinarumq; rerū dilectio. quæ sublimiter omnino, singulariterq; operatur, & quæ hanc præit, omnium quæ illi aduersantur exactissima & nunquam retrò aspiciens fuga, notio earum quæ sunt, qua parte sunt, rerum sanctæ ueritatis uisio atq; scientia, unice illius perfectionis, qua in unum ipsum transitur, diuina pro uiribus participatio, uisionis ipsius unius & contemplationis felix illa refectio, qua intelligibiliter alitur & euadit in deum quisquis in illam ardenti studio intendit.

Dicimus igitur quod beatitudo diuina, naturalis deitas, & præstandæ diuinitatis initium, ex qua ut in deum transeant ij qui illius participationem promerentur, accipiunt: bonitatis instinctu sacratissimæ functionis munus in salutem omnium rationalium, intellectuumq; substantiarum, ut scilicet dei consortio fruere

HIERARCHIA.

7

fruerentur, indulget. atq; illis quidem altissimis beatissimisq; spiritibus, liquidius & purius, ac spiritalius. Neq; enim illas ad diuina deus extrinsecus mouet: cæterum intelligibiliter & intus diuinum consilium & uoluntatem & purissimi candoris fulgore discunt. nobis autem quod illis unice & collectè præstitum est, ex diuinis libris in signorum diuisibilitum multitudine ac uarietate donatur. substantia enim sacerdotij nostri, scriptura sacra est nobis diuinitus tradita. porro huiusmodi plena uenerationis eloquia dicimus, quæq; à beatissimis patribus nostris, à quibus sacris mysterijs imbuti sumus, in sanctis ac theologicis commendata sunt libris. ac præterea quæq; ab ab eisdem sanctissimis uiris sacratiore, & purgatiore & propinqua quodam modo cœlesti hierarchiæ doctrina, sancti duces ac præceptores nostri didicerunt ex animo in animum, medio intercurrente uerbo corporali quidem: sed quod carnis penitus excedat sensum, sine literis transfusa sunt. Et ipsi quoque sanctissimi principes nostri dum sacra publice agenda instituerunt, non apertis ac patulis sensibus, sed signis augustioribus tradiderunt. Est enim non omnis sanctus, neq; omnium scientia est, ut sacra testantur eloquia. Necessario itaq; primi illi nostri

a

4

li nostri

li nostri sacerdotalis muneris duces, cum ex summa, supersubstantialiꝫ deitate ipsi sancti muneris plenitudinē percepissent, & id ipsum deinceps proferre & propagare a diuina bonitate missi essent, ipsiꝫ ut qui transissent in deū posteros ad diuina prouehere affatim cupe-
rent: uisibilibus signis celestia sacramenta texe-
runt, uarietateꝫ ac multitudine, quod unicum est & collectum tradiderūt: & in humanis ima-
ginibus res diuinas, materialibusꝫ figuris spi-
ritualium maiestatem, atꝫ in his quę nobis sunt familiaria summa illa & supersubstantialia par-
tim scriptis, partim non scriptis institutioni-
bus suis, iuxta quod sacra diffiniunt leges, no-
bis tradiderunt: non modo prophanae multi-
tudinis causa, cui ne ipsa quidem fas est signa
contingere: uerum ob id quoque, quod hæc
nostra sacratissima functio significatiua est,
plenaꝫ, ut dixi, signis pro modo & ratione ca-
ptus nostri, indigetꝫ uisibilibus figuris, qui-
bus ueluti adminiculis ad eorum augustiorē
intelligentiam subuehamur.

Non sunt tamen opertæ diuinis pontifici-
bus signorum rationes: quas in eos efferre fas
non est qui adhuc fidei rudimenta percipiūt.
sciunt enim profecto ut ij qui de sacris rebus
diuinitus instructi leges dederunt, constanti-
simis &

simis & omni admixtione puris, inconfusisꝫ
sanctarum distinctionum ordinibus (distribu-
enda cuiꝫ pro merito & capto suo prouiden-
tissima ratione censes) functionem ipsam
instituerunt.

Quo circa tuis sacris pollicitationibus in-
ductum, sanctum est profectio & me admone-
re, & te earum meminisse, ut eminentissimam
pontificalis muneris rationē nemini tradas,
præter quam aequalibus tuis reuerendissimis
præfulibus: quibus sacra tractare institutum
est. ipsosꝫ illos pontificio iure monebis: mun-
di ut munda cōtingant, solisꝫ communicent
diuina diuinis, perfecta perficientibus, san-
ctisꝫ sanctissima. Ego enim tibi ut reliquorum
sacrorum: ita huius quoꝫ diuini muneris con-
sortium tradidi.

De his quę in illuminatione baptismatis fiunt.

IXIMVS itaqꝫ rite ac pie (quātum Cap. II.
sentio) nostram hanc functionem
hoc intendere, hoc agere: ut simi-
les deo pro uiribus efficiamur, ip-
siꝫ iungamur. Hoc autem ita demū poriemur
si (ut diuinis monemur eloquijs) augustissima
dei mandata diligamus atꝫ operemur. Serua-
bit enim (inquit) sermonem meum is qui dili-
git me: & pater meus diliget eum, & ad eum
uenie-

ueniemus, & mansionem apud eum faciemus.

Quod igitur initium est, reuerendissima dei mādāta peragēdi. Quod animales habitus nostros, ad alia suscipienda sacrata eloquia & opera commodissime format, quod nobis ut ad cōlestia prāmia subuehamur, uiam sternit. & sacratissimæ ac penitus diuinæ regenerationis nostrę traditio. Vt enim dux ille & præceptor noster eximius ait: primus animi ad diuina motus, dei dilectio est. Porro sacræ dilectionis ad diuina mandata facienda principalis omnino progressus est secretissima illa & ineffabilis prorsus operatio, qua diuinus in nobis status efficitur. Si enim diuinus hic status diuina natiuitas est, nunquā ille aliquid sciet ex his quę a deo tradita sunt, neq; operabitur, qui neq; diuinum hunc statū consecutus est: an uero nobis quoq; ipsis, non dicimus prius esse necessarium humanæ uitæ statum: ut sic demum humana possimus operari. Quippe quod nō est, id neq; motum ullum, neq; substantiam omnino habet: quod autem quoquo pacto est, ea solum & agit & patitur, quæ substantiæ, statusq; sui sunt. uerum id quidem reor perspicuū est. Iam uero diuina sanctæ regenerationis cōtemplemur signa. Et mihi nemo prophanus obstrepat, nullus qui rudimentis cōlestibus careat, pergat

pergat ad uidendum. nam neq; infirmis pupillis aduersam solaribus radijs aciem intendere tutum est: ita ne nobis quidem ea quæ supra nos sunt tentare uelle innocuum fuerit. si quidem uera legalis sanctaq; institutio, Oziam quidem quod sibi sacerdotale munus assumeret, Chore autem quod celsiora sese sacrosancta munera usurpare præsumeret, Nadab uero & Abiud quod suo munere indigne abuterentur, abiecit, repulit, perdidit.

Mysterium illuminationis siue baptismatis.

ITaq; pontifex quidē in dies ad dei similitudinē omnes homines saluos fieri cupiens, et ad agnitionē uenire ueritatis, prædicat omnibus uera profectio Euāgelia, annuntiās deū, cū sit mortalibus ex propria, & naturali bonitate propitius, ipsum eximie benignitatis gratia, ad nostra infirma descendere dignatum esse. nosq; sibi iungendo atq; inserēdo ignis instar: quos iunxerit iuxta singulorum propositum, atq; aptitudinem sibi similes facere. Quotquot enim receperunt eum, dedit eis potestatem filios dei fieri, ijs qui credūt in nomine eius, qui non ex sanguinibus, neq; ex uoluntate carnis, neq; ex uoluntate uiri, sed ex deo nati sunt. Porro qui tam sublimium ac tam cōlestium munerum fa-

ECCLESIASTICA

12
rū sacro fuerit desiderio & amore captus: accedit ad aliquē ex fidelīū numero oratq; ut se ad pontificem ducat sequuturum omnia, quāq; sibi tradentur penitus atq; ex toto animo spondens, precaturq; tū ut se adducat: tū ut reliquæ deinceps regēdæ uitæ sue suscipiat curā. Illum (& si salutis eius sacro amore succēditur) celsitudinē tamē rei, humanamq; infirmitatē metientē, cōtinuō horror & angustia difficultatis inuadit: postremō tamen facturū quod ille postulat, benignissimē pollicetur: assumēsq; hominē ad pontificē ducit. ille magna cū lætitia (nō secus quā ouem perditā) in humeris uirū suscipiens: primum quidem secretius ex corde gratias agit: tum in orantis quoq; habitum sternitur, adoratq; supplex, atq; ueneratur summum illud beneficiumq; principium, à quo & uocanda uocantur, & saluanda saluantur. Deinde sacros omnes gradus ut sibi cooperentur, ac pro salute uirī simul congaudeant, agantq; diuinę clementiæ gratias, in sanctam ecclesiam cogit. atq; initio quidem hymnum aliquem sacris libris insertum, simul cum omnibus ecclesiæ ordinibus canit. Post hæc deosculatis sanctis altaribus, ad uirum astantem proficiscitur: percontaturq; ab eo quidnā uolens eō uenerit. Illo autē (iuxta quod à susceptore suo fuerat edoctus) impietate

HIERARCHIA.

13

impietatem & ueri boni ignorantiam accusante, ac diuinæ uitæ opere tam diu se fuisse destitutum ingemiscēte, atq; orante ut eius sacratissimo munere ac prece, deo diuinisq; mysterijs frui mereatur: cōtestatur ei oportere ex integro, toto corde accedere ad deum per cuncta perfectum, & immaculatū. Tum diuinæ quoque conuersationis ac uitæ, illi explicans rationem: an ita uelit deinceps uiuere sciscitatur. Quod ubi ille pollicitus fuerit, imponit eius capiti manum, consignansq; illum sacerdotibus, mandat ut uirum susceptoremq; describāt. Postea uero quā illi describere, sacram effundit precem quam cum omnis secum ecclesia terminauerit, dīscingit quidē ipsum, ac ministrorum manibus exiit. Deinde occidentem uersus illum statuens: intendentem, manusq; impingentem ad eandem regionem conuersas, insufflare illum ter satanam iubet, ac præterea abrenuntiationem profiteri. Et cum post trinā abrenuntiationis contestationem teritiō se ille abrenūtiare professus fuit, ad orientem illum traducit: aspicientēq; in cœlum atq; intendentem manus: Christo sacrisq; omnibus traditis consentire iubet. Posteaquam uero & hoc ille fecerit: rursus ter illum profiteri monet. trina uero ea confessione peracta, rursus ille orans benedī

benedicit, eiꝫ manus imponit. Et cum illum ministri perfecte exuerint, deferunt sacerdotes sanctum unctionis oleum: at uero pontifex trino crucis sanctæ signaculo unctionem inchoans, inungendū iam sacerdotibus toto corpore hominē tradit. ipse ad adoptionis matrem proficiscitur, eiꝫ aquas sancta prece & inuocatione sanctificās, terꝫ in eas ad crucis effigiem sanctissimum fundens unguentum, illasꝫ hoc ritu perficiens, terꝫ ad numerum sacræ effusionis carmen (quod propheta deo plenius, diuinitusꝫ afflati cecinere) pronuntiās semel scilicet per singulos sancti unguinis iactus, iuber afferri hominem. & cum illum, eiꝫ susceptorem quispiam sacerdotū ex descriptione celsa uoce predicauerit, ille quidem a sacerdotibus se tenentibus in aquā ducitur ad pontificis manū. Pontifex autem superne astant, cum rursus per aquas sub pontificis manu sacerdotes, eius qui initiatur inclamauerint nomen, ter illum pontifex mergit hac trina illius mersione, & emersione, tres beatitudinis diuine personas inclamans. Assumentes autem illum sacerdotes, susceptori, suisꝫ accessus duci consignant: & unā cum ipso illum, uestem baptisati munditiæ congruam induunt: sicꝫ indutum rursus ad pontificem ducunt. Ille di-

uino ac

uino ac deifico prorsus ungento uirum signans, sacratissimæ communionis participem facit. Is ita peractis exteriori ex munere, suoꝫ ad sequentia & secunda progressu, rursus ad prima & potiora speculāda sustollitur. ut qui nullo tempore, nullo modo ad aliena ulla quā sola ad munera sua conuertitur: sed a diuinis ad diuina continenter ac semper diuino spiritu, diuināꝫ ratione transfertur.

Spiritalis intelligentia, contemplatio,

sanctasꝫ anagoge.

ISTA quidem ueluti insignis, sanctæ, ac diuinæ regenerationis consummatio est. Quæ profectō nihil habet in se indecens, nihil uel ex ipsis carnalibus imaginibus fœdum, sed assunt illi dignissimè intelligentiæ signa naturalibus & humanis ac decentissimis speculis infirmata. Quid enim illi dignitatis defuisse uideatur, etiam si mysteriorum diuinior ratio sileatur: cum & persuasione certa, & diuinis eloquijs eius qui accedit uitæ optimū statum sacratius moliatur, totiusque simul uitiositatis emundationem, diuinio re ac uirtutibus dedito uitæ genere succedente denuntiat: ut naturali aquæ expurgatione dum corpora diluuntur, uitia quoque mundata credantur. Hac ergo ratione & si nihil sacræ

hil sacratius haberet mysteriorum significati-
ua traditio: nihil puto haberet scđditatis. quip-
pe cum & rectoris uitę magisterium pręse-
rat: & totius uitiosę conuersationis ablutio-
nem integrā, corpore naturaliter aquis omni-
no purgato, significet. Sed sit illa planē rudi-
bus introductio salutaris: quę & sacratiora
quibus deo iungimur, quantum fas est, a mul-
titudine dirimat, & in partes distributis ordi-
nibus: cuiq; pro capto suo congruum submi-
nistret ad altiora successum.

Nos autem sacris ascensibus uisibilium re-
rum aspicientes initia, ubi ea sacratiore modo
didicerimus, sciemus quęnam exemplaria for-
mę huiusmodi, & quę inuisibilia imagines
istę significant. sunt enim, ut in libro de intelli-
gibilibus & sensibilibus apertę docuimus, ui-
sibilia sacramēta intelligibiliū imagines quę-
dam, quibus ad ea recto itinere ducimur. Por-
rō intelligibilia uisibilium sacramentorū ini-
tium sunt atq; scientia. dicimus igitur esse diui-
nę beatitudinis bonitatem. cui cum semper
assint per eadem & eodem modo suę lucis be-
nefici radij, eos in omnia spiritalia lumina af-
fatim explicantem.

Siue itaq; motu proprio ab intelligibili lumi-
ne spiritalis natura libertate arbitrij donata dis-
cedat

scēdat, insitas sibi naturaliter uires, quibus il-
luminari ualeat, amore nequitię claudens, lu-
cis excidit gratia: quum pręsens illa nequa-
q; discedat, sed cęcutienti suffulgeat, aduersan-
tiq; ut summę benignitatis occurrat: siue in-
dulti sibi modicę luminis terminos transilire
nitatur, atq; ad excellentioris quā imbecilli-
tas oculorum suorum ferre possit, lucis radi-
os intendere aduersos conetur obtutus: lux
quidem illa nihil pręter lucis operabitur mu-
nus. Cęterum illa dum perfectioribus imper-
fectę intendit, non modo quę nihil ad se per-
tinent nequaquā attinget: uerum ea quoq;
lucis mediocritate qua capere potuisset, pro-
teruē superbiens, ac de se magnum sapiens ex-
cidet: diuina tamen, ut diximus, lux, spiritali-
bus semper oculis benignissimę patet: licetq;
haurire pręsentem, ac paratissimā semper sua
munera, diuina dignatione uolētibus tradere.

Ad huius æternę lucis effigiem atq; imita-
tionem, diuinus formatur antistes, atq; doctri-
nę suę cęlestis perlucidos radios super o-
mnes affatim fundit: accedētem semper ad di-
uine bonitatis imaginem illuminare paratus.
Non autem inuidia ulla tangitur: neq; ad pri-
oris erroris aut defectiōis culpā ira infausta &
immoderata mouetur, sed ad dei exemplar ac-
cedentibus

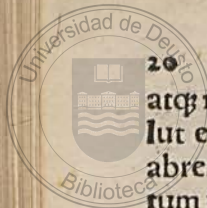
cedentibus semper doctrinæ cœlestis fulgorem pontificaliter explicat, maximè cum dignitate atq; ordine singulis pro modo atq; capui suo diuini sermonis iubar impartiens.

At siquidem sacri ordinis atq; constantiæ deus principium est (per quam seipsas diuine mentes noscunt (ad propriam naturæ suæ speculationem scientiamq; recurrens, in principio quidē quisnam ipse sit intuebitur, istudq; primum ex illa consideratione; ad agnitionis lumen sacrum accipiet munus. Porro qui sua omnia oculis omni perturbatione liberis diligenter inspexerit, profundas quidem effugiet ignorantiae tenebras.

Verum perfectissimæ illius coniunctionis participationisq; diuinæ rudis adhuc & ignarus existens, ipse non statim ex seipso continenter hanc cupiet, uerum sensim ac per gradus: ad priora semper & digniora atq; excellentiora conscendet, sicq; perfectius, ad supremum illum tandem diuinumq; ordinem gradu proficiente subueherur.

Huius honestissimi atq; augustissimi ordinis imago est accedentis uerecundia, suorūq; omnium cauta scientia: qui hominem ducem inquirat, per quem recto itinere ad pontificem eat, hunc ita accedentem diuina maiestas
in sui

in sui consortium intus admittit: eiq; lucem suam perinde ac signum aliquod tradit, sanctum efficiens & sanctorū sortis ordinisq; participē. Hoc autem significat id signū quod accedenti pōtifex primo largitur, salutarisq; illa descriptio sacerdotum, per quam ille saluandis inscribitur. Neq; ille modò, uerum & susceptor eius sacris monumentis inscribitur: utpote uiuifici ad ueritatē itineris dux, atq; ille quidem quod amator ueritatis uerus fuerit, ducemq; pium secutus sit: hic autē quod ductu diuinitus instituto, sequentem data manu sine errore prouexerit. Atqui fas non est, ut quis eorum quæ sibi sunt omnino aduersa, unā simulq; participes fiat: neq; is qui illius (quod unū est) consortium aliquod ceperit diuiduas habeat uitas: siquidem unius quam cepit participatio nem firmam inconcussamq; custodiat, ceterum eiusmodi eo in statu esse diuinā: ut nullis affectibus, qui unum illud diuidant atque discindant, ullo pacto uiolabilis sit, quod profectō significat signorum illa sacrosancta traditio, quæ accedentem uelut priori exuit uita, & ad extremos usq; illam affectus expolians, nudum illum discalceatumq; constituit ad occidentem conuersum, & impulsione manuum obscure militiæ consortia renuentem,
h 2 atq; indu

20
ECCLESIASTICA

atq; indutum sibi dissimilitudinis statum uelut exufflantem, profitentemq; ijs ex integro abrenuntiare quæ deo contraria sunt. Sic exutum penitus affectibus, uitiosis, atq; his inuolabilem factum, ad orientem sancta traditio transfert statum per id atq; prospectum diuini luminis purissimum fore: ijs qui perfectæ uitia effugerint innuens, sanctamq; illius professionem, qua unus effectus ad unum prorsus aspirante uoto consentit, uerissimè suscipit.

Sed enim omnibus liquet, ut puto, qui sacra didicerunt, ut perpetua in unum illud constantissimaq; intentione, dum contraria omnino mortificantur atq; abolentur, constantem illum atq; immutabilem diuini habitus statum intellectualia capiunt. Neq; enim solum à uitiositate omni discedere necesse est: uerum masculo quoq; uigore ad omnē ipsius perniciosam subreptionē inflexum interitumq; durare, & nuncq; sacro ueritatis amore satiari, nuncq; illū cōsenescere ulla ratione permittere; cæterū id pro uiribus eniti: ut ad perfectiora diuinitatis hauriēda perpetua semper intentione feramur

Cernis nempe harum rerum diligentes imagines, in ijs quæ pontificali geruntur officio. Diuinus nāq; pontifex sacre unctionis inchoat munus: sacerdotes autē post ipsum unctionis offi-

HIERARCHIA.

21

cium peragunt, ita inūctum ad sacra certamina in figura euocantes: in quibus sub editore munerū Christo constitutus, ipse sanè certantibus præmia proponit ut deus: leges autem certaminis tulit ut sapiens, præmiaq; uincentibus decora constituit ipse pulcherrimus, & quod est profectò diuinius, ipse ut summè bonus & clemēs in suis bellatoribus uincit, dum in illis habitans, pro ipsorum salute ac uictoria aduersus mortis & corruptionis imperium pugnat. Certamina quidem ut diuina is qui initiatur aggredietur gaudens: perseverabitq; in sapientis sacratissimis legibus, earumq; iure uiuens, sine ulla earum preuaricatione pugnet: præmiorum cœlestium spe firmissima felix, & sub præstantissimo certaminis domino ac duce constitutus: innitens autem sacris uestigijs primoris athletæ, quæ ille sola bonitate calcauit dei imitatione pugnando, actiones & substantias sibi ne in deum transeat aduersantes deuincit ac superat, Christoq; in baptismo, ut mystice dixerim, puncto commoritur. Et mihi, queso, sapienter attende, quàm sacramenta proprijs inuoluta sunt signis: quia enim in nobis mors est non substantiæ abolitio, ut quibusdam uisum est, sed cōiunctarum rerum separatio, ad id quod nobis obscurum
b ; est atq;

ECCLESIASTICA

est, atque inuisibile ducens, animam quidem quasi priuatione corporis euanidam disparentemq; effectam, corpus autem ut humo abditum, aut iuxta aliam quandam corporaliū immutationum humana ex specie exterminatum propriē & conuenientissimē, merito illa qua totus homo aquis operitur, ad imaginem mortis ac sepulture informis accipitur. Eum igitur qui sacro fonte renascitur, sacrosancta mysteria docent trina illa lauacri meritione, & emersione diuinam triduanę sepulture Iesu auctoris uitę mortem imitari, quantum attingere homines ad dei imitationem possunt. In quo ut sese habet diuini eloquię plena mysterij & occulta traditio, nihil mundi princeps inuenit.

Deinceps ita initiatum, candentes induunt uestes, dum enim uirili atque ad dei imaginem formata constantia nullis perturbacionibus cedimus, & ad unum illud intentissima deuotione flagramus, id quod fuerat turpe componitur, & quod sine specie formę gratiam sumit, ac lucentis uitę fulgore euadit prorsus illustre.

Enimvero illa perficiens unctio facit ita perfectum: fragrantia suauissimi odoris insignem; quippe diuinę generationis sacrosancta perfe-

HIERARCHIA.

23

cta perfectio, diuino spiritui quę fuerint perfecta coniungit. Porro aduentum illum secretissimum spiritus qui intelligibiliter odore suauis fragrans facit ac perficit) cum sit prorsus ineffabilis, illis spiritaliter intelligendum dimitto qui diuini spiritus sanctam ac deificam societatem in anima sua percipere meruerunt.

In fine autem omnium pontifex ita perfectum ad sacratissimā eucharistiam uocat, atque consummantium illi sacramentorum communionem deificam tradit.

ED eugē quoniam huius pulchrę sacra-
ne ac tēpestiue meminimus, quam
profecto negligenter omittere, seu
sacramenta quauis alia ante eam
laudare fas mihi omnino non fuerit: est enim
iuxta inclitum præceptorem nostrum sacra-
mentorum consummatio. Opera pretium igitur
est prius exponere, & eius ueluti corporalia
lineamenta describere: tum uero ubi
eam ex autoritate scripturę sacerdotaliq; in-
stitutione didicerimus, ad illius contemplan-
dam sacratissimam dignitatem diuino spiri-
tu subuehi.

Ac primum quidem illud pie inspiciedum:
cuius rei gratia quod alijs quoq; uenerandis

diuinisq; mysterijs commune uocabulum est, huius præ cæteris præcipue ac peculiariter applicetur, ut singulariter communio siue societas & synaxis, siue collectio dicatur. Nempe enim & unaquæq; sacramentalis institutio id agit, ut nostras uitas in plura diuisas in unicū illum statum (quo deo iungimur) colligat, diuiduorumq; nostrorū diuina collectione, nobis eius quod uere unum est societatem, unitatemq; indiuiduam largiatur: dicimus ergo cætera sacrarum rerum signa, quorum nobis societas indulgetur, huius diuinis profectio consummationibusq; muneribus perfici. Neq; enim ferme fas est sacerdotalis muneris mysterium aliquod peragi: nisi diuinū istud eucharistiæ, augustissimumq; sacramētum compleat, quæ singula cum peraguntur & eius qui perficitur collectionem ad unum illud unicū sacratiuus operetur: & diuinitus indulto sacramentorum cœlestium munere ipsius ad deum consortiū peragat atq; perficiat. Si igitur unumquodq; sacerdotale mysterium ex se imperfectum, nostram ad unum illud communionem collectionemq; nō perficit, ac per id quod perficiendi uim non habet, ferme etiam nomen amittit, finis autem ac principalis omnium ratio in eo est, diuinorum mysteriorū is qui perficitur

ficitur particeps fiat: merito sacerdotalis sacrosancta prudentia ex rerum effectu proprium illi, uerumq; cognomen inuenit. Sic igitur & sacrum dignæ generationis sacramentum, quia primi luminis consortiū tradidit, omniumq; diuinarum illustrationum principium est: ex effectu ipso uerissimo illud illuminationis cognomine prædicamus: & si enim alijs quoq; sacerdotalibus sacramentis commune est, ijs qui perficiuntur sacri luminis consortiū dare; istud tamen in primis mihi uidendi præstitit munus, ipsiusq; principali maxime lumine ad alia inspicienda sacramenta lucis gratiam cepi. Verum his generaliter præmissis diligentiùs intendamus, inspiciamusq; per singula mysterij sanctissimi ritū, exactissimamq; confectionem, & quid spiritaliter signet indagare pergamus.

Mysterium synaxeos siue communionis.

ITaq; pontifex quidē ubi orationē sanctā supra diuinum altare peregit, ex ipso incensum adolere inchoans, omnem phani ambitum circuit, demum ad sanctum altare iterum rediens, psalmorum incipit melos, concinentibus secum sacra carmina omnibus ecclesiastici ordinis gradibus: deinde ministrorum officio sancta scripturarum lectio suo ordine
b s recitatur

recitatur. Post hæc extra delubrum catechumeni fiunt, & cum ipsis energumeni, & hi quoque qui in poenitentia sunt, manent autem intus soli qui diuina spectare merentur, atque percipere. Porro ministrorum alij quidem pro clausis templi foribus astant: alij proprij aliquid muneri agunt. Qui uero ipsius ordinis præcipui sunt, unà cum sacerdotibus sanctum panem & benedictionis calicem, sacrosanctis altaribus imponunt, cum ante præcesserit ab omni clero uniuersalis laus atque confessio. Ad hæc uenerandus antistes orationem sanctissimam peragens pacem sanctam omnibus nuntiat, & cum se mutuo omnes salutauerint, mystica sanctorum recitatio fit: ubi uero manus tum antistes tum sacerdotes aqua lauerunt, pontifex ad medium diuini assistit altaris, circumstant autem soli cum sacerdotibus electi quique ex ministrorum numero. At uero pontifex cum diuina munera laude profecutus fuerit, sacrosancta & augustissima mysteria conficit, & quæ ante laudauerat uenerandis operta atque abdita signis: in conspectum agit, diuinamque munera reuerenter ostendens, ad sacram illorum communionem & ipsæ conuertitur & reliquos ut communicent hortatur. Sumpta demum atque omnibus tradita communionem diuinam, gratias

gratias referens finem mysterijs imponit: ac multi quidem sola in signa diuina prospiciunt, ipse autem semper diuino spiritu ad excelsa signorum initia felicibus & intelligibilibus intuenda luminibus pontificia dignitate ac merito munditiæque singulari diuini capaciorisque sensus attollitur.

Speculatio.

Age itaque filii honestissime post imagines rerum ad ipsam quoque primitiuorum exemplarium ueritatem profectio diuinam deinceps contuendam ueniamus. Illud ante omnia ijs qui adhuc rudes imbuuntur pro conuenienti illorum usu ac solatio dixerim, quod ne ipsa quoque uaria signorum & sancta compositio illis stolidam seu inutilem est, neque solis in exterioribus figitur signis. Namque sacratissima scripturarum cantica, & lectiones, integerrimæ illis uitæ magisterium dicunt & (quod ordine præit) exactissimam malitiæ totius ac perniciosissimæ uitiositatis emundationem docent. At uero illa augustior unius eiusdemque & panis & calicis communis, pacificæque communio, concordie illis ut fratribus una educatis diuinas statuit leges, atque cœnæ illius sacratissimæ (ex qua signa ista sumpsere principium) sacram memoriam re-

riam renouat, in qua & autor ipse signorum, eum (qui secum non pie neq; cōcorditer sacra in corna perceperat) a contubernalium sorte iustissime separat: probabili simul ac diuina ratione nos admonens, ut uerus ille ad sacra percipienda & cōgruo captu firmatus accessus id accedentibus tribuit: ut ex communione diuina ad dei similitudinem atq; confortium transeant. Hæc igitur (ut diximus) ad ipsas aditorum ualuas honestissime picta rudibus adhuc respicienda linquentes (neq; enim altiora capiūt) iuxta sacratissime synaxeos nostræ rationem ex causalibus ingrediamur ad causas, atq; intelligibilem (illustrare Iesu) decorā prorsus intelligentiā intueamur, ex qua primitiuorum exemplarium beatissima emicat pulchritudo. Sed o diuinum penitus sanctumq; mysterium obducta tibi significantiū opera signorum dignanter aperiens: nobis palam atq; aperte luceſce, nostrosq; spiritales oculos singulari, & aperto tuæ lucis fulgore imple.

Oportet igitur nos ut reor nudata primi ac præcipui intelligentia signi, intra sacrosancta transire, diuinamq; principalis huius signi speciem intueri: ac pontificem augustius cernere a diuino altari usq; ad phani nouissima cū odoris

odoris suauitate pergentem, ac rursus ad altare ipsum consummandi sacrificij causa remeantē. Summa nanq; illa atq; diuina maiestas, quæ super omnia est, & si bonitate diuina procedit, ut sacram sui cōmunionem accedētib; tradat, non tamen extra substantialem atq; immobilem sui status crepidinem fit: cæterum omnibus qui diuinam præferunt speciem, singulis pro captu suo uim sui fulgoris impartit, in seipsa uerissime subsistens, atq; suam identitatem nunquam penitus deferens. Pari profecto ratione diuinum synaxeos uenerandumq; mysteriū, singulari licet ac simplici, collectoq; principio præditum sit, benignissime tamen in sacra signorum uarietate multiplex fit, pertingitq; ad omnem usq; sacerdotalis descriptionis imaginem. Sed enim unitatis ratione, ex his rursus ad propriam se colligit monadem, eosq; secum unū efficit, qui ad illud purgatiore intelligentia subuehuntur. Iuxta eundem igitur diuinum modum uenerandus præsul, & si functionis suæ singularem scientiam ad subiectos quoque diuinæ bonitatis imitatione deriuat, sanctorum ænigmatum uarietate utens, rursus tamen ut absolutus atque ab inferioribus liber, ad suum principium sine ulla sui immutatione reuertitur, peractoque in unum il

ECCLESIASTICA

unum illud singulari ingressu suo spiritali, cernit puro lumine mysteriorum signorumque sacrorum liquidas ac unicas rationes: clementisq; illius ad inferiora & secunda processus, finem facit diuiniorem ad prima & principaliora reditum.

Porro psalmorum sancta modulatio, quæ omnibus ferme sacerdotalibus mysterijs iungitur, & substantiæ ratione cohæret, summo omnium principalisq; mysterio deesse non debuit, omnis quidē scripturæ sanctę textus aut rerum substantiam ac distinctionē à deo conditam prædicat, aut legale sacerdotium, uiuendiq; denuntiat modum: aut sortes dei populo distributas, ac possessiones narrat: aut iudiciū sanctorum, aut sapientium regum, aut piorum sacerdotum sensum ac prudentiā celebrat: aut ueterum hominum inter uarios & multiplices tristium casus ad mirabilem constantiā, immobilem philosophiam eloquitur, siue agendæ uitæ sapientissima monita: siue diuinorum amorum dulcia carmina & diuinas effigies præfert: siue futurorum plenas doctrina salutarī prædictiones enuntiat: siue diuina domini Iesu in humano corpore opera loquitur: siue discipulorum eius mores atque instituta diuinitus tradita & ad dei similitudinem imitando du-

HIERARCHIA.

31

tando ducentia, sanctissimasq; doctrinas: siue arcanam illam ac mysticam omnino uisionem dilecti discipuli, diuinamq; domini Iesu & altissimam theologiam eis qui dñj fieri merentur exponit, eosq; per mysteria sacra & diuina sustollit atq; confirmat. Porro diuinorum carminum sacrosancta scriptura cum id præcipue intendat, ut omnia dei eloquia, operationesq; concelebret, sacratissimeq; uitam instituentium uirorum uerba simul atq; opera laudet, diuina uniuersaliter canit atque exponit ad omnia sacerdotalia sacramenta suscipienda atque tradenda, eis habitum aptissimum inferens, qui illam pie dignisq; affectibus promunt.

Cum igitur huiusmodi hymnorum modulatio quæ sacra omnia continet, animales habitus nostros congrua dispositione præparauerit ad ea quæ paulo post sunt celebranda mysteria, diuinorumq; carminum concentu atq; consensu, unicam illam ad diuina & ad semetipsos atq; ad alterutrum consensionem & concordiam, quasi una concordia & consona sacrarum rerum chorea, instituerit, ea quæ in psalmorum modulatione spiritali concisiora sunt atq; adumbrata magis pluribus manifestioribusq; figuris ac recitationibus sacratissimā di-

ECCLESIASTICA

32
sima diuinarum scripturarum lectione dilatan-
tantur. In his si quis pie intendat uniformem
ac unicam cōspirationem, admirabitur, quā
scilicet unus ac diuinus spiritus mouerit, un-
de consequenter & ex ordine post antiquio-
ris traditionis lectionem, testamētum nouum
recitatur, illud, ut reor, diuino, pontificali-
q; significante ordine, ut uetus illud quidem in-
strumentum diuina Iesu opera futura præci-
nuerit: nouum uero facta prædicauerit: atq; il-
lud quidem ueritatē imaginibus texerit: præ-
sentem uero istud ostenderit: illius enim præ-
dictionum ueritatem: huius effectus aperit &
credi fecit, estq; diuinæ locutionis, operatio di-
uina complementum.

Harum rerum hi qui sacramentorum coele-
stium omnino rudes sunt, ne ipsas quidem ima-
gines cernūt: salutari diuinæ generationis in-
stitutione se imbui peruicaci cōtentione renu-
entes, & contra scripturæ sacre monita in per-
niciem suā ita pronuntiant: Vias tuas scire no-
lo. Porro catechumenos & energumenos &
eos qui in poenitētia sunt, sacrosancta sacerdo-
talis institutio psalmodiā quidem piam & di-
uinam sanctarum scripturarum lectionem au-
dire permittit: ad ea uero quæ deinceps in ho-
stiae salutaris oblatione geruntur contuenda,
non hos

HIERARCHIA.

33

non hos planè sed perfectos & tantę rei digno-
rum admittit obtutus: est enim diuinus sacer-
ordo sanctæ iustitiæ plenus, & unicuiq; pro
meritis digna salubriter diuidit, congruam sin-
gulis diuinarum rerum participationem (iu-
xta illorū modum & rationem) suo tempore
sacratius largiēs. Extremus igitur catechume-
nis ordo tribuitur: sunt enim nullius perficien-
tis mysterij participes aut eruditi, carentq; di-
uinę formationis pia substantia, patrumq; ad-
huc solis fouentur eloquijs, formisq; uiuificis
ad diuinam illam uitę ac lucis autorem & bea-
tam quæ ex diuina regeneratione prouenit,
effingūtur uitam. Quemadmodum igitur car-
nales infantes prius quàm perficiātur atq; for-
mentur, si cura sua destituantur, & absq; obste-
tricū manibus excidant, ut abortiui, & emor-
tui casum illum ingenitum & uita luceq; ca-
rentem in terra habituri sunt.

Neq; profectò quispiam recte sentiens dixe-
rit ad id quod ipse uidetur intendēs, in lucem
illos ē tenebris uentris emergere: obijciēt e-
nim perita corporum seruatrix medicina: lu-
cem in ijs solū operari quæ lucis capacia sint
ita & sanctarum rerum sapientissima discipli-
na, rudes primo atq; informes animos in cu-
nabulis fidei & tenero alimento sermonum
e dei, qui

dei, quibus & illuminandi & uiuificandi uis adest, curat, fouet, ac nutrit, ubi uero illorum substantiā ad id perfectionis adduxerit ut ad diuinam regenerationem idonei sint, tum deum suo ordine salubriter illis consortium ad ea quæ sunt lucis ac perfectionis indulget.

Nunc uero ueluti ab imperfectis perfecta discernit unā & sacramentorū ordinatissime dispositionis, & catechumenorū educationis ac uitæ, iuxta sacerdotalis functionis diuinū ordinem curā ac prouidentia gerēs. Porro energumenum qui scilicet uexatur à spiritibus immundis multitudo insyncera quidē et ipsa est: secūdo tamē atq; altiore gradu catechumenus eminet: neq; enim quod sacratissimorū mysteriorū participationem aliquā habuit (iudicio meo) equandū illi est quod horū omnino rude est, nulliq; diuinarū rerum unquā penitus cōmunicauit: præterea illis quoq; energumeni superiores sunt, qui contrariis aut uoluptatibus, scđisq; libidinibus aut perturbatiōibus obnoxij sunt. Quippe & illi sacratissimis rebus et aspiciēdis & sumēdis arcētur, & meritō id quidem. si enim id uerū est qui se deo omnino deuouit uir, qui dignissime diuinis participādis admittitur, qui quantū fas hominī est ad summam peruectus est diuinæ imitationis effigiē idq; conse

idq; consecutus est perfectissimis illis, ac perfectis modis quibus in deum transit mortalitatis infirmitas, is neq; ea quæ carnis sunt geret nisi inquantū urgeat necessitas nature, idq; ueluti ex latere ac per transitū faciet, tēplumq; simul & sequax (in summa illa pro modo suo in deū transiitione) diuini spiritus erit, simile in simili collocās: profectō qui eiusmodi est, nunquā aduersis imaginibus, terroribusq; uexabitur, sed ridebit potius, accedētesq; profligabit ac persequetur, agetq; magis q̃ patietur, pro ea constantia habitus (quā induit) nulli perturbationi uiolabili nulliq; cedenti, alijq; huiusmodi uexationū præstabit se optimū medicū. Ad hæc reor quidem, immo scio & cōpertum habeo, ut meracissima illa sacrorū sanctaq; discretio eos nouit scelestā & impura actione uexari, quiq; à diuina uitade fecere, perditisq; demoniis & sentētia & moribus similes sūt, dum ea quidē quæ et uerē sunt et immortaliter possidentur, & sempiternē iocūda sunt, per extremā sibiq; perniciosam stoliditatē aduersantes, terrenā potius ac materialē, innumerisq; perturbatiōibus subditā immutationē, perditasq; & corrūpentes uoluptates, atq; in his quæ aliena sunt, fluxā & instabilem, neq; existentē, sed apparentē delectationē ambiūt et operantē. Primi

isti igitur & quidem rectius quam illi, ministri officio, & uoce separentur. Neque enim fas eis est alterius cuiuslibet sacrae rei esse participes: quam eloquiorum dei, quorum magisterio possint ad meliorem conuerti frugem. Nam si diuinorum ueneranda illa, altissimaque celebratio, eos quoque qui in poenitentia sunt (quanquam sui fuerint aliquando participes) respuit, eum qui per omnia consummate uirtutis, sanctitatisque non fuerit nequaquam admittens: ita ferme castissime pronuntiare uidetur: ego ihs etiam qui ad supremum diuinae imitationis culmen imperfectionis suae gratia non assurgunt, neque uisibilis neque communicabilis sum. Arcet enim purissima illa & syncera per omnia uox, eos quoque qui diuina digne sumentibus munera coniungi conueniunt non possunt: longe profectio magis prophana & impura illorum turba erit, qui passibiliter iactandos se foedis uoluptatibus praestant, & ab aspectu omni, & communione sacramentorum prorsus aliena.

Vbi uero diuino excessere phano & excellentiore meritis suis sacrificio amoti sunt, sacramentorum omnino rudes & necdum initiati, ac praeterea qui a sacratione uite defecerunt: tertioque demum loco ij qui ob ignauiam suam aduersantium spirituum terroribus uisum agitantur.

tantur, quippe qui per constantem ac firmissimum ad diuina consensum nequaquam ad statum illum plane efficacem peruenerint, quo a diuino habitu conuelli mouerique non possint: deinceps illi etiam qui licet a contraria uita discesserint, nondum tamen imaginum ipsius habitu altius impresso caruere, & necdum amore diuino atque purissimo purgati sunt. Post hos autem & illi qui usquequaque ad unius effigiem non peruenerunt, atque, ut legis utar uerbis, immaculati omnino incontaminatique non sunt.

Tum uero castissimi sacratissimorum signorum ministri & studiosissimi spectatores sacra sancta mysteria digna cum ueneratione conuoluentes, beneficium illud principium, ac totius indultorem bonitatis catholica laudatione cōcelebrant: ex quo salutaria nobis signa monstrata sunt, quibus ut ij qui inchoantur in deum transeant sacratius sit: hunc autem hymnum alij laudationem, alij religionis symbolum uocant, alij diuinius (ut mihi quidem uidetur) pontificalem gratiarum actionem, ut quae omnia diuinitus in nos emanantia sacra dona contineat. Videtur namque mihi omnium quae laudantur a nobis diuinorum operum circa nostram ratio & causa uersari, dum substantiam quidem nostram atque uitam ad boni sistit effigiem, &

giem, & primitiuis illis uenustatibus diuinam in nobis speciem format, diuiniorisq; habitus & celsioris intelligentiæ participes efficit: in super prouidēs ut nos qui per negligentia nostram autē desidia, diuinis deserti atq; destituti muneribus sumus, paratis atq; ad id institutis bonis in antiquū statū dignitatēq; reuocet per fecitq; nostrorū assumptione exactissimā priorū munerum participationē tradat & tandem nobis dei diuinorūq; cōmunio largiatur.

In hunc autē modum ubi suprema illa dei & excellētissima benignitas laudata fuerit, operus quidem proponitur diuinus panis & benedictionis calix. Porro sacratissima cōsalutatio idcirco celebratur, sanctorūq; descripta nomina mysticē & modo supramundano prædicatur, quod fas non sit eos ad unum colligi, atq; unius illius pacifica coniunctione frui, et iusq; participes fieri, qui aduersum se ipsos dissident atq; diuisi sunt. Nam si unius contemplatione ac scientia illuminati, unice illi ac diuinæ nos ad se cogenti luci iungi, unumq; effici cum illa studeremus, nunquā profectō in uarias diuiduasq; concupiscentias deijci pateremur. Ex his nempe carnales ac passiuę aduersus eiusdem naturæ conforres, gignuntur inimicitia. Hanc itaq; (ut reor) unicam & unicam formem

formem atq; indiuiduam uitā, sacra illa pacis cōciliatio sancit, simile in simili collocās, & diuina singulariaq; spectacula diuinis dirimens.

Enimvero sanctorū post pacē illā nominum prædicatio eos præconio attollit, qui piē sanctaq; uixerunt, & ad finē usq; uirtutis uitam cōstanter nusquā ab ea descedendo tenuerūt: nos quidem ad imitādum beatissimū illorum habitū, atq; ad diuina appetenda præmia prouocans ac ducens. Illos autem ueluti uiuentes prædicans, qui ut theologia ait, non mortificati, sed in diuinam penitus uitam ex morte translati sunt. Inspice autē ut sacris quoq; memorijs ascripti sunt: nēpe enim diuina memoria nō humano more (in phantasia eius partis ubi sedes est memoriæ) insinuamur, sed sacratiore quodam modo iuxta eam quā in deo intelligimus, ut ita dixerim, pretiosam & nunquā migrantē scientiā, eorū qui in dei imaginē excessere, atq; in deo cōsummati sunt. Nouit enim, ut ait scriptura, qui sunt eius, & pretiosa in cōspectu domini mors sanctorū eius. Quæ profectō sanctorū mors, pro cōsummata in sanctitate dicitur uita. Sed & illud quoq; sacratius intueri, q̄ impositis sancto altari uenerabilib. signis per quæ Christus signat ac sumit, adest pro tinus; atq; incūctanter sanctorū descriptio

cōiunctionem eorum indiuiduam, unionēq;
cum illo altissimam & sacratissimam indicās.

His autem eo quo diximus iure peractis, a-
stans corā signis sanctissimis pontifex, manus
lauat cum sacerdotum honestissimo ordine:
quod quidem iuxta saluatoris eloquiū, is qui
lotus est nulla alia nisi tantū summitatū extre-
mitatūue suarū lotionē indigeat, quā profectō
supremā munditiā illud cōsequitur, ut castissi-
mo in habitu diuinæ speciei cōstitutus, ad se-
quentia quoq; ad diuinæ bonitatis imaginem
prodeat, uinculis omnibus mortalium affectio-
num liber atque expeditus, ut qui in unius o-
mnino trāsierit speciem, & dum ad unum rur-
sus singulari illo, paucisq; cognito modo con-
uertitur, immaculatam eam conuersionem fa-
ciet atq; illibatam: quippe qui diuinam pleni-
tudinem, integritatemq; custodiat, & dudum
lauacrum illud in ueteri præsfigurabat lege (ut
in libro de legali sacerdotio diximus) & mo-
do in pontifice ac sacerdotibus hæc ablutio
manuum signat. Eos enim qui ad sacramenta
cœlestia cūficienda procedunt, ea oportet es-
se munditiā ut ipsas quoque animæ extremas
imagines purgatas habeant, sicq; ad referen-
da mysteria (quanta fas est) similitudine puri-
tatis accedere. Ita enim liquidiorē diuinæ ap-
paritionis

paritionis luce cingentur, eximijs illis altissi-
misq; fulgoribus in specula ad sui similitudi-
nem lucētia uberius atq; limpidiū propriū
immittenbus iubar.

Enimvero pontificis illa sacerdotumq; exa-
cissima & ad summa usq; siue extrema ablu-
tio, corā signis sacratissimis, agitur ut ostenda-
tur sub Christo nos arbitro degere, cunctas
nstras secretissimas cogitationes inspeciāte.

Vbi uero suprema illa expiatio ipsius patu-
lis & cuncta spectantibus oculis & iustissimis
in corruptisq; inclinationibus probata præces-
sit, tūc iam diuinis pontifex iungitur, exactaq;
diuinorum operum laude, ueneranda myste-
ria conficit atq; in conspectum agit.

Quænam uero esse diuina in nos opera exi-
stimemus, deinceps exponēdum pro uiribus.
Neq; enim laudare omnia sufficio equidem,
nedum aperte scire aliosq; docere. Quæ tamen
à sanctissimis uiris iuxta sacrarum scriptura-
rum fidem laudantur, atq; celebrantur, ea nos
pro captu nostro dicemus, cum primam diui-
nam inspirationem in auxilium nostrum in-
uocauerimus.

Humanam naturam initio stolidē à diui-
nis beneficijs prolapsam, obnoxia passioni-
bus uarijs uita suscepit, & mortis corruptibi-

ECCLESIASTICA.

lis finis. Quippe pernicioſa illa à uera bonitate defectio & ſacræ in paradifo legis præuaticatio, eam (quæ ſponte ſua blandè mulcentibus atq; inſeſtis aduerſarij fraudibus cedens uitale excuſſerat iugum) ihs quæ ſunt diuinis bonis contraria tradidit. Hinc iam miſerabiliter æternitatē mortalitate mutauit, & quæ initium corruptibilis generatiōis accperat, ad cōſentaneum principio finem iuſtiſſimè præparauit. Sed & ab ſublimiore uita propria uoluntate delapſa, & ad contraria extrema deuecta, immutationē tenuit uarijs perturbationibus ſubditam. Oberrans itaq; & à recto itinere ad eum qui ueraciter deus eſt tendente, auerſa & perditis atq; maleficis ſubiecta turmis, minime aduertit ſe pro dijs & amicis inſeſtis hoſtibus fuiſſe obſecutam. His uero illa inclementer pro ſuæ immanitatis libidine abutētibus, in id deuenerat ut ſubſtātiā ſuam miſerabiliter periclitaretur amittere, atque omnino perire.

At uero diuinæ illius bonitatis infinita clementia, benigniſſimè omnino prouidentiam noſtri, ne ſic quidē omiſit, per ſeiſſam operari, noſtrorum omniū ſine peccato ueraciter particeps facta, noſtræq; humilitati inſerta, abſq; cōfuſione uſſa & maculatione ueræ & integerri-me diuinitatis ſuæ, cuius nobis confortiū (ut
pote iam

HIERARCHIA.

43

pote iam congeneis) largita eſt, ſutorumq; bonorū participes declarauit aduerſariæ poteſtatis, ut habet occulta traditio, imperio quod aduerſum nos erat proſligato, non uiribus ueluti præualēs, ſed iuxta nobis traditū myſticè eloquium in iudicio & iuſtitia. noſtra uero in contrarium penitus clementiſſimè tranſtulit: quippe qui animi noſtri cecitatē diuino impleuit, atq; opulentiſſimo lumine, deformitatēq; diuinis exornauit, ſpecioſiſſimiſq; muneribus. Porro anime noſtræ habitaculū in ſalutæ perfectæ iam labētis noſtræ ſubſtantiæ ſcēdiſſimis paſſionibus, pernicioſiſq; inquinamētis liberauit, quo pacto mūdo ſuperiores euadamus inſinuās, celeſtēq; nobis cōuerſionē ſternēs, per quam illi pro uiribus ſimiles efficiamur.

Enim uero diuina iſta imitatio quomodo nobis aliter obuēniat, niſi memoria tam excellentiū beneficiorū dei iugiter innouetur ſacerdotilibus prædicationibus atq; myſterijs. Hoc enim facimus, ut ſacra eloquia admonēt in eius cōmemorationem. Hinc iam uenerandus antiſtes diuinis altaribus aſtās, ſancta et diuina laudat Ieſu opera, quæ ineffabilis prouidentia ratione in ſalutē generis noſtri, uolūtate ſanctiſſimi patris in ſpiritu ſancto, ut eloquia diuina tradunt, conſummauit. Peracta uero laude uenerandaq;

nerandaq; ipsorum & intelligibili speculatione spiritualibus inspecta luminibus: tum uero etiam ad sacra mysteria insignis celebranda progreditur, idq; ex traditione diuina.

Quocirca reuerenter similis & ex pontificali officio post sacras diuinorum operum laudes, quod hostiam salutarē (quæ supra ipsum est) licet se excusat ad ipsum primo decenter exclamans, tu dixisti, hoc facite in meam commemorationē deinde tanto ministerio ad imitationem dei instituto dignus fieri postulat, & similis ipsi Christo pro uiribus euadere, ut & sacramenta sancte conficiat, & caste distribuat, & qui ad communionem accessuri sunt, dignæ participant, sicq; uenerandissima mysteria consummat, & laudata oculis subiicit, in signis sancte propositis.

Sanè opertum panem & indiuiduum aperit in frustra concidens, & singularem calicem omnibus impartiens, unitatē signanter multiplicat atq; distribuit, inq; his consummat cœleste mysterium. Vnum enim illud & simplex atq; secretum Iesu diuini uerbi nostræ humanitatis assumptione, ad compositum, atq; uisibile sine immutatione sui per summam clementiam benignitatemq; processit, societateq; nostram qua sibi iungeremur, beneficentissime excogita

excogitauit, nostra humilia diuinis suis excellentiis iungens: siquidem & nos illi tanquam membra corpori congruamus, & per uitæ synera ac diuinæ similitudinem cōpaginemur, ne corruptentibus mortificati uitijs ad diuinā & sanissima membra incōgrui efficiamur, ut qui hærere eademq; uita uiuere nequaquā ualeremus. Oportet enim nos (si ad illius aspiramus societatem) diuinam ipsius in carne uitam intueri assidue, sanctamq; ipsius impecantiam imitando pro uiribus ad sacrationem habitum, exactissimamq; recurrere intelligentiam: ita enim cōuenienter nobis societatem, ad simile consortium largietur: ita his quæ mystice fiunt pontifex signat, dum operata munerā in apertum ducit, ipsorumq; unitatem in plurima diuidit, & perfectā sacramento rum ac distributorum, ad ea in quibus fiunt, insitione, socios eorum illos qui ea perceperint efficit. Describit enim in his ferme sensibilibus in conspectum dans, Christum Iesum nostrum spiritalem (ut in imaginibus) uitam ex diuinitatis occulto, perfectā & inconfusa nostræ mortalitatis assumptione, clementissime proprietatem ex nobis accepisse, atq; ad diuibile nostrum sine immutatione sui, ex unitate naturali processisse, perq; hanc beneficam clementiam

mentiam ad participationē sui, suorumq; bonorum inuitare genus humanum, si tamen ipsius sacratissimae inferamur uitae, ipsam quantum fas est imitando, sicq; ueraciter consortes dei diuinorumq; participes efficiemur.

Sumptis uero traditisq; mysterijs sacris, in gratiarū actiones cū omni ecclesiae sancta multitudinē definit: enimuero participatio communionē praecedit, mysticamq; distributionē mysteriorū sancta perceptio: est enim hic diuinarum rerū decentissimus ordo, ut primus cōmunicet atq; impleatur sanctus praesul his quae per illum distribuenda sunt ceteris diuinis donis, & sic alijs tradat. Quocirca & ij qui diuinis magisterijs, priusquam digna illis cōuersatione capaces effecti sint, abutuntur audaciter impuri atq; à sacra lege extranei omnino censentur. Ut enim in solis radijs tenuiores limpidioresq; substantie primē influēti luce replentur, sicq; exuperantē lucē in subsequētes, solis uice trāsfundūt: ita nō sine periculo diuinis in rebus quibusq; alijs se ducē prestare praesumit, qui non per omnia euaserit simillimus deo, & ab inspiratione, iudicioq; diuino fuerit gubernator declaratus. In his omnis sacerdotalis functio pontificaliter cōgregata post diuina percepta mysteria, cum gratiarū actione desistit, ubi scilicet

ut scilicet diuinorum beneficiorū gratias pro modulo suo recognouit, atq; laudauit. Qui enim diuinorum exortes sunt, atq; omnino rudēs nequaq; ad agendas gratias cōuertuntur, quamuis ex natura sua dignissima sunt gratiarum actione dona diuina, ceterū, ut dixi, cum neq; tunc diuinis muneribus aciem intendere uoluerint (quod ad deteriora magis inclinarent) ingrati ad infinitas diuinorum beneficiorum gratias perstiterunt. Gustate, inquit, & uidete, profecto qui sacrosancta diuinarū rerum disciplina inicianur, permagnificas ipsarum recognoscent gratias, & excellentissimam illarum celsitudinem, ac magnitudinem participatione speculantes, coelestia diuinitatis beneficia grate laudabunt.

De his quae in unguento fiunt, & quae in ipso consummantur.

EC habuimus quae de sanctissima synaxi diceremus, adeo pulchra spiritaliaq; spectacula, quae nostrā ad unum, ut saepe iam diximus, societate atq; collectionē potestialiter permouerent. Sed enim alia est huius finitima ueneranda cōsecratiō unguēti, cōsecrationē eā uocāt preceptores nostri. huius itaq; partes cū iuxta sacras imagines suo perspexerimus ordine, sci

ne sic demum ad unum ipsius per partes sacris intelligentijs subuehemur.

Mysterium consecutionis unguenti.

Iuxta eundem synaxis modum, eorum qui necdum initiati sunt absoluntur ordines, ubi scilicet præcessit pōtificis circum omne phani ambitum redolens thure profection, psal morumq; modulatio, & lectio scripturarum diuinarum: sumptum deinde unguetum pontifex sacris imponit altaribus, duodecim sacris alis circumtectum, resonantibus omnibus uoce sanctissima melos sacrum, quod diuinitus afflati propheta didicerunt. Completaq; oratione super eo solenni in sanctissimis eorū quæ sacrantur, cōsummationibus, eo utitur ad omnem ferme sacerdotalis officij functionem.

Spiritualis sensus contemplatio.

Vt autem in huiusmodi quoque consummate mysterio, sacratiora queramus intelligentiæ, per ea quæ in sacro unguento fiunt, illud reor exprimitur, quod in sanctis uiris obiectam esse oporteat sacram animi uirtutem atque fragrantiam: siquidem illis diuina semper uoce suggeritur, ne ad inanem gloriā (quando per uirtutis studia ad speciosas atq; odoratas secreti dei similitudines tendunt) ostentationi inseruiāt. Sūt enim intemeratę, secreta dei

creta dei, sensumq; excedētes odoratę pulchritudines, solisq; spiritalibus spiritaliter insinuantur, habereq; cupiunt similes in animabus atq; inuisolabiles uirtutis imagines. Quippe diuine uirtutis incorruptū ac præclare expressum sigillum, ita demū sibi format ac fingit imitatione præstanti, si à spiritali illa fragrantia pulchritudine nusquā deflectat obtutus: deniq; sicut in sensibilibus imaginibus si ad primitiuā speciem pictor constanter intendat, ita ut ad nihil aliud uisibile pertrahatur, aut in aliquo diuidatur secundum se, ipsum illum (quisquis est qui pingitur, si dicere liceat) duplicabit, ueritatemq; in similitudine, & archetypū in imagine reddet, ac præter substantiæ differentiam, utrumq; in utroq; referet: ita & industrijs quibusq; spiritalibusq; pictoribus intentus ille ad fragrantē & occultam pulchritudinem, & nusquam declinans obtutus, id largietur, ut sine errore diuinam in se imaginem exprimāt. Congruē igitur pictores diuini, mentem suam eminentissimē ad odorū, spiritalemq; decorem formātes, nullam earum quæ in eis sunt diuinarum uirtutum operantur (secundum euangelium) ut uideātur ab hominibus, sed sacratius ueluti in imagine sancti unguenti speculantur: sacratissima quęq; ecclesiæ circum tecta. Quocirca ipsi quoq;

50
ECCLESIASTICA

quoque uirtutis sacratione & diuiniora intra animum dei imitatione & inscriptione sublimem sancte obtegentes, ad solam primitiuam intelligentiam aspiciunt. Neque enim dissimilia solum non uident, sed ne ipsi quidem ad illorum trahuntur aspectum. Ex quo profectio fit, ut congrue sibi nequaquam quae frustra uidentur, sed quae ueraciter sunt praecleara & iusta, fortius ament; neque eam gloriam aestiment, quam uulgo irrationabiliter beatam putant, sed bonum aut malum in seipsis ad dei aemulationem iudicantes, signa diuina sunt supremae illius augustiorisque fragrantiae, quae in seipsa odore ueraciter habes, ad id quod plurimum dissimiliter se habere uidetur nunquam conuertitur, ueris suis imaginibus nihil imprimens simulatum, nihil fictum.

Age uero iam quando pulchri omnino mysterij, quod totum pulchrum est, exteriorem in specimus decorem, sacrationem ipsius pulchritudinem intueamur, ipsum in seipso sublati uelaminibus inspicientes beatissimum aperte iubar emittere, nosque ea replere fragrantia quae spiritualibus operta non est. Neque enim uisibilis illa unguenti confectio, illis est inaccessa uel inuisibilis, qui circa antistitem sunt: sed contra ad illos quoque pertingens figensque intelligentiam eminentem, plurimis ab eis reuerenter obtegitur,

HIERARCHIA.

51

tegitur, sacerdotalique officio à turba dirimitur, quippe sacratissimorum signorum radius, diuinis uiris ut propinquis intelligibilis lucis pure ac continenter insulges, spiritaliaque ipsorum adminicula (amoto tegmine) odore imbuens, ad id quod inferius est non iam similiter prodit: ceterum ab ipsis utpote occultis inspectoribus intelligibilis lucis secretus, ne à dissimilibus quibusque uioletur, sub pennatis operitionibus operitur, per quae profectio sacra signa subiecti honestissimi ordines, ad sacram proportionem suam promouentur.

Est igitur, ut dixi, quod nunc laudatur à nobis, sacrosanctum mysterium eius ordinis atque uirtutis, ut sacerdotalia cuncta perficiat: atque ideo sancti praeceptores nostri istud quasi aequali ordine atque officio sacro synaxeos coniunxere mysterio, eisdem imaginibus ut plurimum & distinctionibus mysticis, & eloquijs subnixum sacris.

Et pontificem quidem aspicietis pari modo ex sacratione loco preclarum odorem ad sequentia sacra promouentem, reditumque ad eundem locum suo edocentem diuinarum rerum participationem in omnibus qui de sacris promeritis fieri: uerum ipsam neque moueri ulla ratione nec minui, intra diuinæ crepidinis suae proprietatem sine ulla mutatione perstantem.

Pari rursus ratione scripturarum cantica & lectiones, rudibus adhuc ad uitalem adoptionē obstetricū funguntur officio, conuersionemq; efficiunt sacram, eorum qui agitantur a dæmonibus, cōtrariosq; pauores tollūt, & male mulcētia uoluptatum, ab ijs qui pro imbecillitate sua arripiuntur, supremum diuini habitus sui atq; uirtutis illis pro modo capacitatis suæ insinuantes, qua scilicet uirtutis excellentia, terrebunt ipsi magis potestates aduersas, aliorūq; curæ præfecti erūt, atq; ex imitatione dei, cum in nullo proprijs bonis efferantur, aduersus cōtrarios pauores non tantummodo habēt uim efficacem, uerum etiam largiūtur. Porro ijs qui a deterioribus conuersi ad mentis rediere mundiciam, sacrum inserūt habitum, ne rursus manus uitijs & nequitia dent: quibus autem aliud quid deest ad consummatam exactissimamq; castimoniam eos excipiant: sanctos uero ad diuinas imagines subuehant, & earum contuitū atq; consortium. Pascūt itidem exactissime sanctos beatissimis spiritalibusq; spectaculis, implentes unicum ipsorum uno, atq; unum faciētes. Quid illud? Nonne et eos ordines qui non omnino mūdi sunt, quos iam memorauimus, sine admixtione dimittit eodem quo synaxis modo, id quod nunc in manibus est sacrum consum-

cōsummansq; mysteriū, quod solis ac sanctis imaginibus cerniur, atq; a solis consummatae sanctitatis uiris continenter sacratissimis intelligentijs inspicitur, atq; conficitur: hæc itaq; a nobis iam sepius dicta, superfluum est, ut reor, eisdem iterare sermonibus.

Ad ea igitur magis quæ sequuntur transeamus intueamurq; pontificem, alis duodecim circuntectum habentem sacrum unguentum, castissimamq; in eo perfectionem cōsummantem. Dicimus igitur unguenti compositionem collectionem esse quandam spirantium suauiter materiarum, habentem in se affatim odoras qualitates: cuius qui participes sunt, pro quantitate eius, quæ in illis fit, fragrantis participationis, odoris suauitate replentur.

Scimus autem augustissimum Iesum super substantialiter odorum esse: intellectuale nostrum spiritalibus distributionibus diuina uoluptate replentem. Si enim carnalium odoramentorum perceptio suauiter fouet ac nutrit magna cum uoluptate narium nostrarum, iudicium modò illabefactum asfit, atq; ad odores in commensatione respondens, rationabiliter dixerit quispiam, spiritales etiam uirtutes nostras nulla ratione ad deteriora urgentes, naturali uigore iudicij nostri secundum diuina

nae operationis modos, congruamq; ad eum animi conuersionem, ad perceptionem diuini odoris euadere, & sacra uoluptate ac pabulo diuiniore compleri. Ipsa itaque unguenti compositio mystica, ut ea interim formemus quae formam nequaquam admittunt, ipsum nobis pingit Iesum principalem, scilicet, diuinorum odorum opulentiam, sacris proportionibus in augustissima quaeq; spiritalium diuinis uapores immittentem, in quibus spiritus suauiter affecti, sacrisq; perceptionibus pleni, spiritali utuntur alimonia, odoratis distributionibus ad ipsorum intellectualem diuina participatione subeuntibus.

Liquet autem, ut reor, quod superioribus substantijs utpote diuiniorebus principalis fragrantia gratia propinquior est ferme, magisq; seipsam insinuat ac diffundit, in ipsarum liquidissimam lucem & spiritalis uirtutis ualentiam affatim inudans ac multipliciter subiens. Porro ad inferiora spiritalium, neque ita capacia, supremam illam speculationem ac participationem immaculate occulens, uaporibus pro modo participantium congruis in commensuratione diuina distribuitur. Sanctorum itaque Seraphin ordo coelestibus, sanctissimisq; substantijs adeo eminens, in aliis duode-

cum

cim circa Iesum firmiter stare describitur, beatissimisq; illius speculationibus pro uiribus defigere obtutus, ac distributione spiritali in castissimis susceptionibus sacratius imbui, laudatissimamq; theologiam, ut carnaliter dixerim, linguis nunquam tacentibus exclamare.

Sacra enim coelestium spirituum scientia, & infatigabilis est, & nunquam deficientem diuinum habet amorem, omniq; malitiae & obliuione superior est, unde clamor ille nunquam quiescens designat, ut reor equidem, semperpiternam illorum & nusquam migrantem scientiam, & intelligentiam deo constantissime gratias agentem: sanctorum ergo Seraphin, incorporeas proprietates descriptas in sanctis literis, imaginibus spiritalia declarantes, in distinctionibus coelestium ordinum puto diligenter inspeximus tuisq; spiritalibus subiecimus oculis.

Quia tamen nunc quoque qui pontificem reuerenter circumstant, ipsam illam nobis altissimam figurant distinctionem: breuiter modo itidem purgatissima acie illorum intueamur augustissimam lucem. Ipsorum itaque facies uaria, pedumq; multitudo signat (ut arbitror) perspicacissimam diuinis hauriendis fulgoribus proprietatem intelligentiamq; bonorum

d 4

norum, diuinorum semper mobilem & multa peragantem. Porro tergemina alarum positionem (ut sanctæ tradunt literæ) non sacratio rem numerum signare arbitror (quod quibusdam placuit) sed id potius, quod eius qui deo proximus est excellentioris ordinis, supremæq; substantiæ absoluta penitus supermundana prima & media atq; extrema sint, spirituales ipsius subuehētia diuinæq; uirtutes. Quocirca sacratissima scripturæ sanctæ sapientia pennarum describens fictionem, circa facies ipsorū & media & pedes pennas imposuit, quod sint in totum pennata significās, & modis omnibus ad id quod uerè est potenti uirtute ferantur: quod si facies ac pedes uelant solisq; medijs alis euolant, intellige sacratius hunc ordinem tantum excellentem supremarum altissimarumq; substantiarum celliora ac profundiora intelligentijs suis reuereri, medijsq; alis modicè ad dei speculationem ferri diuinis lancibus propriā subiiciendo uitam, à quibus ad sui notionem aptè promouetur. Quod autem propheta ait, clamabat alter ad alterum, illud, reor, insinuat quod diuinarum intelligentiarum suarum sibi inuicem participationē sine inuidia tradūt.

Et hoc item nequaquam silebimus, quod Hebræorum linguæ plenæ significante cogno-

mine

mine ex eo sanctissimas Seraphin substantias uocat, quod per diuinam semperq; mobilem uitam ignescant & ferueant. Si igitur, ut aiunt, qui Hebræam linguam callent, altissimi Seraphin incendentes & calefacientes à theologia appellati sunt proprio planè & substantialem habitum suum signante nomine, sacri unguenti (iuxta quod significatiua ipsius describit imago) sursum agentes habent uirtutes, quæ ad ipsius expositionem efficaciorumq; uaporum distributionem euocent. Quæ enim sensum superat odora substantia: ab ignitis purissimisq; spiritibus moueri in notitiā amat, sacratissimasq; inspirationes suas ijs qui sic illam excellentiore modo euocant in opulentissimis distributionibus donat.

Non ignorauit igitur altissimus supercœlestium substantiarum ordo, Iesum deum summum, ut sanctificaretur descendisse: sed eum planè intelligit per diuinam ineffabilemque elementiam sanctæ ad nostra seipsum deiecisse, atq; à patre, seq; ipso, ac sancto spiritu se humano more sanctificatum cernens, suum recognouit initium (in his quæ diuina uirtute ipse operatur) substantiæ immutabilitate subnixum. Quocirca signorum sacrorum ueneranda traditio, Seraphin sancto, dum sacratur, circumponit

componit unguento, Christum indemutabilem sciens atque describens in uera & integra assumptione fragilitatis humanæ.

Et quod præterea diuinius est ad omnis sacre rei consecrationem utitur unguento diuino, aperte indicās sanctificantē eum qui sanctificatur iuxta scripturę testimoniū, ut qui semper si biipsi similis atq; idem sit, in omni diuinę benignitatis operatione: idcirco & sacre regenerationis perficiens donum & gratia, unguenti sacratissima consummatione perficitur.

Vnde, ut reor, purgati quoq; baptisterio unguentum sacris in crucē formatis infundēs pontifex, palam speculatiuis oculis indicat ad ipsam usq; mortem per crucem, Iesum pro diuina generatione nostra, sacro ipso (& qui teneri a morte nō posset) descensu, inferna penetrantē, eosq; qui in morte ipsius, iuxta arcanū eloquiū baptizati essent, ex antiqua absorptione corruptentis mortis benignissime auellentē atq; renouantē ad diuinā perpetuāq; substantiā.

Sed & ipsi qui sacratissimo regenerationis mysterio cōsecratur aduentū sancti spiritus cōsummās inūctio largitur unguenti, subsignificante, quantū arbitror, sacra descriptione signorū, ab ipso, qui propter nos in assumpta carne diuino spiritu sanctificatus est, immutabili substantialis

tialis deitatis habitu sanctissimū spiritum dari.

Et hoc item sacratius aduerte, q; diuini quoq; altaris cōsecrationē, sanctissimorū mysteriorū lex, sacratissimi unguenti castissimis infusionibus perficit. Est autē supercœlestis et supersubstantialis hæc diuina operatio, totius nostre diuinitus indultæ sanctificationis initiū atq; substantia, & perficiēs uirtus: nam si sacratissimū altare nostrū Iesus est, diuina, scilicet, spiritū sanctiorū consecratio, in quo iuxta scripturę fidem, sanctificati & mystice holocausti instar incēsi, accessum habemus, purgatis luminibus ipsum profecto sanctissimū speculamur altare, in quo quæ fiunt cōsummātur & sanctificātur, ab ipso sacratissimo unguento perfectū. Sanctificat enim pro nobis semetipsum totius sanctitatis apex Iesus, omniq; nos sanctificatione replet ihs, quæ in eo mira dispēstatione geruntur ad nos, ueluti iam diuina generatione dignatos, summa benignitate manantibus.

Vnde, ut opinor, iuxta sacratiorē sensum traditionē diuina sancti nostre sacerdotalis functionis duces, honestissimū istud unguenti cōsecrandi munus teletē ab effectu rei quę in eo perficit nomināt. Nec defuere qui hāc dixerint teletē de utroq; sensu diuinā ipsius cōfectionē prædicātes. Est enim ipse teletē, etiā quod nostri gratia

ECCLESIASTICA

gratia sacrificantur in carne, & quod diuina operando cuncta perficit, ac perfecta sanctificat. Porro sacrum diuinitus inspiratorum prophetarum melos aiunt qui Hebraice norunt, laudem dei significare, siue laudate dominum. Cum igitur sacra omnis diuina apparitio, & operatio in uaria sacerdotalium compositione signorum descripta sit, nequaquam indecens fuerit meminisse laudationis quam prophetae afflati spiritu sancto perdocti sunt: docet enim honeste simul & sancte digna esse sacris laudibus opera, beneficiaque diuina.

De sacerdotibus, consecrationibus, & consummationibus.

φ. v.

Hoc ordine sanctissimum consecratur unguentum: tempus uero iam admonet post diuina istiusmodi munia ipsos exponere sacros ordines ac distributiones, uirtutesque ipsorum & actiones atque consummationes, subiectamque illis trinitatem excellentium ordinum, ut ostendatur sacerdotij nostri perfunctio, inordinata omnia & incompressa atque confusa ab se arcere semper atque cohibere: ornatum uero atque ordinem & grauitatem, in proportionibus sanctorum ordinum suorum exhibere.

Et quidam hierarchiam omnem, cur in trinitatis

HIERARCHIA.

nitatis distribuerimus numerum, in libro de coelesti hierarchia congrue satis reor exposuimus, dicentes (ut habet sacra nostra traditio) omnem sacrorum ordinum functionem in sanctissimas teletas diuidi, & in eos qui diuina probe callent, aliosque sacratius imbuunt: inque eos qui ab alijs sanctissime promouentur.

Itaque suprema quidem supercoelestium substantiarum hierarchia, teletam habet pro uiribus, propriam dei scilicet diuinarumque rerum liquidissimam intelligentiam, capaxque diuinitatis est integra, & deum (quantum fas est) contendit imitari. Porro illuminantes atque ad sacram hanc efficientiam duces, eas quae circa deum sunt primas essentias. Haec namque in inferiores sacros ordines benigne indultas sibi semper deificas notiones a per se perfecta altissimisque spiritus sapientia, replente deitate, pro ipsorum modo transfundunt.

Qui uero primis substantijs subiecti sunt ordines, ut qui per illas sancte promoueantur ad deificam diuinitatis notionem, perficiendae distinctiones & sunt & appellantur. Post illam uero coelestem supramundanamque hierarchiam, ad nostram quoque summa illa diuinitatis sua sacratissima munera benigne deriuans, cum paruuli iuxta eloquium essemus, legale indulget sacerdotium

cerdotum obscuris uerarum rerum imaginibus & figuris, à primitiuis suis remotissimis, signisq; haud facile penetrabilibus ac typis operam habentibus, neq; discerni facilem intelligentiam, congruam & uiribus nostris conuenientem lucem, ut imbecillioribus oculis innotuere infulgens. Huic autem legali sacerdotio releta fuit, ad cultum spiritalem obsequiumq; prouectio.

Duces uero ad eam ij sunt, qui sanctum illud tabernaculum à Moyse sacratius didicerunt, primo, scilicet, legalium sacerdotum præceptore ac duce. Ad quod sacrum tabernaculum cum imbuendis rudibus legale sacerdotium pingeret, ad ostensi sibi in Syna monte exemplaris imaginem, omnia quæ secundum legem cõsummarentur euocabat. Præstructi uero ij dici possunt qui suo ordine à legalibus signis ad perfectiorem instructionem promouentur. Porro perfectiorem eruditionem hierarchiam nostram theologia uocat, impletionem hanc illius sacrumq; appellans finem: est autem tam coelestis illa perfunctio quàm legalis, quarum nostra hæc, quod sit media, utriusque extremitates apprehendit societate mirabili: ac superiori illi quidem spiritalibus intelligentijs, fulgoribusq; communicat; inferiori uero quod

quod signis carnalibus uariatur, perq; ipsa sacratius promouetur in deum.

Porro ternarium numerum pontificalis distributionis æque habet: dum in angustissimas mysteriorum sacrorum sanctificationes diuiditur, & in augustiores sanctarum rerum ministros, atq; in eos qui ab his ad sacramenta suo ordine & pro captu suo quicq; subuehuntur. At uero quæq; ex tribus hierarchie nostræ diuisionibus, ad legalis & illius sacratoris, quàm nostra est functionis imaginem, prima & media & extrema statuitur, tum sacratoris proportionis, tum uenustissimæ ac suo ordine congruæ & cuncta neccientis societatis uirtute subnixa.

Itaq; sanctissima quidem mysteriorum operatio, prima quidem ei innititur diuinę uirtuti, quod rudes hætenus purgat, mediq; purgatos ratione sacratoris eruditiõis illuminat; ultimaq; & priores concludit & complet: quod ita eruditos suarum instructionum sciëntia perficit.

Porro ministrorum sacra distinctio, in prima sui potentia per mysteria rudes eatenus purgat: in media purgatos illuminat: in ultima quæ & summa sacratius operatiu uirtutis est, eos qui diuini luminis cõmunionem dignati sunt, in perceptorum radiorum peritis cõsummationibus pficit.

At

At uero initiandorū uis prima est quæ purgatur, media post purgationem quæ illuminatur, & ad sacramentorum quorundam intelligentiam admittitur: extrema uero sacratio cæteris, quæ sacrarum, quas intellexerat, rerum cōsummantem assequitur diuino fulgore scientiam. Sanctæ itaq; operationis misteriorum triplex celebrata est uirtus, ostensumq; de sacris literis sanctam regenerationem purgationem esse, illuminantemq; scientiam: porro synaxim & unguenti confectionem cōsummantem diuinorum operum scientiam & disciplinam, per quam prouectus ille sublimis qui deo nos iungit, & unum cum illo facit, beatissimaq; communio sanctæ perficitur. Nunc iam sacerdotilis perfunctio suo est loco exponenda, in purgantem atq; illuminantem consummantemq; ordinem distributa.

Ista quidem diuinitatis sacrosancta lex est, ut per prima, sequentia ad augustissimam illius subuehantur lucem. An uero non uidemus ut ipse quoq; sensibilium substantiæ elementorum, cum primum in propinquiora naturæ suæ ierint: tum demum per illa in alia, actionē traducant suam. Merito itaq; totius inuisibilis ac uisibilis speciei initium ac sedes, in eos primo deificos radios ire permittit, qui deo similiores

liores euasere, ac per illos utpote limpidiores spiritus idoneosq; ad participationē traditionemq; lucis, ad inferiores pro captu ipsorum, fulgorem deriuat luminis proprii. Istorum igitur est qui primitiuo radio deum speculantur, sequentibus sine inuidia pro modo ipsorum (quæ ab ipsis sublimiter inspecta sunt) diuina insinuare spectacula, atq; docere sacramenta nostratia eorum est, qui cum perficiente scientia functionis siue diuiniora quæq; præclare didicerunt, consummatamq; docendi alios uirtutem acceperunt, tradere item pro meritis sacramenta illorū est, qui scite atq; integre sacerdotalis perfectionis participes sunt. Pontificū itaq; ordo sacratio: primus est diuina speculantium ordinum, idemq; & summus & ultimus: quippe in quo desinit, & impletur sacerdotij nostri distinctio omnis. Sicut enim hierarchiam omnem in Iesum terminari conspiciamus: ita unamquamq; functionem in diuinū pontificem proprium.

Porro pontificalis ordinis uirtus, in sacris omnibus distinctionibus capitur, & per omnes sacros ordines operatur propriæ hierarchiæ mysteria: præcipue uero illi præter ordi-

nes cæteros, in sui ministerium diuina lex officia sacratiora distribuit. Ista quidem sunt perfectiores diuinæ uirtutis imagines, quibus & sacratissima signa omnia, & sanctæ omnes distinctiones consummantur. Et si enim à sacerdotibus quædam perficiuntur uenerabilia signa, nunquam tamen diuinam regenerationem sine sacratissimo consummabit unguento: neque sacrosanctæ communionis sacramenta perficiet: nisi signis tanti mysterij altaribus uenerandis impositis. Ne ipse quidē sacerdos erit: nisi pontificalibus officijs ad hoc fuerit promotus.

Quocirca diuina lex pontificalium ordinationum sanctimoniam, & diuini cōfectionem unguenti, sacramque altaris consecrationem reuerendissimorum pontificum officijs atque uirtutibus æterna sorte distribuit. Est igitur pontificalis ordo qui consummanti uirtute suffultus, perficientia quæque hierarchiæ præcipuo & proprio peragit munere, sacramentorumque disciplinas exponendo tradit, edocetque pro ratione cōstantes et sacros ipsorum ordines atque uirtutes.

Sacerdotum uero illuminans ordo, ad conuocanda sacra mysteria eos qui inītiantur adducit: sub sanctorum tamē pontificū ordine, cum quibus

quibus propria officia peragit: in his (quæ ipse operatur) diuina mysteria per sacratissima signa subindicans, & eos qui accedunt speculatiuos efficiens mysteriorumque participes. Ceterum ad pontifices eos mittit, qui inspectorum sacramentorum scientiā atque intelligentiā cupiunt.

At uero ministrorum ordo est, qui purgandi & dissimilia discernendi uim habens, priusquam accedatur ad sacra sacerdotum mysteria accedentes purgat, synceros omnium aduersariorum admixtione ac puris efficiēs, atque ad sacra conuocanda et sumenda pro uiribus idoneos. Vnde in sancta regeneratione ministri accedentē anti qua exuūt ueste atque discalceāt, et ad occidentē ut abrenūtiēt sistūt, rursumque ad orientē trāsferrūt. Sūt enim purgātis ordinis atque uirtutis eos qui accedūt, ut prioris uitæ integre amictū ponant hortātes, præteritiq; erroris tenebras aperientes, atque docētes ut ipsi abrenūtiantes obscuris, ad illuminatiā transeāt. Est igitur purgandi officio præditus ministrorum ordo sacer, ad li quidiora sacerdotum munera eos qui purgati fuerint ducens, & necdum inītatos emundans, eosque fouens purgantibus scripturæ sanctæ fulgoribus atque doctrinis, prophanosque
e 2 prætereā

præterea à sacerdotibus dirimens. Quocirca et sacris hunc ianuis præfecit pontificalis institutio, significans ad sancta accedentium introitum præcipua et summa niti oportere mūdicia, officiūq; huiusmodi introducēdi ad sacras eorum speculationes ac participationes, purgantibus uirtutibus tradens, perq; has illos omni macula liberos introducens.

Ostensum est igitur antistitum ordinem perfectum esse & perfectionis autorem: sacerdotum uero illuminantem atq; ad lucem promouentem: porro ministrorum purgantem atq; discernentem. Videlicet pontificalis ordo, non perficere solum, uerum & illuminare & purgare nouit: sacerdotum uero uirtus in se cum illuminante habet purgantem quoq; scientiam. Verū quæ inferiores sunt, ad præstātiora transire nequeunt, præterea quod fas illis non est ad istiusmodi prosilire superbiam. Porro sacratiores uirtutes unā cū suis, inferiores quoq; sua ipsa perfectione scientias sacras nequaquā ignorant. Quia tamen diuinarum actionum imagines sunt sacerdotales distinctiones, ornatissimi atq; inconfusi diuinarum operationum ordinis insitos sibi fulgores indicantes, in primas ac

ac medias ac ultimas sanctas actiones atq; ordines pontificali discretionē distributæ sunt, insinuantes, ut dixi, in seipsis diuinas actiones ordinatas esse, atq; impermixtas. Quia enim summa illa diuinitas eos quibus se insinuat spiritus purgat primo, consequenter illuminat, & illuminatos ad diuinam effigiem perficit, merito sacerdotalis diuinas imagines præ se ferens æmulatio, discretos seipsam in ordines uirtutesq; distribuit, aperte indicās diuinas actiones in castissimis purissimisq; ordinibus cōstanter atq; incōfuse persistere. Verū enim posteaq; de sacerdotalibus ordinibus ac distributionibus, uirtutibusq; illorū & actionibus quantū penetrare potuimus diximus, sacratissimas quoq; illorū cōsummationes pro uiribus speculemur.

Mysterium sacrorum ordinum.

Præsul igitur ubi sacrandus offertur, utroq; genu posito ante altare, supra caput habet à deo tradita euangelia, manumq; pontificis, atque hoc modo à consecrante pontifice, castissimis imprecationibus consummatur. Sacerdos uero coram sancto altari ponens utrumq; genu, in capite habet pontificis dexteram, & in hunc modum à sacrate præfule, sanctissimis

cuissimis inuocationibus consecratur. At uero minister altero tantum coram sanctis altari-
bus posito genu, sacrantis se pontificis dexte-
ram in capite praefert, atq; ab eo perficitur, pra-
cationibus ad eam rem accommodatis: cuius-
bet autem ipsorum à benedicente pontifice,
crucis imprimitur signum, & per singulos sa-
cra praedicatione nominis consummansq; con-
solutio fit, cunctis sacri ordinis uiris, ipsoq; sa-
cratore pontifice, eum salutantibus, qui ad ali-
quem sacrorum, quos diximus, ordinum ea fue-
rit consecratione promotus.

Spiritualis intelligentia.

Sunt quidem ista praesulibus & sacerdoti-
bus ac ministris in ipsorum consecratione
communis, accessus ad altare diuinum, po-
sitionis genuum manusq; pontificalis impositio,
crucis impressio, praedicatione, consummansq;
salutatio, praecipua uero & propria episcopis
euangeliorum supra caput impositio, qua infe-
riores ordines carent, sacerdotibus utriusq; pe-
dis inclinatio, cum id non habeat diaconorum
consecratio: illi enim, ut dictum est, alterum tan-
tum genu ponunt.

*Sacerdos
Venerabilis
minister
diaconus al-
terum genu*

Itaque accessus ille quidem ad sanctum al-
tare

tare & positio genuum illud omnibus pra-
scribit, qui ad sacrorum ordinum promouen-
tur officia, ut auctori mysteriorum deo suam in-
tegre subijciant uitam & spiritalem integrita-
tem suam, castissimumq; & sacratum acces-
sum per quem illi similes fiant, & diuinis ca-
stissimisq; & sacrosanctis altaribus (unde con-
secratio in eos spiritus, qui diuinam speciem
preferunt sanctissime prouenit) pro uiribus
digni.

Porro pontificalis impositio manus insi-
nuat unam & protectionem dei (qua ut sancti fi-
lij paterno fouentur affectu) ipsis habitum uir-
tutumq; sacrationem largientem, aduersariasq;
uirtutes ab eis procul abigentem: docet ite-
dem sacras omnes, consummantescq; actiones,
quasi sub deo eos (qui sacris ordinibus man-
cipantur) efficere perfectos, ipsum operatio-
num suarum habentes in omnibus ducem atq;
tectorem.

Ceterum signi uitalis impressio omnium simul
camalium desideriorum uacatione, uitamq; ad dei
imitationem effectam signat (nusquam obrutus auer-
tendo) intuentem in hominis Iesu sacratissimam uitam
ad crucem usq; ac mortem progressi diuina semper
e 4 impeccan-

impeccantia comite, atq; ita uiuentes, ut sui similes, imagine suæ impeccantiæ in crucem formata signantis.

At uero sanctam & consecrationum & eorum qui sacrantur prædicationem pontifex resonat, id insinuante mysterio quod sacrorum ille diuinus diuine est electionis expositor: nō ipse sua gratia promouendos ad sacros ordines ducens; uerum afflatu dei, quo in omnibus sacris officijs agitur. Ita Moyses legalium ceremoniarum promotor, neq; fratrem Aaron ad sacerdotale munus inungit (& quidem cum & deo charum, & sacerdotale non ignoraret esse dignissimum) donec ad id diuinitus agitatus sub deo principe sacerdotalem consecrationē pontificaliter consummauit. Ipse quoq; noster augustissimus & primus pontifex: & hoc enim propter nos fieri uoluit benignissimus Iesus, nō seipsum glorificauit, ut scriptura ait, sed qui locutus est ad eum, tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech. Quocirca & ipse discipulos ad sacerdotalem functionem promouens & quidem cum esset mysteriorum princeps, quippe cum deus ad patrē tam sanctissimum diuinumq; spiritum, huiusmodi con-

summatio

summationis officium refert; discipulos, ut legimus, admonens ne ab Hierusalem discederent, sed expectarent promissionem patris quam audistis ex me, quia uos baptizabimini in spiritu sancto. Cum ipse quoq; supremus discipulus cum æquali sibi sacerdotali decade ad sacrum duodenarium discipulorum numerum perficiendum esset progressus, deo reuerenter electionis permisit munus, ostende inquit quē elegeris, eumq; quē diuina declarauerat fors, in duodenarium suffecit sacratissimum numerum. Porro de sorte illa diuina, quæ Mathiæ diuinitus obtigit, alij quidem alia sensere, meo iudicio nō recte: aperiā autem & ipse quid sentiam. Videtur mihi scriptura sortem appellasse, diuini quiddam & præcipui muneris, per quod illi choro sacratissimo insinuaretur, qui esset diuina electione declaratus, oportet enim pontificem sanctum non motu proprio sacerdotales ordinationes conficere; sed sub deo agente, has pontificaliter, cœlestiq; celebrare mundicia.

Illa uero salutatio quæ in fine consecrationis offertur, sacrum aliquid innuit. Cuncti enim qui astant ex sacris ordinibus, ipseq; qui

e s

consecrauit

consecrauit præsul, ita consummatum salu-
rant. Postquam enim sacerdotalibus intelligen-
tijs atq; uirtutibus, diuinæq; uocatione, & san-
ctimonia ad sacerdotalis officij consummatio-
nem peruenerit sacratior animus, amabilis est
equalibus & sacrosanctis ordinibus, atq; ad ex-
cellentem peruectus pulchritudinem, amat &
ipse sibi similes spiritus & ab ipsis uicissim æ-
que diligitur. Eius rei gratia, cōsalutatio illa sa-
cerdotalis adinuicem celebratur, per quam si-
gnatur æqualium spirituum sancta societas, mu-
tuaq; & iocunda lætitia, utpote diuinam pul-
chritudinem per sacerdotales formas integerri-
mè seruans. Ista igitur, ut dixi, communia sunt
totius sacerdotalis consummationis.

Habet uero pontifex peculiarem euange-
liorum supra caput impositionem. Quia enim
consummatrix totius sacerdotij uirtus atque
scientia, sanctis præsulibus à diuina & perfe-
ctionis autore bonitate clementer indulta est,
congruè tradita diuinitus eloquia sacrandorū
præsulum capitibus imponuntur, quibus
cōtinetur ac scitè exponitur theologia omnis,
omnisq; diuina actio & dei apparitio, sacra itē
elocutio & operatio, atq; ut breuiter dixerim,
diuina

diuina omnia & sacra opera atq; uerba quæ à
benefica deitate nostre functioni indulta sunt,
quali profectio sanctissimus præsul, sacratioris
uirtutis omnis sit futurus particeps, omniumq;
sacrarū eruditionū atq; actionū uerā traditāq;
diuinitus sciētiam, non solū percepturus, uerū
alijs quoq; pōtificali ratiōe traditurus, exactis-
simisq; notionibus atq; promotionibus altissi-
mis, sacerdotaliter cōsummaturus omnia, quæ
ad totius nostri pōtifichj perfectionē tendunt.

Enimuero sacerdotibus amborū positio ge-
nitio genuum peculiaris est, præter ministro-
rum ordinem, qui unum tantum curuant ge-
nu, atq; hoc à pontificali consecratione non di-
screpans. Itaq; curuatio genuum subiectum ac-
cedentis signat accessum, per quem subiicitur
deo quod sacratius est adductum. Quoniam
uero (ut sæpius diximus) tres sacri erigentium
ordines, per tres itidem sanctissimas actiones
atq; uirtutes tribus initiandorū ordinibus præ-
sunt, salubremq; illorum sub iuga diuina ac-
cessum moluntur, merito ministrorum ordo,
ut solū purgans, unū efficit eorū qui purgātur
accessum, eos diuino altari subiiciēs: quippe in
quo purgandi spiritus, altissimo litentur more.
Sacer

76
Sacerdotes autem utrunq; genu curuāt, à quibus qui sacre offeruntur non solum purgātur: uerum etiam liquidissimis eorum ministerijs purgata per excellentem intelligentiam uita, in contemplationis habitum, atq; uirtutem sacerdotaliter consummantur. At uero pontifex utroq; posito genu supra caput habet euangelia, qui eos, quos ministrorum purgauit uirtus, sacerdotalisq; functio illuminauit, ad eorum quæ conspexere sacrorum pro modo cuiusq; scientiam, pontificio munere prouehit, perficitq; per illam accedentes ut pro captu suo integre dicentur deo.

De initiandis ordinibus.

cap. VI

Ixi mus de sacris ordinibus ac distributionibus uirtutibusq; illarū & actionibus atq; consummationibus: exponemus deinceps subiectam illis initiandorum ordinū trinitatem. Dicimus igitur eos qui purgantur ordines, turbas esse à sacris actionibus & consummationibus segregatas, quarum superius fecimus mentionem. Atq; alius quidem ex his à ministris hactenus obstetricantibus uerbis, ad uitalem abrenūtiationem formatur, atq; effingitur,

fingitur: alter uero adhuc ad eam, qua excessit, uitæ sanctimoniam reuocatur, sanctorum eloquiorum blanda & refouente doctrina: alius autem hactenus à contrarijs pauoribus ignauē terretur, atq; à potentificis roboratur eloquijs: atq; alius quidem, iam à peruersis operibus ad sacras transfertur actiones: alius uero licet euaserit ad meliorem frugem, nondum tamen id est consecutus, ut in sacrationibus intelligentijs caste & inconuertibiliter, immobiliterq; persistat. Sunt enim isti ordines, qui à ministrorum tenera institutione, mundanteq; uirtute purgātur: eos ministri ad id sanctis suis uirtutibus prouehunt, ut perfecte purgati ad illuminandam liquidissimarum diuinarum actionum speculationem, consortiumq; transferantur. medius cōtemplatiuus ordo est, & sacrorum quorundam pro captu suo in omni mundicia particeps, qui ad illuminandum sacerdotibus est distributus: liquet enim, ut reor, omni hunc funesta labe purgatum, castissimamq; consecutum, atq; immobilem sui spiritus sedem, ad cōtemplatiuum habitum, uirtutemq; sacerdotali ministerio transuehi, & communicare ijs (quæ sibi fas est) sanctissimis signis in ipsorum speculatione

lationibus atq; communione sacra omni cūm uoluptate acquiescentem, & ad diuinum ipsorum scientiæ amorem, subnixum eorum subuehentibus uirtutibus pro modo suo euolantem. Hunc equidem sanctæ plebis ordinem dixerim, utpote per omnem purgationem profectum, sanctissimorumq; mysteriorum contuitu sacro (ut fas est) confortioq; dignatum.

Porro initiandorum omnium excellentior ac sublimior ordo, monachorum est sancta distinctio, expiatione omni, tota uirtute, atq; exactissima suarum operationum castitate munda: omnis item, quantā sibi licet inspicere, sacræ operationis spiritaliter speculatrix, & particeps facta, pontificumq; consummantibus uirtutibus tradita, quorum diuinis fulgoribus & pontificalibus traditionibus, conspecta pro ordine suo sanctorum mysteriorum sacrificia ediscens, à sacra eorum scientia ad exactissimā perfectionem diuina ratione subuehitur. Unde sancti præceptores nostri, diuinis eos appellationibus sunt persecuti, partim therapeutas, id est, cultores à sincero dei famulatu atq; cultu, partim monachos ab indiuidua & singulari uita appellantes, ut quæ illos sanctis diuinitatem

bilium complicationibus, in diuinā & deo gratam monadem perfectionemq; promoueat. Idcirco & perficientem eis indulset gratiam diuinā sanctio, eosq; consecrante quadam inuocatione dignata est, non pontificali quidem: illa enim solis in sacerdotalibus ordinibus fit, sed sacerdotali planè & quæ ab honestissimis sacerdotibus secundo in loco à pontificali functione peragitur.

Mysterium monasticæ consummationis.

STat quidem sacerdos ante sacrū altare monasticam imprecationem psallens: ille autem post sacerdotē astat, nō utrunq; ponēs genu, non alterum, non habens imposita sacra eloquia capiti: uerum solum sacerdoti astant mysticam super illum inuocationē prosequenti. Ea uero finita, sacerdos ad eum accedens interrogat primum, an renuntiet diuisibilibus omnibus non solum uitis, uerum imaginibus quoque ac phantasijs. Deinde exponit illi perfectissimam uitam, illud aperit contestans, oportere illum medio longè antecellere. Vbi uero ille ista omnia intentè promiserit, consignans eum crucis signo sacerdos tondet trinas diuine beatitudinis personas inclamans

inclamans exutumq; ueste omni, aliam induit, & cum sanctis alijs qui astant uiris ipsum salutans diuinorum mysteriorum participem efficit.

Spiritalis sensus.

Quod neutrum genu ponat, neq; habeat euangelia imposita capiti, assistatq; sacerdoti imprecationem psallenti, monasticum significat ordinem, non alios ex officio adducere, sed in seipso subsistere, in unico, sacroq; statu sacerdotales sequentem ordines, ab ipsis, ut asseclam ad diuinam sacrarum rerum pro ordine suo scientiam obtemperante adduci.

Porro diuisibilibus non modo uitarum, uerum imaginationum quoq; abrenuntiatio, superpremam illam monachorum philosophiam indicat, dum in scientia operatur uniuersum mandatorum. Est enim, ut dixi, non medijs ordinis, sed omnibus celsioris, idcirco plurima quæ impune à medio geruntur ordine, monachis omnino interdiciuntur: quippe qui unum ipsum ambire debent, & ad sacram monadem cogit, atq; ad sacerdotalem, quantum fas est, formari uitam, & ut in plurimis illi congruentem. Nullus

lus quippe ex ordinibus reliquis, illi propinquat magis.

At uero crucis sanctæ signaculum, ut iam dictum est, mortificationem omnium simul carnalium cupiditatum signat.

Porro tonsura crinium, uitam mundissimam indicat, & nulla figura fucatâ, & quæ nullis fictis coloribus inductis animi deformitatē exornet, sed ipsa in seipsa non humanis uenustatibus, sed singularibus & unicis, ad dei exactissimam similitudinem properet.

Prioris autem uestis positio, alterfusq; assumptio, migrationem illam à mediâ uita, sacra licet, ad perfectiorem significat: sic in diuina regeneratione, promotionem indicabat à purgata uita ad contemplantem illuminantemq; habitum illa uestis candentis immutatio.

Quod si modo quoq; tam sacerdos quàm circumstantes reliqui uiri sancti, sic dicatum consalutant, sacram intellige dei præferentium speciem societatem, qua sibi inuicem cum lætitiâ & charitate gratulantur.

In fine uero omnium sacerdos ad diuinam ita instructum communionem uocat, apertè satis insinuans eum qui sic consummatus est (si ad monachicum & singulare institutum uerum
f ceter

eter uenit) non modò contemplatorem fore sacrarum secundum seipsum rerum, siue medijs ordinis in morem ad communionem sanctissimorum signorum accessurum, uerum eorum quæ percepit sacramentorū augustiore sciētia fretū (alio quā sanctus populus modo) ad cōmunionis diuinæ participationē admittendū.

Quocirca sacris quoq; ordinibus quando proprijs officijs & expiationibus consummantur, in fine sanctissimarum cōsecrationum suarum sanctæ eucharistiæ communio traditur a sacrante pontifice, non solum quoniā diuinorum participatio mysteriorū cuiusq; sacrosanctæ participationis est summa, uerū quia ipsius quoq; communicabilis & sacratissimi muneris, sacri omnes ordines, pro sua quicq; ratione, participes sunt: ut per id subuehantur & perfectiantur in deum.

Conclusimus igitur, sancta quidem mysteria purgationem esse & illuminationē, atq; perfectionem, ministros uero purgantem ordinē, sacerdotes autem illuminantem; consummantem autem siue consecrantem, diuinos esse pontifices: porrò purgandorū ordo is est, qui sacræ speculationis & cōmunionis est exors, quippe qui purgatur adhuc: at speculatiuus ordo, pius est

est populus, consummatus uero singularium monachorū est proprius. Ista nostrā sacra perfectio dū ordinibus diuinitus traditis aptius cōgruit, hierarchijs cōlestibus similis est, ipsius (quantū uiris fas est) ad dei imitationem effectos, diuinosq; characteres seruās. Verū obijciēs forte cōlestibus hierarchijs, purgādos deesse ordines: neq; enim fas est dicere, neq; dici ueraciter potest, ullā esse cōlestē distinctionē obnoxia scelerī. Equidē integras omnino esse, & castitate eximia excellētissimē pręditas, cōstanter asseuerauerim, nisi pijsima intelligētia penitus excidā. Nā & si qua ex his dedit malitiæ manus, cōlesti atq; inconfusa decidit diuinorū spirituū cōgruentia, inq; obscurā turbarū a deo deficientiū est prolapsa ruinā. Verū enim uero dicere possumus, in cōlesti hierarchia purgationē esse spiritibus inferioribus cū a deo edocentur quæ interim ignorabāt, fulgore illos diuini radij ad perfectiorē ducente diuinarū notionū scientiā, atq; earū rerū ignorantia (quarū nondū scientiā habuerāt) uelut expiante per primas diuinioreq; substantias, ut sic ad superiores diuinarū speculationū, liquidioresq; fulgores subuehant. Ita sunt & qui illuminantur ordines, & qui cōsumantur, purgātes itē & illuminantes

nantes, ac perficiētes in hierarchia celesti, quādo supremę illā diuinioreſq; ſubſtantię inferiorēſ ſacras cœleſteſq; diſtinctioneſ ignorātia omni emundāt in ordinib; ac proportionib; cœleſtium functionū, ipſaſq; ſacratiorū doctri-
narum fulgore implent atq; perficiunt caſtiſſima diuinarum intelligentiarum diſciplina. Et nos enim iam diximus, & eloquia ſacra diuine dictarunt, non eaſdem eſſe cœleſteſ diſtinctioneſ omneſ, neq; tantūdem ualere in omni-
buſ ſacriſ perceptionib; illuſtrationū diuinarum; cæterum ex deo quidem continenter primas illuſtrari: per illaſ uero ex deo ruruſ inſe-
rioreſ quoq; pro captu ſuo edoceri, ac percipere clariffima diuini radij lumina.

De hiſ quę in quieſcentib; fiunt.

Cap.
VII.

Ls uero ita definitiſ neceſſariū reor & ea exequi quę a nobiſ in ijs qui obdormiuerunt, caſte geruntur. Nam ne iſtud quidem ſacriſ prophanisq; commune eſt: uerum ut utrorumq; uitę eſt ſpecieſ uaria, ita ubi in mortem ierint, ij quidem qui ſacram tenuere uitam in ueraſ dei repromiſſioneſ intuentēſ (ut qui ueritatē ipſarum in ſua inſpexerint reſurre-
ctione) ſirma & certiffima cum ſpe, diuinaq; le-
titia

titia ad mortis tendunt finem, quaſi ad ſanctorum certaminum uacationem, non ignoranteſ in exactiſſima & immortalī uitā & ſalute, fore ſua omnia, per futuram integram reſurrectionem ſuam. Sanctę proſecto animę cum in hac uita poſſint ad deteriora conuerti, in regeneratione id habiturę ſunt, ut ex dei ſimilitudine ad inconuertibile tranſeant; at uero caſta ſanctorum animarum corpora (cum quib; unā & uitę mortaliſ iter egerūt, & ſimul deſcripta ſunt, ſimulq; certarunt) pro ſacriſ ſudorib; ſiſ in animarum immutabili ſecundū diuinam uitam firmitate ac ſede, reſurrectionem quoq; unā recipient propriam. Inſerta enim anima-
buſ ſanctiſ, quib; hac in uita iuncta fuerant, ut Chriſti effecta membra, diuinā atq; immortalem, beatamq; recipient requiem: in ijs ergo eſt ſanctorum quieta obdormitio in lætitia & ſpe immobili, cum ad ſanctorum certaminum peruenerint finem. Porro ex prophanis partim quidē animas in id euaneſcere ut non ſubſiſtant, arbitrantur irrationabiliter omnino, partim corporalem coniunctionem a ſiſ animabuſ abrupti penitus, ut eiſ diuina in uita & beatiffima requie minus congruentem, non intelligēteſ, neq; ſatiſ magiſterio diuino edocti,
f. 3 ut

ut iam cœpta sit nostra in Christo sacratissima uita. Alij uero animabus aliorum corporū coniugia tribuunt, iniurijs, ut reor, quantū in se est afficientes corpora, quę cum sanctis animabus laborarunt, sacrisq; retributionibus parū honeste priuantes, quę ad finem sanctissimi cursus peruenerunt. Alij rursus, nescio quo pacto, ad carnales cogitationes declinantes, dixere præsenti uitę similē, eam quę sanctis promissa est sanctissimā & beatissimam requiē, cibosq; uitę uariabilis proprios, ijs qui æquales angelis sunt euasuri nefare applicuerunt. Sed absit ut unq; sanctus aliquis uir, in istiusmodi errores incidat. Norunt profectō se totos percepturos exactissimā ad Christi speciē requiem, cum ad præsenti sinē uitę peruenerint, uiamq; ad immortalitatē suā e uicino iam clariū intuētes, diuinitatis laudant munera, diuināq; letitia gēstunt: non iam ad deteriora conuersionem metuētes, sed paratā bona se firmiter perpetuoq; habituros probē noscentes: qui uero inquinamenti impuriscq; maculis pleni sunt, siquidem aliquid sacrę instructionis hauserunt, eaq; perniciose ab animo abiecta ad corruptrices libidines sunt deuoluti, cum ad uitę huius peruenerint metas, non iam eis æquē despicabilis apparebit

parebit scripturę sacrę diuina sanctio, perniciosasq; uitiorum suorum uoluptates alijs aspicient oculis beatam uitam (quam imprudenter excidere) laudantes, inuiti miserabiliter excedunt seculo, nulla subnixi spe propter deterrimam uitam. Cum uero nihil ex his contingat in sanctorum uirorum dormitione, is quidem qui ad finem suorum certaminum properat sancta letitia impletur, magnāq; cum iocunditate felicissimę regenerationis iter scādīt. Defuncti uero propinqui sancta propinquitate, morūq; similitudine, ipsum qui talis est prædicāt, quod ad optatum uictorię peruenerit finem, auctoriq; uictorię laudes cum gratiarum actione persoluunt: seipso quoq; orantes ad similē requiē admitti, sumētes autem ipsum ad pontificē ducūt, quasi coronis donandū sacris: hunc ille libēter suscipit, eaq; peragit quę diuino instituto super sanctę quiescentibus fiunt.

Mysterium super his qui sanctē quicuerunt.

Coacto sancto coetu uenerandus antistes siquidem sacerdotalis ordinis fuerat qui obdormiuit ante sanctum altare inclinās eum, orationem ad deum inchoat & gratiarum actionem: si autem aut honestissimis monachis aut sanctę plebi insertus erat, ad uenerandum

sacrarium ipsum ante sacerdotum reclinat ingressum, deinde precem cum gratiarum actione peragit præsul, deinceps uero ministri diuinis inserta eloquijs, uerissima de nostra resurrectione promissa recitantes, consentanea tantundem ualentia canunt psalmorum cantica, deinde ministrorum primus dimittit catechumenos, sanctosq; iam defunctos concelebrat, cum quibus & nuper uita functum pari laudatione prosequitur, hortaturq; omnes ut sibi ipsis identidem postulent beatam in Christo consummationem. Postea accedens uenerabilis præsul, precem super eo sacratissimam peragit, & post orationem ipse quoq; pontifex defunctum salutatur, & post illum qui astant omnes. Vbi uero cuncti consalutauerunt, super defuncto fundit oleum pontifex, & oratione pro omnibus facta, honesto in loco ponit corpus cum aequalibus alijs corporibus sanctis.

Spiritalis sensus.

CAeterum ista si uiderint prophani, uel si Criā nobis audierint, late puto ridebūt, nostrumq; miserabuntur errorē: neq; est sane cur miremur: nisi enim crediderint (iuxta scripturæ fidem) non intelligent.

Nos autem intelligentias eorum quæ geruntur

tur

tur speculantes Iesu duce præuioq; dicamus pontificē nō irrationabiliter in sacrū introducere chorum, imponereq; defunctum. Ostendit per id profectio omnes in regeneratione, illas consecuturos sortes, ad quas hic uitam propriam direxerunt, puta si ad diuinam hic imaginem quispiam sanctissime uixerit (quantum uiro possibile est deum imitari) diuina in seculo futuro, & beatissima donabitur requie. Sin autem ad summam illam non peruenit effigies, sancte tamen se in uita habuit, paria & iste meritis præmia refert.

Huius diuinæ iustitiæ causa, præsul gratias agens orationem sacram peragit, uenerandāq; diuinitatē laudibus celebrat: qua destructum est iniquum & uiolentum contra nos omnes imperium, nosq; ad sua iustissima iudicia translatusumus.

Porro diuinarum promissionum cantica & lectiones, explicant quidē beatissimā requiem, ad quam subuehuntur sempiternē qui sancte consummati sunt: suscipiunt uero & amplectuntur uita functum, uiuentesq; præterea ad consummationem similem prouocant.

Inspice autem ut nunc non omnes, ut solitum est, purgandi ordines dimittuntur, soli catechumeni

f s

chumeni

chumeni sacris arcentur locis. Est enim hic ordo sancti omnis mysterij penitus rudis, neq; si bi fas est quicquam aut paruum aut magnū ex his quę sacratius consummātur inspicere, quippe qui necdum eius uirtutis est particeps, quę assurgit ad contuenda diuina ex sacra lucis indultrice generatione proueniens: reliqui uero purgandorum ordines, sacra quidē traditionē iam fermē didicerunt: sed quod stolidē prorsus ad deteriora prolapsi sint, cum debuerint in anteriora cōtendere intentione perpetua, diuinis quidē uenerabilium signorū speculationibus, & participationibus arcētur merito: læduntur enim magis, si indignē sancta percipiāt, atq; ad maiore deueniēt diuinarū rerum, suiq; cōtempum. Non inconuenienter autē assunt ijs, quę modō gerūtur patētius discētes, atq; intuētes nostrę mortis incertū, sanctorumq; munera de scripturis celebrata diuinis & intentata sibi similibus impuris infinita supplicia.

Ex his enim fortē proficiēt, cernentes eum, qui sanctē obiit, ministrorū prædicatione celebrari, ut uerē consortem sanctorum omnium. Fortasseq; & ipsi ad simile desiderium ueniēt, ministrorum officio edocti quā sit beata & uerē felix in Christo consummatio.

Accedens

Accedens deinde uenerandus antistes precem sacram super mortuum peragit, postq; precem & ipse eum præsul salutatur, & suo deinceps ordine qui astant omnes. Precatur oratio illa diuinam clementiam, ut cuncta dimittat per infirmitatem humanam admissa peccata defuncto, eumq; in luce statuatur & regione uiuorum ut in sinibus Abraham, Isaac, & Iacob in loco unde aufugit dolor, & tristitia, & gemitus. Ista, ut reor, perspicua sunt beatissima sanctorum præmia: quid enim immortalitati perfectæ omniq; tristitia uacua, ac plenæ perpetui luminis conferri possit, licet multum sanę promissiones illę omni sublimiores nostra mente sint, quę uocabulis nobis congruis designantur: longē tamen inferiores earū re, & ueritate appellationes habent. Verum enim profectō illud existimandum eloquium est: quod oculus non uidit, nec auris audiuit, neq; in cor hominis ascendit, quę præparauit deus diligētibus se. Sinus autem beatorum patriarcharū, reliquorumq; sanctorum omnium sunt, ut reor equidem, sacratissimæ illæ ac beatissime sedes, quę omnes diuinā effigiem præ se ferentes, in sua suscipiūt insenscibili & beatissima requie. Ac fortasse inges ista quidē rectē a nobis dici, uerum

uerum ambigere, cuius rei gratia præsul. diu-
nam precatur clementiam, defuncto peccato-
rum ueniam postulans, & æqualem sanctis, ac
lucidissimam sortem, si enim eorum quæ in ui-
ta gessit bonorum aut malorum, à diuina iusti-
tia percipiet præmia: perfecit autem actiones
suas in uita ista defunctus, quæ nam hunc ora-
tio præsulis ad aliam, præter illam quam me-
ruit uitæ hic actæ respondentem, transferet re-
quiem. Non ignoro quidem & ego diuinis elo-
quijs accedens, singulis reddendam pro meri-
tis sortem: conclusit enim dominus, inquit, a-
pud se & referet unusquisq; ea quæ per corpus
gessit, siue bonum siue malum. Quod autē &
iustorū preces etiam in uita ista & nedum post
mortem, ijs solis prosint qui digni sunt, scriptu-
ræ nos edocet sacrosancta traditio. Quid enim
Sauli profuit Samuëlis oratio, quid Hebræo-
rum iuuit plebē, prophetica interpellatio. Nā
profecto idem fit, ac si quis sole suos radios sa-
nis largiente oculis sibi oculos eruens solaris
luminis particeps fieri postulet: sic impossibi-
lium superflua spe ille suspensus est, qui sancto-
rum flagitat preces & naturæ ipsorum consen-
taneas sacras operationes abigit diuinis nequa
quā intēdendo muneribus, & à sanctissimis, be-
neficisq;

neficisq; recedendo mandatis. Itaq; scripturæ
sacræ acquiescens, utiles esse in hac uita dixe-
rim sanctorum preces hoc modo, scilicet, si qui
sanctorum munerū desiderio incensus, ad eaq;
percipienda piē affectus paruitalis tamen pro-
pria cōscijs quempiā sanctorū uirore adeat,
oretq; sibi adiutorem & precatorem accedere:
capiet ex hoc omnino utilitatem cōmoda cun-
cta excedentem, fruetur enim ijs quæ petit sa-
cratissimis donis, suscipiēte diuina clementia,
atq; in primis in eo amplectēte religiosam cō-
gnitionem sui, reuerentiāq; sanctorum & lau-
dabile sanctorum petitionū à se postularum
desiderium, consentaneumq; his sacrationem
habitu: est enim & hoc diuinis sancitum iu-
dicijs, ut diuina munera ijs qui digni sunt su-
mere decentissimo per eos tribuantur ordine,
qui ea tradere non sunt indigni. Hanc si quis
spernat sacrosanctam disciplinam, atq; infelici
elatione seductus dignum se diuina arbitretur
familiaritate, sanctosq; despiciat, hic certe si pe-
titiones indignas deo, neq; sacras postularit,
intentoq; careat diuinorū desiderio, sibiq; ipsi
cōsentaneo imperita postulatione per seipsum
nūquam potietur. Quanam uero de huiusmo-
di prece, quam super defuncto peragit præsul,
ex

ex diuinis ducibus nostris traditio peruenit ad nos, operapretium est ut dicamus. Venerandus antistes, ut scriptura ait, interpret est iudiciorum diuinorum: angelus enim domini omnipotentis dei est. didicit igitur de scripturis diuinitus traditis, ut ihs qui pie uixerunt lucidissima diuinaque uita pro merito ab æquissimis lanciaus redditur, non recordante diuina bonitate per summam clementiam maculas, quæ illis ex humana infirmitate adhæserunt. nullus enim, inquit, est mundus à labe. Ista quidem nouit pontifex promissa à sanctis eloquijs: petit autem ea fieri donarique eis, qui pie uixerunt præmia sacra, simul quoque seipsum ad imitationes dei benignius formans, & aliorum dona quasi proprias expetens gratias, neque ignorans ueras repromissiones futuras: presentibus etiam aperte demonstrat, quod quæ ab eo sacro iure postulantur, omnino illi consequentur qui in uita diuina consummati sunt. Neque enim unquam peteret pontifex diuinæ iustificationis prædicator, quæ deo sciret non esse gratissima & quæ largiturum se ille nequaquam promississet. Quocirca prophanis uitafunctis, non ista imprecatur, non modò quia
in

in hoc proprium defereret ordinem, & aliqua pontificalis officij præsumeret à diuino spiritu nequaquam agitur, uerum quia & indigne orans non exaudiretur, atque ad ipsum non immerito illud diceretur eloquium iustitiæ plenum, petitis & non accipitis quia male petitis. Postulat itaque sanctus antistes quæ sunt promissa diuinitus, atque accepta deo, & quæ largienda non ambigit, unà & diuinum ac benignum habitum præferens clementissimo deo, & presentibus aperte inuans quibus bonis donandi sunt sancti. Sic enim nituntur secernentibus uirtutibus præfules (quasi interpretes iustificationum diuinorum) non eorum irrationabilibus motibus sapientissima diuinitate, ut honestè dixerim, obsequente seruiliter, sed ipsis pro merito eos qui à deo iudicati sunt ministerio suo separantibus, spiritusque sancti inspirationi obtemperantibus. Accipite enim, inquit, spiritum sanctum, quorum remisistis peccata remittuntur eis, & quorum retinueritis retenta sunt. Eique qui reuelationes diuinas à patre summo didicerat dicitur, quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in cœlis, & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in cœlis.
Sic

Sic profecto ille, omnisq; illi similis praesul iuxta paternarum iustificationum sibi indultas reuelationes, declarando, & traducendo deo charos admittit, & excludit impios. Sanctam deniq; illam theologiam, ut sacra eloquia testatur, non suo motu, neq; carne & sanguine reuelantibus, sed a deo illum spiritualiter imbuen- te edoctus pronuntiavit. In hunc igitur modum sancti antistites & separationibus & sacerdotilibus uirtutibus omnibus uti debent, ut ipsos mysteriorum autor diuinitus mouerit. Ceteros uero ita pontificibus oportet animum intendere, quaecumq; illi gesserint tanquam a deo agitat. Qui enim, inquit, uos spernit, me spernit.

Sed iam ad consequentia dictae orationis redeamus. Ea peracta pontifex & ipse saluat defunctum, & deinceps qui astant omnes. est enim iucundus atq; honorabilis omnibus diuinæ imaginis æmulis, is qui in sancta consummatus est uita.

Exacta salutatione, defuncto infundit oleum pontifex: memento autem ut in prima sancta regeneratione ante sacrum baptismum, prima sancti symboli participatio traditur initiando post priorem omnem abiectam uestem sancti christi oleum, & nunc in fine omnium defun-

cto

cto itidem infunditur oleum: atqui tunc quidem olei unctio, baptizandum euocabat ad sacra certamina: nunc autem infusum oleum signat eum qui defunctus est, eadem sacra exegisse certamina, sicq; fuisse consummatum.

Peractis his pontifex cōdit in loculo dignissimo corpus cum alijs sui ordinis corporibus sacris. Si enim in anima & corpore uitam sanctam qui defunctus est duxit, honorabile erit cum sancta anima, & quod sacris sudoribus cum illa decertauit corpus; hinc diuina iustitia cum suo corpore digna illi largitur præmia ut comiti atq; consorti diuinæ siue contrariæ uitæ. Idcirco & sanctorum sacra functio diuinas participationes largitur utriq; animæ quidem in speculatione purissima & uera (eorum quæ geruntur) scientia: corpori uero per sacratissimum (ut in imagine loquamur) unguentum & per diuinæ communionis augustissima signa totum sanctificans hominem, integramq; ipsius salutem operans, atq; uniuersalibus lustrationibus exactissimam eius resurrectionem fore denuntians. At uero efficientes consecrationis preces, fas non est scripto interpretari, neq; ipsarum arcanum siue illas, quæ in his ex deo fiunt uirtutes, è secreto in publicum efferre: sed sicuti nostra habet sacro sancta traditio, ubi

g

cas

et eas secretioribus instructionibus hauseris, atque ad sacratiorē habitū capacioremque intelligentiam diuino amore sacrisque actionibus consummatus euaseris, ad supremam ipsarum scientiā subueheris, diuina luce radiatus.

Illud uero quod pueri quoque qui necdū possunt intelligere diuina, sacri baptismatis altissimorumque communionis sacrosanctae signorum participes fiant, uidetur quidem prophanis, ut dixisti, rationabiliter irridendū, si auditores minus idoneos episcopi diuina edocent, & non intelligentibus sanctas traditiones nequicquā tradūt: & quod adhuc ridiculosius est, alij pro ipsis abrenuntiant sanctaque ineunt fœdera. Verum oportet tuam sanctam prudentiam errantibus non indignari, sed religiose simul & instructionis illorū gratia cum charitate rationē reddere, & confutare obiecta, & illud insuper addere, iuxta diuinas leges, quo pacto non augustiora omnia nostra scientia circūscribuntur, & plurima ex ijs quae ignoramus causas habēt dignissimas, nobis quidē ignoratas, uerū praestantioribus ordinibus cognitās. Cōplura item summas illas altissimasque substantias latent, solique sapientissimae ac sapientiae auctori diuinitati nota sunt. Verū enim ea de re ista quoque dicimus, quae sancti praecipitores nostri ex pristina traditione

traditione edocti ad nos deriuarunt: aut enim quod est uerissimum, infantes si sancta lege formentur, ad sacrum peruehendos habitum, omnino errore liberos & uitae exortes impurae. Istud cū pijsimīs ducibus nostris in mentē uenisset, uisum est admittere infantes hoc modo, ut naturales oblati paruuli parētes, puerū unū ex fidelibus tradāt praclaro diuinarū rerū magistro, sub quo iam puer sit, quasi sub patre diuino sanctaeque salutis alumno. Hunc itaque praesul spondentē, puerū iuxta sanctā educaturū uitā, requirit ut abrenuntiationē profiteatur, si demque cōfiteatur, nō (ut illi ridentes aiunt) aliū pro alio imbuat sacris. Neque enim hoc ille ait, ergo pro puero abrenuntiationes facio, aut fidei sacramēta profiteor: sed ita puer renūtiat & pfiteatur, id est, spōdeo puerū inducturū cū ad sacrā intelligentiā uenerit, sedulis adhortationibus meis ut abrenūtiat cōtrarijs omnino, pfiteaturque & pagat diuina quae pollicet. Nihil igitur, ut reor, indignū est, si ad diuinū institutū puer adducit, sanctū habens praecipitorē, qui illi diuinarū rerū habitū tradat, malorūque seruet immunē: tradit autē puero sancta mysteria pontifex, ut nutriatur in ipsis neque uitā aliā habeat, nisi hanc quae diuina inspiciat semper, & quae huiusmodi sancti cōmunionē proficiat, atque in ijs sacrū pos

fideat habitum, promoueatursq; studiose à susceptore suo.

Ista fili tam multa & adeò præclara, singulæq; functionis nostræ spectacula uidere mihi datum est. Alij fortasse qui perspicacior animo sunt, non ista solum inspexere, uerum & manifestiora multo ac diuiniora. Et tibi ipsi arbitror illucebunt clariores longè augustioresq; pulchritudines, si ad excellentiorem radium his ueluti gradibus nitaris. Mihi igitur ipse quoq; o amice perfectiores intelligentiæ consortium trade, meisq; ostende luminibus quascunq; uidere potueris decentiores, uniusq; illius sacratissimæ effigiem præ se ferentes uenustates. Nam confido equidem ex ijs (quæ dicta sunt) insitas tibi diuini ignis excitandas excudendasq; scintillas.

FINIS.

Polycarpum episcopum.

Non sum mihi equidem conscius aduersus Græcos seu alios quoslibet aliquando dixisse: sufficere enim arbitrabar bonis uiris, si id quod uerum est, ipsum in seipso ut sese habeat, & scire & eloqui possent: hoc enim quid sit ritè iuxta legem ueritatis ostenso, inuiolabiliterq; constante, quodlibet quod se aliter habeat, & ueritatem simulet arguetur, aliudq; esse, quàm id quod uerè est, atq; omnino dissimile, & quod illud magis uideatur esse quàm sit deprehendetur: itaq; superuacaneum est ueritatis prædicatorem, contra hos illos uel pugnare. Dicit enim uerè quisq; numisma habere se regium, & habet ille fortassis quandam (ut ita dixerim) particulam, fallacemq; ueritatis imaginem. Ac siquidem istud cōfutaueris, alius rursus, atq; alius eadem de re pertinaci intentione contendet. Porro ipsa ueritatis ratione comparata, & ritè, firmiterq; constante, atq; ita uim suam præferente, ut à nullo prorsus hominum coargui possit, quicquid illud erit quod in aliquo dissideat, nec se ita in omnibus habeat, ipsum ex seipso, insuperabili statui

g : ueritatis

ueritatis obiectum detegitur, atq; prosternitur
Hoc itaq; instituto ritè (ut mihi uideor) nissus,
non aduersus Græcos, aut alios quoslibet dis-
serere studui, sed satis esse putavi si mihi ex di-
uina largitate contingeret primum ut de ueri-
tate bene sentirem, eamq; probè tenerem, tum
ut de ea quam nossem uerba conuenièter face-
re possem. Tu autem asseueras sophistā Appol-
lophanem in me intorquere maledicta, & par-
ricidam appellare, ut qui Græcorum dictis atq;
sententijs in eos ipsos parum iuste utar. Atqui
nos cōtrā uerius obijcere possemus, Græcos po-
tius aduersus diuina diuinis uti iniustissime ac
nefario scelere per sapientiā dei diuine religio-
nis cultū euacuare moliri. Neq; uero ego quic-
quam nunc de multitudinis opinione loquor,
quæ poëtarum fictionibus carnaliter (ut ita di-
cam) & passibiliter ac perlibèter inherens crea-
turæ potius quam creatori famulatur, uerum
& ipse Appollophanes, diuinis aduersus diui-
na nefarie utitur. Nam per hanc rerum scientiā
quæ ab ipso philosophia ritè nominatur, & à
Paulo beatissimo sapiētia dei appellat, ad auto-
rē omnīū, & eiusmodi quoq; sciētia parentē, o-
portebat uiros philosophos subuehi. Ac ne ali-
orū quā ipsius opinionē cōtra institutū meū
à ueritate deuiare cōuincā, scire atq; intelligere
Appol-

Appollophanes debuit cū sapiēs sit, nihil unq;
coelestis ordinis ac motus immutari ulla ratio-
ne potuisse, nisi autorē suū à quo et ut esset acce-
pit, et cuius maiestatis potētia cōtinetur in hoc
se incitantē habuisset, qui ut sacra testantur elo-
quia, facit omnia & trāsfert. Qua ergo ratione
non colit eum quē ex hoc quoq; cognouimus
ueraciter esse omnīū deū, admiraturq; ipsius in-
effabilē inextimabilemq; uirtutē, per quā cun-
cta subsistūt: quandoquidē sol & luna per sum-
mam uim statu omnino mirabili unā cū coelo,
ut essent prorsus immobiles, ipsius imperio pa-
ruērūt, atq; ad dei totius mēsurā in eisdē signis
omnia constiterunt: erit autē profectio maius
atq; mirabilius, si alia atq; etiam præstantiora
quæ continent ita ferri: quæ uero continentur
non simul acta memorentur. Et cum item alia
quædam dies perpetuo lumine triplo fermē,
quā solet maior effecta est, & cœlum intra ui-
ginti horas, quem iam exegerat cursum, retro-
grediens repetit, dignissimisque miraculo cōtra-
rijs orbitis tanta mora temporis remeat sol, mi-
ro atq; insolito cursu motū illū annum uaria
temporū dimēsiōne constantē intra decē hora-
rū spatiū cōtrahit, ipsumq; totū rursus intra de-
cem alias nouā quandā tenens semitā cōficit,
hoc profectio miraculū Babylonios tūc merito

terrui, & absq; pugna Ezechiae, ut qui deo putaretur aequalis, ac mortalibus ceteris uirtute praestare, subiecit: omitto quae in Aegypto magnifice contingere, & alia quaedam signa alibi diuinitus facta. Sola haec memoro quae communia sunt atq; coelestia, & orbi toti atq; omnibus nota. Sed forte dicturus Apollopheus est, haec uera non esse. Ac istud quidem Persarum, sacerdotum monumentis reseruata historia continet, magisq; nunc usq; triplicis mitri, id est, solis memoriam celebrant. Verum liceat illi sane his per ignorantiam, siue per haesitationem, siue dem non accommodare. Age itaq; illum rursus aggredere. Quid de illo qui tempore crucis dominicae factus est solis defectu, dicturus es. Eramus tunc ambo apud Heliopolim, amboq; simul incidētem mirabiliter soli lunae globum notabamus: non enim eiusce coniunctionis, tunc aderat tempus, ipsamq; rursus ac hora nona ad uesperam ad solis diametrum supra naturae uires restitutam. In memoriam autem illius reuoca & aliud quiddam: nempe enim, ut ipse non ignorat, eam lunae incidentiam ab oriente coepisse, & usq; ad solaris corporis finem peruenisse, ac tum demum resillisse notauimus. Neq; uero eadem ex parte, ut assolet, & incidētia illa & repurgatio facta est, sed ex aduerso diametri

diametri. Haec sunt quae tunc temporis cōtingere naturam profectio superantia, ac soli Christo possibilis, qui autor est omnium, facitq; magna & stupenda quorum non est numerus, ista illi, si licuerit, dicto. Ea si potes Apollopheus argue: nempe enim praesens unā tecū affui, unaq; aspexi, ac diiudicaui omnia, dignaq; sum admiratione profectus. Deniq; tunc nescio quo afflatus spiritu ad diuinationem quoq; prorupit Appollopheus, atq; ad me conuersus, haec inquit, O praeclare Dionysi diuinarum sunt uicissitudines rerum: ista interim quātum epistolaris patiebatur angustia dixisse sufficiat. Postes autem ipse ea supplere quae desunt, ac deo perfecte offerre hominem compluribus in rebus sapientem, fortasse nō dedignabitur, mansuete atq; humiliter discere sapientissimam religionis nostrae ueritatem.

FINIS.

BASILEAE IN OFFICINA
Heruagiana, Anno
M. D. XXXIX.

1
o 420
3 1336
99999 12241
14444
333

7
0110
7

de mo ul ro
de p l i r e u m
de i b o a l i q
o l a p a d e m
u i t m o u e l f u e m
f u e l f u e m b
u i t a c r m o u e l
e e f r a n c a m

me 7
Be de r o l l a s . 1556

Bartholome de Vulla.

1556

